S U P R A N A T U R A L :

Viaţa lui William Branham

Cartea întâia:

Tânărul şi copilăria trăită în sărăcie

de Owen Jorgensen

Aceasta este cea mai nemaipomenită poveste adevărată pe care o veţi citi vreodată ! Ea ar putea să vă schimbe total părerea pe care o aveţi despre lumea în care trăiţi, precum şi despre lumea de dincolo...

Această bibliografie este diferită de orice altă carte pe care ai citit-o vreodată. Desigur, este o dramă care s-a petrecut cu adevărat...

Deodată puşca s-a descărcat, iar rafala de alice a lovit picioarele lui Billy, ciuruindu-le. Billy s-a prăbuşit, ţipând de durere, iar Jimmy a îngenuncheat, bâlbâindu-se:

„Îmi pare rău, Billy! Îmi pare atât de rău! A fost un accident, n-am vrut să fac asta…" apoi s-a uitat atent la picioarele prietenului său. Faţa lui Jimmy s-a făcut albă ca varul: „Billy, nu te mişca…Mă duc după ajutor."

„Nu, nu mă părăsi!" a strigat Billy, dar Jimmy alerga deja ca un iepure hăituit. Când şi-a privit picioarele, Billy a văzut cu oroare că erau aproape sfâşiate.

Dar drama este doar la început. Apoi intervine Supranaturalul şi nimic nu mai e ca la început.

Dedicaţie:

Undeva în lume, un tânăr adolescent sincer, caută răspunsul la întrebări ca acestea:

Oare Dumnezeu există cu adevărat? Dacă există, cine este El? Şi unde este El? Acest Dumnezeu este interesat de viaţa mea?

Această carte îţi este dedicată ţie, tinere căutător.

Pentru că şi eu am fost cândva ca tine.

Cuprins:

Dedicaţie..... 3
Prefaţa autorului..... 5
1. Semnul misterios la naştere..... 7
2. Prima viziune 17
3. Gustul sărăciei 30
4. Bătut fără milă..... 37
5. Împuşcat accidental 45
6. Vântul stârnit din senin 55
7. Refugierea în deşert 63
8. Urmează semnul 70
9. Ultima lui şansă 76
10. Primul test de credinţă 85
11. Împuternicit cu o Evanghelie supranaturală 92
12. Cuvântul autorului .....
13. Surse şi bibliografie 103
14. Informaţii despre cărţi 105

Prefaţa autorului

Când am început să scriu, prima întrebare dificilă care s-a ivit, a fost: „Cum ar trebui să abordez un subiect care are aşa puţine antecedente?" Deoarece multe întâmplări din viaţa lui William Branham sunt atât de în afara hotarelor experienţei umane încât este dificil să le explici în spaţiul limitat al unei cărţi, abordarea mea va avea atât avantaje cât şi limite, pe care vreau să vi le împărtăşesc de la început.

Fiecare biograf trebuie să ia unele decizii înainte de a începe să scrie. Să-şi structureze cartea în mod topic (să prezinte doar faptele cele mai importante) sau cronologic (să prezinte toate întâmplările, în ordinea în care s-au petrecut)?

Ce fel de cititori vrea să atragă? La ce nivel de înţelegere trebuie să prezinte lucrurile? Cât de voluminoasă trebuie să fie cartea lui? Ce întâmplări trebuie să includă şi cât de multe detalii trebuie să adauge la fiecare întâmplare descrisă? Cât de mult ar trebui să analizeze şi ce ar trebui doar să descrie, fără comentarii? Şi lista întrebărilor poate continua…

Eu am structurat această bibliografie cronologic, gândindu-mă că mult mai multă înţelegere va fi câştigată privind viaţa lui William Branham pas cu pas. Mulţi biografi rămân tot timpul la textul lor, analizând şi explicând semnificaţia viitoare a fiecărui eveniment descris, dar eu nu am încercat să fac aceasta, ci am lăsat ca înţelegerea

evenimentelor să rămână o taină, până la timpul când William Branham însuşi le-a înţeles semnificaţia.

Aceasta îl va face pe cititor să urmărească viaţa lui aşa cum a trăit-o, să înţeleagă dezvoltarea caracterului său şi să aprecieze efortul făcut pentru a înţelege însemnătatea ciudatei lui vieţi.

Pentru că au fost scrise deja o mulţime de bibliografii scurte despre William Branham, m-am gândit că aceasta va fi lungă şi cu multe detalii. N-am dorit să fie prea încărcată, aşa că m-am concentrat asupra povestirii în mod real, aşa cum s-a petrecut, plină de surprize supranaturale, încercând să reduc la minim analizarea evenimentelor. Rezultatul este un text super-redactat, şi indiferent că eşti un om cu şapte clase sau un profesor de colegiu, cred ca te vei trezi răsfoind pagină după pagină, fără să-ţi dai seama. Dar această putere de atracţie ar putea avea şi slăbiciuni.

Astfel, din cauză că povestirea se desfăşoară cursiv, ca o nuvelă interesantă, unii cititori vor fi tentaţi să creadă că este o ficţiune. Aceştia ar face o greşeală, fiindcă fiecare eveniment prezentat în această carte s-a petrecut în realitate, multe din cele povestite fiind documentate prin multiple dovezi. În cercetările mele am inclus articole din ziare şi reviste, cărţi, fotografii, filme şi mărturii luate de la oameni care l-au cunoscut personal pe William Branham şi care au fost martori oculari la fenomenele supranaturale descrise în această biografie. Cele mai multe informaţii le-am extras din mărturiile personale ale lui William Branham însuşi. În perioada celor 19 ani ai misiunii sale evanghelice naţională şi internaţională, au fost înregistrate peste 1100 de predici. În multe din aceste predici, el a istorisit experienţele sale excepţionale. De multe ori, a vorbit despre lucruri care tocmai se întâmplaseră, descriindu-le în detaliu şi incluzând şi conversaţiile avute cu persoanele implicate. Pentru mai multe informaţii, citiţi „Explicaţia autorului" de la sfârşitul acestei cărţi.

Adesea, William Branham a spus şi ceea ce a gândit el despre incidentele petrecute – visul biografului devine realitate! Abundenţa acestui tip de material informativ – detailat şi cu o înaltă personalizare – a făcut posibil ca eu să scriu această biografie în stilul absorbant pe care l-am ales. Am simţit că forţa acestei abordări va atenua faptul că textul nu are un limbaj elevat. Ţinta mea este de a vă ţine sub tensiune până veţi înţelege bine că faceţi cunoştinţă cu unul dintre cei mai importanţi oameni ai generaţiei noastre – care este şi unul dintre cei mai mari oameni din toate timpurile.

Capitolul 1

Semnul misterios la naştere
1909 – 1912

„La 15 ani nu sunt prea tânără ca să nasc un copil”, murmură Ella Branham pentru sine, încercând să-şi păstreze curajul.” „Da, sunt pregătită.” Curând durerile au revenit mai puternice şi mai ameninţătoare decât până acum. Ella a simţit că o cuprinde panica şi ţinându-şi burta cu ambele mâini a gemut: „Nu acum! Te rog, nu acum! Să vină Charles acasă.” Pe frunte îi curgeau stropi mari de sudoare. S-a târât pe pardoseala de pământ a cabanei, spre singura fereastră tăiată în mijlocul uşii din lemn cioplit. Fereastra nu avea geam, ci doar un oblon de lemn pe care Ella îl deschidea ziua şi-l închidea peste noapte. Acum era deschis.

„Charles!” a strigat ea, dar vocea i s-a pierdut în pădurile din Kentucky, ce se întindeau pe dealurile care îi înconjurau din toate părţile. Ştiind că cel mai apropiat vecin locuia la câteva mile depărtare, Ella se simţea disperat de singură, iar durerea îi răscolea burta, sporindu-i frica.

”Charles!” strigă din nou. „Charles, unde eşti?” apoi continuă în şoaptă: „Te rog vină acasă. Am nevoie de tine.”

Charles Branham primise în dimineaţa aceea salariul de tăietor de lemne şi plecase în oraş – în Burkesville, Kentucky – pentru a-şi cumpăra o salopeta nouă „în cinstea primului meu copil” cum spunea el. Dar de ce întârzia atât de mult? Se oprise la vreun birt? Nu ar fi fost prima dată în acest prim an al convieţuirii lor împreună. Dar cu siguranţă, Charles nu putea face aşa ceva tocmai astăzi, deoarece ştia că copilul se putea naşte oricând. Contracţiile s-au înmulţit peste aşteptările ei. Ella şi-a aruncat privirea prin golul din uşa cabanei, privind apusul soarelui în spatele mestecenilor şi stejarilor, care începuseră să înmugurească. Era luna aprilie a anului 1909.

Ella a închis oblonul, tremurând, aşa că singura lumină din cabană era o rază a asfinţitului, care se strecura printre bârnele uscate. Dâra de lumină se deplasa încetişor de-a lungul mesei – care era confecţionata manual, din- tr-un trunchi gros de copac gros, secţionat cu ferestrăul, în care au fost înfipte, prin partea de jos, trei bucăţi de crengi tăiate pentru picioare – şi pe banca din lemn cioplit, de lângă ea. Pe lângă acestea, în singura încăpere a cabanei lungă de numai 4 metri, mai era doar un pat ţintuit în perete. Ella s-a urcat în pat şi s-a ghemuit pe paiele acestuia, trăgându-şi pătura până sub bărbie. Perna din pănuşi de porumb foşnea sub capul ei la fiecare mişcare. În timp ce încăperea era cuprinsă de întuneric, Ella a început să se gândească la camera ei din casa de fermieri din Paris, Texas, pe care o părăsise atât de devreme. Anul trecut abia aşteptase să plece de acolo, dar privind-o de pe poziţia de acum, nu i se mai părea că fusese chiar aşa rău acolo.

Crescuse în Texas, ca Ella Harvey. Tatăl ei era vânător şi învăţător la şcoală, iar mama era indiancă pur sânge din tribul Cherokee. Ella era prima din cei patru copii şi avusese o copilărie fericită până acum trei ani când mama ei a murit de scarlatină. Pe atunci Ella avea 12 ani, iar fratele cel mai mic, abia 4 ani.

Din clipa aceea, toată răspunderea şi grija maternă a atârnat greu pe umerii ei. Apoi, cu un an în urmă, l-a întâlnit pe Charles Branham la un rodeo (concurs pentru îmblânzirea cailor). Charles era un băiat scund şi frumos, cu părul negru cârlionţat, cu umerii laţi şi alură de cow-boy, care dezarma orice armăsar sălbatic ce s-ar fi opus celui care-l călărea, iar Ella a fost cucerită de farmecul lui. Charles avea 18 ani, iar ea 14, dar se simţea mai matură.
Pe de altă parte, căsătoria părea a fi modul potrivit de a evita continuarea trudei pentru îngrijirea fraţilor mai mici. Acum se întreba însă dacă nu cumva sărise dintr-o tigaie încinsă în alta, căci la 15 ani era aici, pe dealurile din Kentucky, singură, gata să nască, la 40 de mile (60 Km) de cel mai apropiat doctor, fără nici un prieten care s-o ajute în preajmă. Înfundându-şi capul în pernă, Ella a început să plângă.

Charles Branham s-a întors la cabană la o oră după lăsarea întunericului. Băuse, desigur, însă nu atât de mult încât să-şi piardă controlul. A deschis uşa încet ca să nu-şi deranjeze soţia, în cazul că ar fi fost adormită. Atunci a auzit geamătul ei. Repede, Charles a aprins o bucată de răşină de brad, pe care a aşezat-o pe un capac de la borcanul de compot. Răşina ardea cu flacără mică, învăluită în fum dens şi, deoarece cabana nu avea horn, fumul se ridica printre căpriorii acoperişului şi ieşea prin crăpăturile şindrilei de pe coama acestuia.

„Charles", a şoptit Ella, „a sosit timpul! Du-te şi adu-o pe mama ta." Când a auzit aceasta, Charles a aprins focul şi a plecat în grabă spre cabana mamei sale. Noaptea era rece şi senină, iar lumina stelelor îi uşura deplasarea pe

cărare. După o oră, el s-a întors împreună cu mama sa şi cu două femei vecine.

Bunica Branham era o bătrână cu faţa plină de riduri, cu pielea zbârcită şi tare, dar în prezenţa acestei tinere de 15 ani, care se chinuia să nască, se simţea întinerită, aşa cum grăsimea fierbinte de raton înmoaie pielea încălţămintei. (Bunica Branham n-a avut niciodată în viaţa ei o pereche de ghete). Femeia a preluat imediat controlul asupra situaţiei deoarece, având 17 copii, ea era bine pregătită ca moaşă pentru tinerele sale nurori. Ea a insistat ca Charles să aştepte afară, iar acesta a luat o pătură şi a ieşit fără nici o împotrivire, clătinându-se pe picioare, ca să-şi facă patul pe aşchiile şi scoarţa de copac de la capătul cabanei. Acolo, şi-a scos sticla de whiskey din buzunar, şi a mai tras o duşcă pentru a-şi calma nervi, apoi a adormit.

În zori, agitaţia din cabană era în creştere. Charles s-a trezit când orizontul se lumina la răsărit, dar nu răsărise încă soarele. Se învinuia singur pentru că se apucase de băut şi, deodată a început să se îngrijoreze pentru faptul că nu se născuse încă copilul. Se întâmplase ceva rău? Poate ar fi bine să intre înăuntru să verifice? Până să ajungă să-şi pună gândurile în practică, auzi strigătul nou-născutului. Apoi uşa cabanei se deschise brusc şi una din vecine strigă:

„Charles Branham, este băiat!"

Charles s-a strecurat în cabană cu un sentiment de vinovăţie şi a închis uşa. În încăpere mirosea a fum de la lumânarea de răşină de pe masă. Bunica tocmai terminase de spălat copilul, care avea greutatea de 2,5 Kg şi l-a pus cu grijă în braţele mamei. Charles stătea lângă pat, cu mâinile în buzunarele salopetei sale noi, privind nervos creatura aceea mică, zgomotoasă şi neastâmpărată, care era fiul său.

Ella spuse: „Charles, are ochii tăi, albaştri." Charles cercetă ochişorii micuţului, dar în lumina slabă nu putea să le distingă culoarea.

„Îl vom numi întâi William", continuă ea, „şi al doilea nume va fi Marrion." Apoi repetă: „William …Marrion … Branham… Vom putea să-l chemăm Billy? Charles, cred că Billy va avea părul cârlionţat ca şi al tău… Deschide oblonul ca să-l pot vedea mai bine."

Era marţi dimineaţa, 6 aprilie 1909, puţin după ora cinci, iar lumina dimineţii se strecura printre bârne, deşi soarele nu urcase încă deasupra orizontului.

Charles a deschis oblonul, dar s-a dat repede înapoi… Ceva se strecurase cu rapiditate în încăpere prin oblonul deschis – o Lumină, ca o stea, cu diametrul de aproximativ 33 de cm. Văzând-o, Ella a ţipat şi şi-a strâns pruncul la piept, iar ceilalţi s-au retras înspăimântaţi spre perete. Lumina neobişnuită a înconjurat încăperea de câteva ori, apoi s-a oprit deasupra patului unde era tânăra mană cu copilaşul nou-născut, luminând cu pulsaţii galbene-verzui, ca şi cum ar fi avut viaţă în interior. A stat deasupra patului aproape un minut, nu mai mult, dar a fost suficient pentru ca cei din cabană să fie siguri că au văzu-t-o cu adevărat. Apoi, tot atât de repede precum a intrat, globul de foc a ieşit zburând în sus, printre căpriori, prin acoperişul cabanei. Charles a rămas înmărmurit, cu privirea goală, aţintită spre coama acoperişului. Deodată, un vârtej de vânt i-a atras privirea spre uşa, unde, în golul oblonului deschis, stătea un porumbel alb ca zăpada care a privit curios prin încăpere, ca şi cum ar fi căutat ceva. Când a văzut nou-născutul, şi-a mişcat capul şi a gungurit, după care şi-a luat zborul. Charles a privit cu uimire spre porumbel, apoi s-a uitat din nou spre acoperiş.

Una din vecine a murmurat: „Oh, eu niciodată…." Iar cealaltă a şoptit mirată: „Sunt curioasă ce se va întâmpla cu băiatul acesta când va creşte?!?" Billy Branham se născuse doar de 15 minute.

Vestea despre copilul născut pe deal, cu o lumină deasupra lui, s-a răspândit repede printre vecini. Unii s-au gândit că au fost razele soarelui reflectate într-o oglindă, dar Charles şi Ella ştiau mai bine, deoarece în cabana lor nu

exista nici o oglindă şi apoi, soarele nici nu răsărise încă atunci când a apărut lumina. Erau total nedumeriţi: Oare lumina aceea avea o însemnătate spirituală?

Charles dorea să uite, dar Ella nu îl lăsa deoarece insista că „trebuie să fie ceva", iar la urmă s-au hotărât să ducă copilul la biserică şi să-l închine lui Dumnezeu. La început, Charles s-a împotrivit acestei idei, dar la urmă a consimţit, deşi nu îi stătea în caracter să cedeze. Totuşi, dacă problema a fost pusă, cum s-o ducă la îndeplinire?

Strămoşii lui Charles Branham erau catolici irlandezi, iar familia Harvey, din care se trăgea Ella, erau tot catolici irlandezi, cu excepţia mamei ei care era din neamul Cherokee. Oricum, Charles şi Ella se îndepărtaseră complet de religia strămoşilor şi nici unul nu avea nici măcar convingeri religioase formale, aşa că au căzut de acord că biserica cea mai apropiată este cea mai bună. Astfel, când Billy a împlinit două săptămâni, Charles şi Ella l-au înfăşurat în pături şi l-au dus jos în vale la Biserica Baptistă „Opossum Kingdom", unde micuţa colectivitate se aduna în fiecare duminică într-o casă rustică din bârne, cu podeaua de lut şi bănci confecţionate din scânduri aşezate pe buşteni secţionaţi din lemn. Biserica nu avea propriul ei păstor, de aceea de cele mai multe ori credincioşii doar cântau şi citeau din Biblie. La interval de două luni, un păstor în circuit ţinea câte o predică. De data aceasta, bătrânul predicator era prezent şi s-a rugat pentru micuţul William Marrion Branham, cerându-I lui Dumnezeu ca într-o zi să-l folosească în slujba Sa. A fost prima şi ultima oară când Billy a intrat într-o clădire de biserică, în decurs de 23 de ani.

Munca de tăietor de lemne îl ţinea pe Charles departe de soţie şi copil în timpul săptămânii, iar în acel octombrie al anului 1909, o furtună de zăpadă, l-a blocat în parchet, departe de casă. Fiind însărcinată în luna a patra cu al doilea copil, Ella era îngrijorată în privinţa proviziei de lemne de foc. Când ultimele vreascuri s-au terminat, ea şi-a înfăşurat picioarele în cârpe şi şi-a croit drum spre

pădure, prin troienele de zăpadă spulberate de vânt, de unde a târât după ea crengi rupte şi nuiele, încercând cu disperare să păstreze focul arzând. Curând i s-a terminat însă mâncarea, iar Ella era prea slăbită ca să mai meargă încă o dată afară după lemne. Adunând toate hainele din cabană, s-a înfăşurat cât a putut de bine pe ea şi pe copil, s-au urcat în pat şi s-au acoperit cu pătura. Afară vântul bătea fără încetare, iar încăperea a început să se răcească, până când apa dinăuntru a îngheţat.

Ella a privit spre acoperiş şi şi-a amintit de lumina neobişnuită care a apărut la naşterea fiului ei. De altfel, ea s-a gândit adesea la aceasta în ultimele şase luni. Uneori se gândise că era un semn că Billy era destinat să devină celebru, dar acum se părea că nu mai are nici o importanţă, deoarece moartea nu putea fi departe de ei.

Cel mai apropiat vecin al lor, era un om bătrân care locuia dincolo de vale, iar când furtuna s-a terminat, el a ieşit afară la treburile obişnuite. Bătrânul putea să vadă doar vârful cabanei lui Branham şi a observat că nu mai ieşea fum. La început nu a dat importanţă acestui lucru, dar după câteva zile a început să-şi facă griji, deoarece ştia că înainte de furtună se vedea fumul ieşind din cabană, iar în timpul furtunii nimeni n-ar fi putut pleca de acolo. Închipuindu-şi că ceva nu este în ordine, bătrânul s-a decis să meargă până acolo să vadă ce este. Când s-a apropiat de cabană, a observat că nu erau urme prin zăpadă, ceea ce i-a confirmat că după terminarea furtunii nu mai ieşise nimeni din cabană. A bătut la uşă, dar nu a primit nici un răspuns, iar când a încercat să intre, a văzut că uşa era încuiată pe dinăuntru. Acum ştia că în cabană era cineva aflat în mare necaz, căci altfel i-ar fi răspuns. Bătrânul a forţat uşa şi până la urmă a reuşit s-o deschidă, iar ceea ce a găsit înăuntru l-a cutremurat: Ella şi pruncul ei zăceau înţepeniţi în pat, aproape morţi de frig şi foame. Atunci a luat repede toporul, a alergat în pădure, a adus lemne de foc şi a încălzit cabana. Apoi, pentru că nu a găsit nimic de mâncare, s-a dus acasă la el şi a adus atâtea alimente câte

a putut să care. Fiind imposibil să cheme un doctor, bătrânul a avut grijă personal de mamă şi de copil, aşa că atunci când Charles a reuşit să ajungă acasă, soţia şi fiul său începuseră să-şi recapete puterile.

Restul iernii Charles a stat pe lângă casă, vânând şi punând capcane ca să menţină cămara plină, iar în primăvară s-a întors la lucru. După dezgheţ, el înfigea securea în buşteni şi îi trăgea unul câte unul, în jos spre râul Cumberland, unde alţi lemnari îi legau în plute şi-i duceau în jos pe râul Ohio şi apoi pe Mississippi.

În martie 1910, Charles şi Ella au avut al doilea copil: pe Edward. Câteva luni mai târziu, Ella, care avea 16 ani, a constatat că era însărcinată din nou, iar la începutul anului 1911 a născut tot un băiat căruia i-a pus numele Henry. Charles a muncit la pădure toată primăvara, vara şi toamna anului 1911, iar atunci tânăra familie a fost lovită de o altă nenorocire care l-a răpit pe Charles din mijlocul ei, aproape distrugându-l.

Fiind cel mai tânăr dintre cei 17 copii, Charles Branham a crescut cu multe năravuri rele. Astfel, a învăţat să bea whiskey pe când era doar un copil şi ştia să se bată cu ajutorul bâtei. În toamna anului 1911, Charles era la o petrecere, când a început bătaia.

Băutura şi oamenii duri, au alcătuit un anturaj rău şi curând cearta s-a transformat într-o bătaie feroce, care i-a implicat pe toţi cei ce se aflau înăuntru. Un bărbat puternic, numit Willy Yarbrough, care era un mare scandalagiu, l-a lovit pe un prieten al lui Charles, l-a trântit la pământ, a sărit pe el şi a scos cuţitul, fiind pe punctul să i-l înfigă în inimă, când Charles l-a lovit cu un scaun în cap, apoi s-a tras înapoi şi şi-a scos şi el cuţitul. Willy l-a lăsat pe omul de pe podea şi s-a dus după Charles, pe care l-ar fi strangulat fără milă dacă ar fi apucat, căci era un om nemilos, care-şi omorâse propriul fiu cu o furcă, dar Charles a fost mai iute şi l-a înjunghiat, lăsându-l fără simţire, într-o baltă de sânge. Curând vestea despre acest scandal s-a răspândit în tot oraşul Burkesville, Kentucky, iar Charles a

fost implicat ca şi conducător şi acuzat de tentativă de omor. Şeriful s-a dus călare să-l aresteze, dar înainte ca acesta să-l găsească, Charles a aflat şi a fugit, fără să se ştie încotro sau ce avea să facă în continuare.

Înainte ca să-i părăsească, el i-a spus soţiei că de îndată ce va găsit de lucru şi un loc sigur unde să locuiască, va trimite pe cineva după ei, folosind un nume fictiv, ca să nu fie trădat. Astfel, Charles Branham a plecat lăsându-şi soţia în pădure, fiind silită să se îngrijească singură de sine şi de cei trei copii. Billy avea doi ani şi jumătate, Edward un an şi jumătate şi Henry abia şase luni, iar la vârsta de 17 ani, Ella era şi ea încă un copil.

La câteva săptămâni după plecarea lui Charles, ea şi-a dat seama că soţul ei mai lăsase o parte din el cu ea: era însărcinată din nou.

Toamna aceea şi iarna care a urmat, au stors-o de toată puterea. I se părea că trăieşte un coşmar în timp ce încerca să aibă grijă de trei copilaşi, într-o cabană din lemn cioplit, nefinisată şi izolata de lume, când ea însăşi simţea tot mai mult nevoia de a fi ocrotită de cineva. Nu avea bani, nu avea mâncare şi nu avea căldură, iar dacă nu ar fi ajutat-o rudele lui Charles, care erau şi ei oameni săraci, Ella n-ar fi avut nici o şansă de supravieţuire.

Dar iarna a trecut, pământul s-a dezgheţat şi astfel calvarul ei a luat a sfârşit. Henry a trecut de prima sa aniversare, iar Billy de a treia, în timp ce bebeluşul din burta ei zvâcnea şi se răsucea, pregătindu-se de eliberare.

Într-o zi, în primăvara anului 1912, şeriful s-a oprit în faţa cabanei ca s-o întrebe pe Ella despre soţul ei. Ea a putut să-i spună adevărul, deoarece nu avea nici o veste de la el şi nici nu avea idee unde s-ar putea afla.

La câteva zile după vizita şerifului, Billy şi Edward se jucau în faţa cabanei, unde un izvor mic ţinea pământul ud. Billy voia să-i arate fratelui său cât este de puternic, aşa că a luat cea mai mare piatră pe care putea s-o ridice, a ridicat-o deasupra capului şi a aruncat-o spre izvor. Piatra s-a afundat în noroiul de lângă izvor, stropindu-l pe

Edward care luat-o la fugă spre cabană plângând. Un piţigoi a început să ciripească vesel, iar Billy s-a uitat printre crengi până când a descoperit pasărea în copacul de alături. El a făcut un pas înainte, dar pasărea şi-a luat zborul. În momentul acela s-a întâmplat ceva ce l-a marcat atât de puternic încât a devenit prima sa amintire din copilărie. Din locul de unde a zburat piţigoiul, s-a auzit un sunet asemănător vuietului pe care-l face vântul când bate printre frunze: „vuuuuşşşş" după care a auzit foarte clar o voce omenească ce-i spunea: **„Vei locui lângă un oraş numit New Albany."** Speriat, Billy a început să alerge spre casă, cât îl ţineau picioruşele lui slabe, ţipând: „Mamă! Mamă!" Ella curăţa noroiul de pe burta lui Edward

„Ce s-a întâmplat, Billy?" l-a întrebat ea strângându-l în braţe.

„Mamă, mi-a vorbit o pasăre. Am auzit-o cântând în copac, apoi mi-a vorbit."

Ella a început să râdă: „Visezi, copile!" dar Billy a insistat:

„Am auzit-o, mamă. Am auzit-o vorbind."

„Şi ce ţi-a spus pasărea aceea?" a încercat Ella să-l testeze, gândindu-se că este doar imaginaţia lui Billy.

„A spus că vom locui lângă un oraş numit New Albany."

Aceste cuvinte au pus-o pe gânduri, căci nu păreau a fi doar ceva ce spune un băieţel în joaca lui. Astfel, s-a dus în spatele cabanei şi a strigat:

„Hei, este cineva acolo?"

Când s-a întors, Billy a întrebat-o: „Mamă, unde este New Albany?"

„Este un oraş din Indiana, peste râu de Louisville, Kentucky, la o sută de mile depărtare de noi. Billy, unde ai auzit tu vorbindu-se despre New Albany?"

„N-am auzit niciodată, mamă, până mi-a vorbit pasărea aceea. Dar când vom locui acolo, mamă? Şi va fi şi tata cu noi?" Ella a dat din cap.

După multe săptămâni, a sosit şi mult aşteptata scrisoarea de la Charles. Ella s-a aşezat pe laviţa de lângă masă, privind plicul pe care-l ţinea între degetele tremurătoare.

Billy s-a ridicat pe vârfuri, ca să privească peste masă şi i-a zis: „Deschide-l, mamă!”

Tulburată, Ella a răspuns: „Bineînţeles că-l voi deschide. Am aşteptat atât de mult scrisoarea aceasta, aşa că, ce să mai aşteptăm?” Apoi a desfăcut plicul cu grijă, a scos scrisoarea şi a început să citească.

Fiind fiică de învăţător, Ella primise o educaţie bună, dar Charles nu făcuse şcoală şi nu putea nici să scrie, nici să citească. Nu ştia să-şi scrie nici măcar numele, aşa că scrisoarea fusese scrisă de unul dintre fraţii lui care locuia în Louisville.

„Ce spune, mamă?” a întrebat Billy.

„Spune că tatăl tău este în Indiana. A găsit de lucru şi un loc unde să locuim, şi vrea să mergem şi noi acolo. Este într-un oraş mic, numit Utica, la zece mile nord-est de…” s-a oprit deodată, privind cu uimire spre fiul ei de trei ani. Cum era posibil aşa ceva?

„Unde, mamă? Unde este Utica?” a insistat Billy

Atunci Ella a răspuns încet: „Billy, vom merge să locuim la zece mile depărtare, nord-est de New Albany, Indiana.”

Capitolul II

Prima viziune.
1912 – 1916

Charles Branham pusese în scrisoare destui bani, ca Ella să poată angaja o diligenţă care s-o ducă până la Utica. Ea avea puţine lucruri de luat, afară de cei trei copii neastâmpăraţi. New Albany era situat la peste o sută de mile de Burkesville şi fiindcă i se apropia sorocul să nască, Ella era înspăimântată de călătorie. Dar pentru băieţelul de trei ani, pentru Billy, care nu trecuse niciodată de dealurile din jurul cabanei, călătoria era o adevărată aventură. El a rămas foarte impresionat de podul mare din lemn care traversa râul Ohio, între Louisville, Kentucky şi New Albany, Indiana. Apoi, la zece mile spre nord, diligenţa i-a dus la noul cămin, în micuţul oraş Utica, Indiana.

În 27 mai 1912, Ella a născut cel de-al patrulea fiu, numindu-l Melvin. În vara aceea, Charles a lucrat pentru un fermier local, prestând o muncă istovitoare la câmp. Uneori trebuia să meargă 12 ore pe zi în urma calului, transpirând îngrozitor sub razele arzătoare ale soarelui. De multe ori venea acasă cu cămaşa arsă de soare, lipită de spate, iar Ella trebuia s-o taie cu foarfecele. Când a răsărit porumbul, Charles a trebuit să-l prăşească. La început, palmele i s-au băşicat şi au sângerat, iar mai târziu i s-au făcut bătături groase. Trebuia să îndure toate acestea pentru a câştiga 75 de cenţi pe zi.

Toamna, Charles s-a întors la munca de tăietor de lemne, pe care o găsea mult mai potrivită pentru el decât cea de agricultor, deoarece crescuse în pădure şi începuse

să taie copaci încă din timpul adolescenţei. Deşi cântărea doar 68 de kg, Charles avea muşchi puternici şi era atât de îndemânatic în mânuirea copacilor încât putea să încarce singur, în căruţă, un trunchi de 400 Kg. Pe măsură ce se apropia iarna, el devenea tot mai neliniştit, deoarece toţi şase locuiau într-o căsuţă cu o singură încăpere, nu mai mare şi nici mai bine construită decât cabana din Kentucky, iar munca pe care o făcea în timpul acela, îl obliga să stea departe casă. Deoarece dorea ca familia lui să nu mai sufere ca în iernile trecute, voia să le ofere o situaţie mai bună.

A sosit primăvara anului 1913, iar Charles nu găsise încă nimic permanent. A primit de lucru în Jeffersonville, Indiana, la domnul Wathen, un multimilionar care era patronul distileriilor Wathen şi co-patron al echipei profesioniste de baseball „Coloneii din Louisville". Charles a fost angajat ca şi conducător de şaretă, pentru că se pricepea bine la strunirea cailor. Munca nu era prea bine plătită, dar îi oferea alte avantaje: de exemplu, a primit o locuinţă pentru care nu trebuia să plătească chirie pe proprietatea domnului Wathen, alcătuită dintr-o cabană cu două încăperi, un saivan vechi, o grădină mare şi un teren mic unde Charles a putut să planteze legume pentru familie. De asemenea, domnul Wathen avea în apropiere o lăptărie, de unde Charles aducea în fiecare seară o sticlă cu lapte, ceea ce însemna mult pentru un tată cu patru copii în creştere.

Jeffersonville era un oraş situat la patru mile nord-est de New Albany, iar domnul Whaten locuia pe o proprietate întinsă situată la şase mile de oraş.

Casa de lemn în care s-a mutat Charles era aşezată pe un deal lângă râul Ohio. Pereţii cabanei era acoperiţi la exterior cu scânduri impermeabile, iar în interior era tencuita cu noroi. Pardoseala era din lut.

Casa avea două încăperi şi un loc de dormit în pod, deasupra uneia dintre camere. Scara spre pod era făcută din tulpini de copaci tineri. În mijlocul unei camere era

plasată o buturugă, pe care era pusă o piatră lată, iar deasupra ei era un butoi din tablă, în care fusese ulei şi care era folosit ca sobă cu lemne. Pentru gătit, Ella folosea o sobă mică, iar pentru iluminat, o lampă cu petrol. Luând toate acestea în considerare, era mai mult decât avuseseră în vechea locuinţă. Pe deal, în faţa casei, era un măr care îşi întindea crengile deasupra unui izvor. Pe timpul verii, apa rece a izvorului ţinea loc de frigider, Ella păstrând acolo, în bidoane de tablă, laptele dulce, laptele bătut şi brânza (smântâna nu se putea păstra deoarece micuţii Branham erau mulţi, lacomi şi puşi pe şterpelit). Izvorul îi alimenta cu apă până la mijlocul lunii August, când seca. Atunci trebuiau să care apa de la fântâna din vale, care era săpată lângă depozit.

Billy iubea izvorul gâlgâitor şi, cu toate că în mărul de lângă izvor fusese agăţat un polonic din coajă de bostan, îi plăcea să se pună pe burtă în iarba grasă, să-şi pună buzele în apă şi să sugă până îşi umplea stomacul. Apoi umplea bidonul şi-l ducea tatălui său pe câmp.

De multe ori, Charles se întorcea acasă la amiază ca să mănânce. Pentru că nu aveau instalaţie pentru baie, se spălau în spatele casei, unde îşi construiseră o micuţă colibă lângă măr. Astfel, toţi cei patru băieţi se aşezau în linie, în faţa tatălui lor, aşteptând să le vină rândul la baie, iar când Charles îşi sufleca mânecile cămăşii confecţionate acasă, Billy îl privea cu mândrie şi îşi zicea: „Acesta este tatăl meu! Este puternic şi va trăi o sută de ani, iar când voi fi bătrân îi voi admira în continuare muşchii puternici.”

Charles avea doar 1.65 m. Billy moştenise părul negru şi privirea de irlandez a tatălui său, dar nu şi constituţia lui puternică, ci era slab şi firav, ca şi mama sa. Când îi venea rândul să facă baie, Billy era foarte atent să nu-i intre clăbuci de săpun de casă în ochi. (Îi fusese suficientă o singură lecţie). După baie se ştergeau cu un prosop confecţionat dintr-un sac în care fuseseră grăunţe de porumb. Prosopul era foarte aspru, de aceea Billy se ştergea cu grijă, fără să-l apese pe piele. Deasupra căzii

pentru baie era atârnată o bucată dintr-o oglindă spartă prinsă cu ajutorul a cinci cuie bătute în jurul ei, iar Billy se urca pe un scaun înalt, ca să se vadă în oglindă şi să-şi pieptene părul.

Charles confecţionase masa pentru mâncat şi băncile din scânduri vechi şi erau lungi ca băncile de la biserică. De obicei, la masă, Billy stătea lângă tatăl său, iar mâncarea era standard, alcătuită din supă de fasole, pâine de porumb (mămăligă), ceapă friptă şi lapte bătut. Ella cocea mămăliga, apoi o punea pe un platou care era trecut pe la fiecare, în jurul mesei, ca să-şi ia câte o bucăţică. Billy îşi lua întotdeauna dintr-un colţ, fiindcă îi plăcea să ronţăie scoarţa formată deasupra.

În 14 mai 1914, Billy a mai primit un frate, pe Edgar Lee Branham, iar în următorii ani, Billy şi-a petrecut viaţa sub grija părintească. În fiecare sâmbătă seara, tatăl său prindea un măgăruş la căruţa închiriată de la domnul Wathen şi călătoreau şapte mile până în oraş, ca să cumpere alimente. Ceilalţi patru copii se cuibăreau în căruţă, pe un strat de paie, dar Billy mergea în faţă, între tatăl şi mama sa. El se bucura întotdeauna când mergeau la magazin, pentru ca ştia ce se va întâmpla. Charles, care câştiga 3,5 dolari pe săptămână, cheltuia adesea cam 3 dolari la magazinul alimentar. Uneori cumpăra o pungă de zahăr ars, sau covrigi săraţi, dar de obicei lua alimente de bază pentru mai mult timp: saci cu cartofi, fasole, făină de mălai. După ce Charles plătea cumpărăturile, domnul Grover, vânzătorul, îi dădea o pungă cu batoane de zahăr mentolat, pentru copii.

În partea din spate a căruţei, cinci perechi de ochi priveau cu nerăbdare cum tata rupea cinci bucăţi egale de baton şi le împărţea la fiecare. Imediat, cei patru fraţi mai mici sugeau bomboana până se termina, dar Billy era mai cumpătat. El sugea bomboana un timp, apoi o învelea într-o bucăţică de hârtie şi o punea în buzunar, căci avea s-o folosească mai târziu.

Sâmbătă seara, au umplut butoiul cu apă caldă şi au făcut baia săptămânală, unul după altul, fără să schimbe apa. Ella l-a săpunit bine pe Billy, zicând: „Vreau să fii curat, ca o ceapă decojită," apoi l-a şters cu prosopul de sac să-l încălzească.

Ştiind că nu le poate da copiilor o hrană echilibrată, Ella îi obliga în fiecare sâmbătă, după ce făceau baie, să înghită o lingură de ulei de castor, deoarece credea că previne răceala.

Când i-a venit rândul, Billy a privit lingura aceea mare cu ulei de castor şi i-a spus mamei, cu o voce rugătoare: „Oh, mamă, te rog, nu mă obliga s-o iau, căci mă face să mă simt atât de rău! Nu pot s-o iau." Dar Ella i-a răspuns: „Dacă nu-ţi face rău, nu-ţi va face nici bine." Atunci Billy s-a ţinut de nas şi a luat uleiul în gură, apoi l-a înghiţit cu mare greutate.

Duminica, Ella gătea ‚Mulligan Stew", o mâncare alcătuită din ţelină, morcovi, varză, cartofi, fasole, porumb şi bucată de carne, fierte împreună, aceasta ajungându-le pentru două sau trei zile. Lunea, spăla haine într-o oală de tablă în care încălzea apa afară, la foc de lemne. Fiind cel mai mare, Billy trebuia să taie lemnele pentru foc şi să umple oala cu apă, muncă dificilă pentru un copil de vârsta şi statura lui.

„William", îl striga Ella, iar el îi răspundea:

„Da, mamă".

„Du-te la izvor şi adu o găleată cu apă."

Atunci Billy se gândea cum găleata aceea din lemn îi apăsa umerii, deşi o umplea doar pe jumătate, pipăia bucata de bomboană din buzunar, apoi îl căuta pe fratele său, Edward, căruia îi zicea:

„Humpy, (aşa îi spunea el), vino să-ţi spun ceva. Dacă aduci o găleată de apa în locul meu, te las să sugi din bomboana aceasta până număr până la zece. Edward mergea bucuros după apă, în timp ce Billy îl aştepta cu bomboana ridicată. Apoi i-o dădea şi începea să numere: „Unu, doi, trei…" iar Edward sugea cât putea de repede,

plângându-se: „Nu aşa repede… Numeri prea repede, începi din nou.” Atunci Billy începea să numere din nou, iar Edward mai sugea puţin din bomboană. Apoi Billy o învelea în hârtie şi o punea din nou în buzunar. Lunea, Billy avea şi alte lucruri de făcut, dar câtă vreme ţinea bomboana, era un tânăr fără probleme.

Când spăla hainele, Ella folosea un băţ (dintr-un pom din familia nucului, care creşte în America) lung şi lăţit la capăt, cu ajutorul căruia întorcea hainele în apa fierbinte din oală şi le scotea afară când erau gata. Ea ţinea acest băţ atârnat într-un cui bătut pe partea interioară a uşii de la intrarea în cabană.

Acest băţ avea mai multe întrebuinţări: Ella bătea cu ea salteaua de paie şi pătura, ca să scoată praful, iar Charles îl folosea ca băţ de corecţie. Când unul dintre băieţi era rău şi se aştepta să fie pedepsit, băţul dispărea în mod misterios. Dar Charles depăşea situaţia, utilizând în locul lui „ascuţitoarea” briciului – o bucată veche de curea, sau vergeaua de la puşca lui. Toţi micuţii Branham au primit o „educaţie” corecţională, alergând în jurul tatălui lor, cât puteau de repede, în timp ce acesta le înroşea fundul cu nuiaua. Charles numea aceasta „scoaterea afară a dracului din ei”.

Într-o zi, lui Edward i-a venit o idee îndrăzneaţă:

„Billy,” a zis el, „mama şi tata sunt la sapă în grădină. Dacă te duci să iei o bucată de zahăr, eu voi lua biscuiţi şi apoi te aştept în saivan.” Lui Billy i s-a părut că sună bine şi a fost de acord. Ella ţinea zahărul într-o cutie, şi de multe ori îl amesteca cu apă, ca să facă sirop pentru cozonaci. Billy s-a strecurat în cabană, a luat un pumn de zahăr şi s-a îndreptat spre saivan. Grădina era puţin mai jos, la jumătatea distanţei dintre cabană şi saivan. Charles tocmai îşi îndrepta spatele şi lăsând sapa jos a început să-şi şteargă fruntea cu o batistă cu dungi albe şi roşii. El a observat că fiul său merge cu mâinile într-o parte, ca şi cum ar ascunde ceva, aşa că l-a strigat:

„Unde te duci, William?”

„Jos la saivan”, a răspuns acesta.

„Ce ai în mână?”

Billy şi-a zis în sine: „Oh, oh!”, dar a încercat să pară netulburat: „În care mână?”

„Vino aici!” a continuat Charles… Mult timp după aceea, Billy nu a mai dorit zahăr.

La sfârşitul lunii august 1916, după ce o maşină de secerat cu aburi a terminat secerişul grâului, Ella a pus paie noi în toate saltelele de dormit. În seara aceea, imediat după ce băieţii au fost trimişi în pod la culcare, Billy a ţipat, ca şi când obrazul i-ar fi fost atins de vreun spiriduş. Ella s-a urcat repede pe scară şi l-a întrebat:

„Ce ţi s-a întâmplat, Billy?”

„Mamă, este ceva în patul meu.”

„Stai liniştit, căci nu e decât un cosaş adus cu paiele noi.”

„Mamă, nu pot dormi cu creatura aceasta care se tot mişcă pe aici.” Atunci Ella a luat lampa de petrol şi s-a urcat în pod să caute împreună cu Billy insecta care-l supăra. El a lăsat-o să meargă afară printr-o fantă rămasă între acoperiş şi perete.

Mai târziu, Ella s-a amuzat mult povestindu-i incidentul lui Charles, dar nu i-a spus nimic despre îngrijorarea ei cu privire la starea lui Billy. Copilul era slab dezvoltat, iar mâncarea nu-i priia deloc. În ultimele luni se plângea mereu că-l doare stomacul după ce mănâncă şi că simte că-i vine acidul în gât. Oare era agitat pentru că trebuia să meargă la şcoală? Sau era bolnav cu stomacul? Putea fi ceva în legătură cu faptul că tatăl lui era băutor de alcool?

În luna septembrie, Billy şi Edward au început şcoala împreună. Billy avea şapte ani şi jumătate, dar deşi era cu unsprezece luni şi jumătate mai mare decât fratele lui, la înălţime erau foarte apropiaţi, Edward fiind doar cu câţiva milimetri mai scund.

Billy nu avea haine pentru şcoală, iar în timpul verii umblase desculţ şi fără cămaşă, îmbrăcat doar cu o

salopeta veche. Familia nu-şi permitea să-i cumpere haine, aşa că Ella s-a apucat să improvizeze: a luat cămaşa pe care o purtase Charles la nuntă, a tăiat-o şi a făcut din ea o pereche de pantaloni, iar Charles a venit acasă cu o pereche de ciorapi lungi şi cu o pereche de tenişi uzaţi de la echipa domnului Wathen, completând garderoba lui Billy.

După ce l-a îmbrăcat pentru noua „aventură", Ella i-a zis: „Acum, haide să vedem cum îţi stă." Apoi s-a tras puţin înapoi să-l privească. Bretelele îl făceau să arate tare mic şi slab; iar părul încâlcit care-i atârna pe gât, pantalonii cusuţi cu mâna şi tenişii de la second-hand îl făceau să pară un sălbatic. Ella i-a zâmbit şi a spus:„Parcă ai fi un kentuckyan sălbatic!" Făcuse totul cât ştiuse de bine, dar din nefericire, fiul ei mai mare avea să meargă la şcoală fără cămaşă. Astfel, într-o dimineaţă răcoroasă de septembrie, a anului 1916, Billy şi Edgar mărşăluiau pe drumul de lângă râu spre şcoala de la Utica Pike, o şcoală tipic rurală, cu o singură încăpere, situată la poala unei coline, cu vedere spre râul Ohio. Doamna Temple urma să fie învăţătoarea lui pentru câţiva ani, deoarece ea preda la toate clasele, şcolarii având vârsta între 6 şi 15 ani.

La şcoală, Billy a învăţat mai mult decât cei trei „r" de la reading, riting şi rithmetic , adică scrisul, cititul şi socotitul, aşa că, deodată vederea lui despre lume s-a lărgit.

În timp ce stătea în clasă, avea timp să se compare cu ceilalţi colegi, iar diferenţa dintre el şi ei l-a şocat. Toţi erau băieţi şi fete de la ţară, ca şi el, dar mulţi dintre copii purtau haine frumoase şi pantofi lustruiţi; şi toţi aveau cămaşă. În pauza de masă, alţi copii mâncau sandviciuri şi aveau prăjituri sau cozonaci ca desert, în timp ce Billy mânca fasole, iar uneori nu avea nimic de mâncare. Toate acestea l-au făcut să-şi dea seama că familia lui era săracă.

La început, ceilalţi băieţi l-au considerat pe Billy un fel de „outsider" şi l-au poreclit „corn craker" (ronţăitor de floricele); îl ironizau pentru că vorbea comic, cu un accent

tipic din Kentucky, ca ţăranii de la munte şi râdeau de el pentru că arăta atât de neobişnuit.

La câteva săptămâni de la începerea şcolii, Billy şi câţiva băieţi de vârsta lui, s-au hotărât să petreacă o după-amiază la pescuit, lângă un pod aflat aproape de casa lui Branham. Locul acela era numit „Podul de gheaţă" deoarece domnul Whaten tăia în fiecare iarnă blocuri de gheaţă pe care le păstra în rumeguş, ca să le folosească în timpul verii pentru a răci bidoanele din lăptărie. Billy era foarte încântat pentru că băieţii l-au inclus şi pe el în planurile lor şi aceasta nu numai pentru că iubea pescuitul, ci pentru că făcea parte din „gaşcă".

După încheierea orelor, Billy a alergat acasă entuziasmat să coboare din pod undiţa pe care o făcuse el însuşi. Tenişii lui nu erau prea buni şi i-au cauzat o rană la degetul mare de la picior. În ziua aceea, a fost preocupat tot timpul de rană, deoarece de câte ori îşi mişca piciorul aceasta îl tortura atât de tare încât nici nu se putea concentra la lecţii. Dar acum, de bucurie, părea că nu mai simte durerea. A dat buzna în cabana, dar tocmai când punea piciorul pe scară, a simţit că o mână puternică îl strânge de umăr. Era tatăl său, care l-a întors cu faţa spre el şi i-a zis:

„Billy, am o treabă importantă pentru tine în după amiaza aceasta. Vreau să cari apă la distilerie." Când a auzit aceste cuvinte, Billy a încremenit:

„Tată, dar trebuie să merg la pescuit cu prietenii mei!"

„Poţi merge mâine să pescuieşti. În seara aceasta vreau să fac o tură de whiskey de porumb şi am nevoie de o cantitate suficientă de apă ca să-l pot răci. Sunt destul de bătrân ca să mai lucrez singur şi am nevoie de ajutorul tău. Găleţile sunt jos lângă hambar, aşezate lângă pompă. Du-te şi schimbă-ţi hainele, căci eu mă duc să pregătesc distileria."

Billy s-a urcat încet pe scară, întorcând capul pentru ca tatăl său să nu-i vadă lacrimile din ochi.

„Şi nu uita: fereşte-te de mama ta! Să nu spui nici un cuvânt, nimănui, despre aceasta."

„Da, tată".

Cu toate că legea prohibiţiei nu era votată (până în 1919), unele state aveau deja legi împotriva alcoolului, încă din 1906. În 1916, Indiana era deja un stat „uscat", dar Charles nu putea trăi fără whiskey şi, deoarece nu avea bani să şi-l cumpere de pe piaţa neagră, el şi un vecin, domnul Dornbush, îşi fabricau băutura într-un cazan lângă casă. După ce şi-au vândut surplusul de alcool unor vecini însetaţi", ei au hotărât să mai construiască o distilerie, iar în seara aceea voiau să le pornească pe amândouă.

Billy a stat multă vreme pe salteaua de paie, simţindu-şi rana de la picior cu fiecare bătaie a inimii. Încercase să şi-o aline şi s-a descălţat suportând durerea. Apoi, s-a dezbrăcat de pantalonii de şcoală şi s-a îmbrăcat cu vechea lui salopetă. Bretelele îi lipseau, de aceea o lega cu aţă împletită şi avea cuie în loc de nasturi. Cuiele intrau uşor prin găuri, iar daca le întorcea puţin într-o parte, nu mai puteau ieşi afară. După ce s-a îmbrăcat, şi-a „bandajat" degetul, ceea ce înseamnă că a luat o pănuşă de porumb şi a aşezat-o pe rană, ca s-o ferească de praf, apoi a coborât scara şi a pornit pe deal în jos spre fântâna de lângă saivan. Lângă pompă erau aşezate două găleţi, iar Billy le-a umplut cu apă. În fiecare găleată intra cam un galon de apă şi era nevoie de toată puterea muşchilor săi de băieţel de şapte ani, ca să le poată ridica. După-amiaza era călduroasă şi liniştită. Nici o adiere de vânt nu mişca iarba galbenă, uscată. Pornind pe cărare, Billy a auzit râsete ce veneau dinspre „podul de gheaţă", care nu era departe. Cei de vârsta lui erau deja acolo, pescuind, jucându-se şi simţindu-se bine. Billy şi-a descărcat tristeţea într-un „potop" de lacrimi…

Când a ajuns la jumătatea dealului, lângă grădina de zarzavaturi, Billy s-a aşezat să se odihnească puţin la umbra unui plop argintiu. Lacrimile îi lăsaseră pe obraji dâre murdare. Curând a început să murmure: „ NU este

îngrozitor că toţi băieţii sunt la pescuit, iar eu stau acasă şi stochez apă?" Atunci a auzit un sunet ca acela făcut de frunzele bătute de vânt: „Huuuuşşşş", dar pentru că nu simţea nici o adiere de vând, s-a gândit: „Ce să fie asta?" şi a privit în jur. Frunzele, care începuseră să se coloreze în maro, erau complet nemişcate. Nicăieri nu se vedea nici o mişcare, aşa că Billy şi-a continuat gândurile: „Tăticii lor nu fac aşa ceva… Eu de ce trebuie să car apă la acea distilerie?"

Bătaia vântului în frunze s-a auzit din nou… Billy s-a ridicat şi a privit ramurile de deasupra lui, dar nu a observat nici o mişcare. Murmurând câteva cuvinte de nemulţumire, a ridicat găleţile şi a pornit la drum, degetul „pansat" lăsând o urmă mare în praful cărării. A făcut doar câţiva paşi, când a auzit din nou acel vâjâit: „huuuşşş" mai puternic decât înainte. Billy s-a întors şi a privit din nou spre copac, iar de data aceasta a văzut că vântul bătea în jumătatea de sus a ramurilor plopului. Acest lucru nu era total neobişnuit, deoarece toamna vântul bătea de obicei. El văzuse adesea vârtejuri pe câmp, adunând frunzele uscate şi luând-le pe sus. Dar acele vârtejuri erau întotdeauna în mişcare, călătorind undeva, la suprafaţa pământului, însă vârtejul acesta părea a fi prins într-un loc. Billy a rămas pe loc privind fascinat cum frunzele verzi, galbene şi cafenii erau răsucite şi fluturate.

Deodată, o voce i-a vorbit din copac – o voce adâncă şi puternică – ce-i spunea: „**Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu-ţi întinezi trupul în nici un fel, pentru că atunci când vei fi mare, vei avea o lucrare de făcut!"** Billy a auzit vocea aceea atât de clar, ca şi cum ar fi vorbit tatăl lui. Nu mai auzise niciodată o asemenea voce. A scăpat găleţile şi a luat-o la fugă spre cabană, ţipând cât putea de tare. Ella l-a strâns în braţe şi l-a întrebat îngrijorată:

Ce este, Billy? Te-a muşcat vreun şarpe?" Se gândea că poate, în timp ce trecuse prin grădină, fiul ei nu

fusese atent şi călcase pe vreun şarpe veninos, obişnuiţi prin acele locuri.

„Nu, mamă," s-a bâlbâit el, arătând spre copacul din grădină. „Este un om în copacul acela."

„Oh, Billy, Billy, vino înăuntru! Nu vrei să stai puţin şi să dormi?"

„Nu, mamă. În copacul acela este un om şi mi-a spus să nu beau şi să nu fumez." Ella a râs auzind acele cuvinte, apoi l-a îmbrăţişat şi la sărutat pe frunte, încercând să-l liniştească, dar Billy era în continuare neliniştit şi speriat. Ea l-a aşezat în pat, apoi a alergat la un vecin care avea telefon şi a chemat un doctor. După ce a auzit povestea, doctorul a spus: „Băiatul are doar o cădere nervoasă, peste care va trece."

În seara aceea, Billy a repetat întâmplarea la cină: „În copac era un om care mi-a vorbit. Nu voi mai trece niciodată pe acolo". Şi n-a mai trecut. Din ziua aceea, de câte ori trebuia să meargă spre saivan, el ocolea plopul mergând prin capătul grădinii.

Două săptămâni mai târziu, Billy şi Edward erau în faţa cabanei, jucându-se cu pietre rotunde sub mărul din faţa casei, când deodată, Billy a simţit ceva deosebit asupra sa – era o presiune care îi strângea pielea; un fel de energie nevăzută care îl învăluia. A privit şi i se părea că râul Ohio era mai aproape, iar când s-a uitat în jos, spre Jeffersonville, se părea că pustietatea se transformă sun privirea lui. De pe un mal pe celălalt a început să se formeze un pod care traversa râul. Era construit foarte repede, bucată cu bucată. Nu era ca vechiul pod, jos şi îngust, pe care-l trecuse când a venit în Indiana, ci era un pod larg, cu un arc mare de oţel deasupra. Billy nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Privind mai de aproape, a văzut oameni care lucrau sus pe suprastructură. Apoi a văzut cum s-a rupt un arc al podului, iar oamenii au căzut. Parcă îi vedea căzând cu încetinitorul, aşa că a putut să-i numere. A văzut 16 oameni care au dispărut în apele învolburate de dedesubt. Aruncând punga cu bile, Billy a alergat spre casă

ţipând necontrolat, iar Ella a făcut din nou tot ce-a putut ca să-l liniştească, iar când a putut spune în sfârşit ce a văzut, ea i-a zis:

„Billy, tu ai visat…”

„Nu, mamă. Am avut acelaşi simţământ ciudat şi am privit, iar atunci am văzut aceste lucruri. Le-am văzut! Oh, mamă, mi-e frică.”

Charles şi-a dat şi el părerea: „Băiatul are nervii slăbiţi, cum a spus doctorul.” Dar Ella nu era chiar atât de sigură că este aşa, deoarece şi-a amintit că, cu trei ani în urmă, Billy i-a povestit despre pasărea care i-a spus că vor locui lângă New Albany. Totuşi, ceea ce spunea el era destul de ciudat. Să fie adevărat? Un pod peste râu? Vor muri şaisprezece oameni? Dacă într-o zi se va întâmpla întocmai cum spune el? Ella a scris întâmplarea, zicându-şi „Vom vedea…”

Capitolul III

Gustul sărăciei
1916 – 1917

Şcoala i-a dezvoltat lui Billy înţelegerea multor lucruri. A învăţat despre lumea de dincolo de dealurile din Indiana şi Kentucky – o lume a războiului. Tot acolo a auzit numele unor ţări despre care nici nu ştiuse că există: Germania, Austria, Ungaria, şi a învăţat că aceste ţări au format o alianţă împotriva Franţei, Marii Britanii şi Rusiei. Deşi în toamna anului 1916 Statele Unite ale Americii erau încă neutre, doamna Temple şi-a ţinut elevii la curent cu problemele externe. Adesea ea aducea la şcoală ziarul şi le citea articole despre război. Imaginaţia lui Billy era plină cu

regimente de soldaţi comandate de generali, cu bătălii sălbatice şi eroi romantici. Uneori îşi petrecea jumătate din ora de masă privind pozele soldaţilor care erau tipărite în ziar. Din întâmplare, el a văzut soldaţi chiar în centul oraşului Jeffersonville. Uniformele militare, curate şi ordonate, au aprins imaginaţia copilului de şapte ani, făcându-l să-şi dorească să fie şi el soldat.

Lloyd Ford, un coleg de şcoală al lui Billy, şi-a procurat o uniformă vânzând revista „Pathfinder" (Deschizătorul de drum, sau Călăuzitorul) în timpul vacanţei de vară. Cu insigna pe piept, cu gradele pe umeri, cu pălăria pusă în stil militar şi cu dunga pe partea exterioară a pantalonilor, uniforma lui Lloyd Ford părea că era tot ceea ce şi-ar fi dorit Billy să aibă vreodată ca îmbrăcăminte. Ştia că dacă vreodată ar putea îmbrăca o asemenea uniformă, s-ar fi simţit o persoană importantă.

Într-o zi, el a prins curaj şi şi-a întrebat colegul: „Lloyd, când nu vei mai purta această uniformă, mi-o dai mie?"

„Desigur, Billy, ţi-o voi da", a răspuns Lloyd.

Spre sfârşitul lunii octombrie vremea s-a răcit. Bruma acoperea, ca o pătură, câmpul în fiecare dimineaţă şi rareori se topea înainte de ora zece. Billy, tot fără cămaşă, tremura de frig în timp ce alerga pe drumul Utica Pike. Dacă ajungea la şcoală destul de devreme, putea să-şi încălzească „pielea de găină" la soba de fontă, înainte de începerea orelor, căci atunci trebuia să meargă la locul lui.

Probabil că doamna Wathen, soţia şefului tatălui lui Billy, l-a văzut cum alerga spre şcoală cu pieptul gol, pentru că într-o zi i-a dat o haină veche, cu imaginea unui vultur pe braţ. Bucurându-se de luxul căldurii, Billy o purta tot timpul, când se juca sau lucra pe afară. În şcoală, el îşi ţinea haina încheiată la gât, ca nimeni să nu vadă că nu are cămaşă pe dedesubt. Dormind în pod, Billy şi fraţii săi mai mici putea sa vadă stelele clipind printre şindrile. Când începea să ningă, Ella îi învelea pe băieţi cu o pătură de lână , ca să îi ţină uscaţi în timp ce dormeau, iar dimineaţa,

pătura era acoperită de zăpadă. Ella pregătea dejunul înainte ca ei să se trezească – pâine de mălai prăjită, cu sirop de sorg.

Într-o dimineaţă, ea a venit la piciorul scării şi i-a strigat: „Billy şi Edward, coborâţi la masă." Dar Billy a răspuns: „Mamă, nu pot să văd, pentru că am ceva în ochi." Curentul rece de aer care circula toata noaptea prin pod, cauzase inflamarea ochilor băiatului.

„Ai ceva în ochi?" l-a întrebat Ella. „Aşteptă puţin să aduc unsoarea de raton." Totdeauna când Charles vâna vreun raton, tăia grăsimea de pe carne, iar Ella o topea şi o păstra într-o cană. Această unsoare era medicamentul familiei, bun la toate bolile. Ella îl administra copiilor, cu terebentină (ulei de pin), când erau răciţi, şi când îi durea în gât. Acum, Ella masă ochii băiatului cu această unsoare încălzită, ca să-i poată deschide.

Billy şi Edward mergeau la şcoală prin zăpadă, uneori în urma unei căruţe, alteori prin nămeţi, iar când ajungeau acolo erau uzi până la genunchi. Din fericire, papucii şi pantalonii lor se uscau până la ora mesei. Totdeauna îşi puneau mâncarea împreună, într-un bidon de o jumătate de galon, în care fusese sirop. Înăuntrul bidonului, mama le punea un borcan plin cu spanac, altul plin cu fasole, două bucăţi de mămăligă rămasă de la micul dejun şi două linguri. Billy simţea mirosul pâinii coapte în cuptor pe care o mâncau alţi copii: mirosea atât de plăcut! El ştia că acei copii mâncau sandviciuri şi prăjituri şi îi era ruşine să fie văzut cu fasolea şi mămăliga lui. Din pricina aceasta, el şi Edward mergeau jos la râu, se aşezau pe un trunchi de copac şi puneau borcanul între ei, luând prânzul separaţi de ceilalţi copii. Billy lua primul, apoi Edward băga şi el lingura. Urma din nou Billy şi tot aşa, având grijă să golească ambele borcane împreună.

La apropierea Crăciunului, în 1916, doamna Temple a pus elevii să taie fâşii de hârtie colorată în roşu, alb şi albastru, să le răsucească şi să le prindă în lănţişoare, ca să le ducă acasă şi să le atârne de pomul de crăciun. Charles

nu avusese niciodată până atunci un pom de crăciun în cabana lui, dar Ella a văzut lanţurile decorative aduse de copiii ei şi a fost nevoit să facă altfel în anul acela. Luând toporul, ea s-a dus, a adus acasă o creangă de brad şi a agăţat cele două lanţuri de crengi. Dar pomul arăta foarte golaş. Charles cultivase în anul acela porumb în grădină, aşa că Ella s-a gândit că e timpul să-l folosească. Astfel, a făcut floricele şi cu un ac şi o aţă a făcut din ele un lanţ lung cu care a îmbrăcat tot pomul, înconjurându-l de mai multe ori, până când a fost mulţumită că arăta ca un pom de Crăciun original. După ce a decorat bradul, au rămas câteva floricele pe care le-a pus în bidonul de sirop pentru a le mânca băieţii la şcoală. Cei doi băieţi şi-au pus punga cu mâncare în antreu, pe cuiul unde îşi puneau ceilalţi copii hainele (Billy stătea tot timpul cu haina pe el, chiar şi în clasă).

Cam pe la ora 10 dimineaţa, Billy şi-a amintit de floricele. Cum ar putea să le guste? Apoi s-a gândit: „Cum să fac să mănânc un pumn de floricele înainte de prânz?" Astfel, a ridicat mâna şi a rugat-o pe doamna Temple să-i dea voie să meargă afară. Ea l-a lăsat, iar când a trecut prin antreu, a scos punga şi a luat un pumn de floricele, după care a pus-o înapoi. A ieşit afară, în spatele clădirii şi le-a mâncat, una câte una, apoi s-a şters cu grijă pe mâini şi pe faţă, ca nu cumva să rămână vreo urmă. La ora prânzului, Billy şi Edward au coborât la râu, ca să mănânce pe banca lor (trunchiul de copac). Amândoi doreau să mănânce cât mai multe floricele, dar când au desfăcut punga, au văzut că lipseau cam un sfert din ele. Edward l-a privit pe Billy mirat şi a spus: „S-a întâmplat ceva cu floricelele…" Billy a încercat să pară la fel de mirat ca fratele său, aşa că a răspuns: „Da, cu siguranţă!" (Edward n-a aflat niciodată adevărul).

În ajunul Crăciunului, băieţii şi-au pregătit săculeţul sub pom, iar în dimineaţa următoare, fiecare a găsit în el câte o portocală şi trei bomboane. Văzându-le, Billy s-a gândit: „O, ce bun este acest moş Crăciun, căci a venit să-

mi aducă şi mie aceste daruri!" apoi si-a mâncat portocala, dar cojile le-a pus în buzunar ca să le mănânce mai târziu în loc de bomboane.

În ianuarie 1917, după vacanţa de Crăciun, Billy a observat că Lloyd Ford nu mai purta uniforma la şcoală, aa că l-a întrebat:

„Lloyd, ce s-a întâmplat cu uniforma ta?"

„Îmi pare rău, Billy, dar am uitat că o vrei tu. Am s-o întreb pe mama." În ziua următoare, Lloyd i-a adus o veste tristă: „Mama a luat haina şi a făcut din ea un pieptar pentru câine , iar pantalonii i-a folosit pentru petice. Nu am mai găsit decât jumătate din ei."

Hotărât, Billy i-a răspuns: „Atunci adu-mi cracul acela." Acum era mândrul posesor al unui pantalon de uniformă, cu o dungă pe o parte. Dorea aşa de mult să-l îmbrace la şcoală, dar nu ştia cum s-o facă. Astfel, a pus pantalonul în buzunarul hainei, aşteptând momentul potrivit, care nu s-a lăsat aşteptat prea multă vreme, căci o furtună de iarnă şi-a revărsat furia albă peste statul Indiana. Zăpada măsura pe unele locuri un metru şi jumătate, apoi a îngheţat creând condiţii perfecte pentru săniuş.

Elevii de la şcoala Utica Pike îşi petreceau pauza cu sania pe colina din apropiere. Toţi copii aveau săniuţe cumpărate de la magazin, cu excepţia lui Billy şi a lui Edward. Atunci Billy şi-a amintit de o covată veche din metal, pe care o văzuse pe malul râului. S-a dus, a luat-o şi curând el şi Edward s-au alăturat celorlalţi copii pe vârful dealului. S-au urcat în covată, Edward în faţă şi Billy în spate, cu picioarele atârnând în afară, şi şi-au dat drumul pe derdeluş. A fost o mare distracţie, până când fundul coveţii s-a desprins şi au fost obligaţi să găsească altceva ca săniuţă. De data aceasta au luat un buştean, pe care l-au cioplit astfel încât partea din faţă să fie curbată, ca talpa de sanie. Zăpada era destul de îngheţată, aşa că sania improvizată a prins viteză mare în timp ce cobora, iar când au ajuns la poalele dealului, au intrat într-o tufă şi au căzut.

Când s-a ridicat, Billy avea zăpada adunată sub haină şi o zgârietură la picior. Ceilalţi copii s-au adunat în jurul lor ca săi întrebe daca se simt bine. „O, m-am rănit la picior!" le-a spus el, apoi i-a venit o idee: „Am la mine pantalonul de uniformă de cercetaş. Va fi un bandaj bun." Apoi a scos pantalonul din buzunar şi la pus în jurul piciorului rănit, prinzându-l cu o sfoară. Chiar atunci a sunat clopoţelul, chemându-i înapoi în clasă.

După-amiază, doamna Temple l-a chemat pe Billy la tablă. El stătea într-o parte, sperând că ceilalţi copii nu vor observa că pantalonii lui de uniformă au doar un crac. Dar, desigur, ei au văzut aceasta, aşa că privirile mirate s-au transformat dintr-o dată într-un hohot de râs. Billy a început să plângă, iar învăţătoarea l-a trimis acasă mai repede.

În aprilie, doamna Temple a adus la şcoală ziarul din Louisville, care avea scris pe prima pagină: „Statele Unite au declarat război Germaniei." Ea a citit articolul cu voce tare, explicând cum, în 18 martie 1917 un submarin german a scufundat trei vase comerciale americane, forţându-l pe preşedintele Woodrow Wilson să sisteze neutralitatea Americii. Astfel, Statele Unite ale Americii au intrat în război.

Stejarii din jurul şcolii au înmugurit, iar zilele au devenit tot mai lungi şi mai călduroase, dar Billy continua să stea cu haina aceea groasă pe el, în timp ce degetele picioarelor îi ieşeau prin găurile din vârful tenişilor.

Într-o zi, învăţătoarea a observat că elevii care stăteau în spate se strâmbă şi se ţin de nas, ca şi cum ceva mirosea urât. Bănuia că este ceva în legătură cu tânărul William Branham. De ce băiatul acesta insista să stea îmbrăcat cu haina în după amiaza aceea aşa de călduroasă? A privit spre el şi i-a zis:

„William, de ce nu te dezbraci de haină? Nu ţi-e cald?"

Billy a simţit că i se opreşte inima. Nu putea să-şi dea jos haina, pentru că nu avea cămaşă, aşa că a răspuns:

„Nu, doamnă, îmi este puţin frig.” Surprinsă, ea a continuat: „Ţi-e rece pe o vreme ca asta?”

„Da, doamnă.”

„Atunci ar trebui să vii aici lângă foc.”

Billy păstrase secretul toata iarna şi nu dorea să se afle tocmai atunci. Ascultător, el şi-a mutat scaunul lângă loba, în care doamna Temple a mai pus o lopată cu cărbuni. Curând transpiraţia îi umplu fruntea, prelingându-se pe faţă. Văzând aceasta, doamna Temple l-a întrebat din nou:

„Şi acum îţi este frig, William?”

„Da, doamnă”, a răspuns el. Învăţătoarea a dat din cap şi a continuat: „Tu eşti bolnav. Ar fi mai bine să mergi acasă.”

Billy a rămas mai multe zile acasă, gândindu-se cum ar putea face să aibă o cămaşă ca să poată merge din nou la şcoală. Mătuşa lui, sora tatălui său, locuia după colina de după casa lor şi avea o fiică de vârsta lui Billy. Ele fuseseră în vizită la ei, iar verişoara lui, care crescuse, îşi lăsase acolo o rochie. Rochia avea o dantelă în jurul pieptului, dar Billy a decis să facă din ea o cămaşă. Astfel, i-a tăiat partea de jos, iar restul a băgat-o în pantaloni. (americanii obişnuiesc să-şi poarte cămaşa în afara pantalonilor). Când a fost gata, s-a privit în ciobul de oglindă pe care-o aveau prinsă în mărul de lângă izvor, a dat din cap şi şi-a încrucişat mâinile.

Când colegii i-au văzut dantela de pe piept, au exclamat: „Este o cămaşă de fete!”

„Nu este adevărat!” a insistat Billy, „Este îmbrăcămintea mea indiană.” Dar copiii nu l-au crezut şi au început să râdă şi mai tare, strigând: „Billy Branham a îmbrăcat o cămaşă de fete. Ce nebun!”

Cu toată bătaia lor de joc, Billy a continuat să poarte cămaşa aceea până la terminarea şcolii, pentru ca nu avea de ales.

Capitolul IV

Bătut fără milă
1923

În 5 mai 1923, Ella Branham a născut cel de-al optulea copil, numindu-l Howard Duffy. El s-a alăturat lui Charles junior, în vârstă de 4 ani; Jesse, de 7 ani; Edgar, de 9 ani; Melvin, de 11 ani; Edward, de 13 ani şi William, care acum avea 14 ani. Pentru Charles Branham era din ce în ce mai greu să întreţină cei opt copii, mai ales în lunile reci ale anului. În timpul iernilor din anii 1922-1923, Billy a trebuit să meargă în fiecare zi să verifice capcanele, ajutând familia să pună mâncare pe masă. Partea împădurită a moşiei domnului Wathen era plină de muscaţi, oposumi, iepuri şi sconcşi (nişte animale rozătoare de apă, asemănătoare cu castorul, care trăiesc în America şi Canada). În fiecare dimineaţă, la ora două, Billy ieşea cu lanterna să inspecteze capcanele, deseori întorcându-se acasă tocmai la timp pentru a nu întârzia la şcoală. Deoarece avea numai un rând de haine, de multe ori trebuia să intre în clasă cu hainele îmbâcsite de mirosul sconcsului pe care-l jupuise cu puţin timp în urmă, spre dezgustul colegilor săi. Dar efortul lui aducea câştig familiei. Când prindea un iepure, îl vindea cu 15 centi, bani cu care

putea să-şi cumpere o cutie de cartuşe de calibru 22, şi să împuşte trei sau patru iepuri. Astfel, mama sa putea să gătească la cină o tocană de iepure cu pesmeţi. Pe ceilalţi iepuri, Billy îi vindea în oraş, folosind banii ca să cumpere făină de mălai sau de grâu.

Călătoria în oraş îi provoca lui Billy o stare de depresie, deoarece Branhamii aveau o reputaţie rea în Jeffersonville, şi nu o dată a observat că oamenii treceau pe partea cealaltă a drumului ca să-l ocolească. Unii vorbeau cu el numai atunci când nu era nimeni în jur, ca să fie văzuţi. Dacă apărea cineva, persoana care vorbea cu Billy, îl părăsea repede, ceea ce-l rănea profund. El ştia că tatăl şi unchiul său erau rău văzuţi din pricină că erau violenţi, beau, fumau, mestecau tutun, jucau cărţi şi vindeau ilegal băuturi alcoolice, dar îşi zicea cu tristeţe: „Ce pot face eu? Nu am nici o vină pentru că ei sunt aşa. Nu am băut niciodată, aşa că, de ce să fiu pus în rândul lor?" Desigur, nu putem spune că Billy n-a încercat să bea.

Într-o duminică dimineaţa de primăvară, el şi Edward mergeau la râu, cu tatăl lor şi cu domnul Dornbush, vecinul care făcea ţuică la distileria lui Charles. Cei doi băieţi plănuiseră să ia barca lor veche şi să meargă cu ea în sus şi în jos pe malul râului, ca să găsească sticle goale, deoarece Charles avea nevoie tot timpul de sticle goale pentru alcoolul pe care-l fabrica, şi plătea bine pentru ele: un nichel pentru o duzină. Domnul Dornbush părea binevoitor, iar Billy încerca să-l impresioneze, sperând că le va da barca lui impermeabilă pentru dimineaţa aceea. Barca lui Billy nu avea cârmă şi din cauza aceasta era greu de manevrat prin curentul rapid al râului. Ca vâsle, el folosea două scânduri vechi; Billy vâslea pe o parte, iar Edward vâslea pe partea opusă.

În apropierea râului era un pom căzut peste cărare, iar când au ajuns la el, în loc să meargă mai departe, Charles s-a oprit, s-a aşezat pe el şi a spus:

„Haideţi să ne oprim aici pentru puţină înviorare." Apoi a scos din buzunarul de la spate o sticla mică şi plată

cu wiskey, a dus-o la gură şi a sorbit din ea, după care a întins-o prietenului său, domnul Dornbush ca să ia şi el o înghiţitură. După ce a băut, vecinul i-a dat-o înapoi lui Charle, care a ascuns-o la umbra copacului, lângă rădăcinile întoarse ale acestuia. Atunci Billy s-a gândit că este momentul potrivit să ceară o favoare:

„Domnule Dornbush, crezi că eu şi fratele meu am putea împrumuta barca ta în dimineaţa aceasta?"

„Desigur, Billy, ar fi excelent." Plin de bucurie, Billy şi-a zis: „Iată un om care mă apreciază." Charles a mai tras o duşcă de wiskey, apoi a întins sticla spre prietenul său. După ce şi-a potolit setea, domnul Dornbush a întins sticla spre Billy, zicând:

„Ia şi tu, Billy."

„Nu, mulţumesc, eu nu beau," a răspuns Billy.

„Vrei să spui că eşti irlandez şi un Branham şi nu bei?" l-a întrebat surprins vecinul.

Charles a clătinat din cap, cu o expresie de dezgust pe chip şi a spus: „Am crescut o grămadă de băieţi, dar unul dintre ei e un sissy (cu comportament de fată), şi anume, Billy."

„Eu nu sunt fată", a replicat Billy roşindu-se la faţă, căci nu se putea împăca cu o asemenea idee. „Nu suport să fiu numit sisy. Dă-mi sticla!"

Domnul Dornbush i-a întins sticla, iar Billy a smuls-o din mâna lui, i-a desfăcut dopul şi a dus-o la gură, apăsând-o cu ciudă pe buze. A început s-o ridice, dar înainte ca vreun strop de băutură să ajungă în gura lui, a auzit un zgomot ca al frunzelor stârnite de un vârtej de vânt: „Vuuuuşşş!" Mâna i s-a oprit cu sticla la gură: „Vuuuuuşşşş!" Nu era în imaginaţia lui. Sunetul acela se auzea la fel de clar ca şi conversaţia din jur. „Vuuuuşşş!" Memoria l-a dus înapoi, la vocea din plop; la vocea care-i poruncise: „**Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu-ţi murdăreşti trupul în nici un fel, pentru că atunci când vei creşte, vei avea o lucrare de făcut!"** Înspăimântat, Billy a aruncat sticla şi a luat-o la fugă pe

câmp, cu lacrimi amare de frustrare şi confuzie. Văzându-l cum aleargă, Charles a spus cu convingere: „Vezi, ce ţi-am spus? E un sisy!”

În orice direcţia apuca, viaţa îi arăta colţii ascuţiţi. Billy şi-a continuat şcoala până în clasa a şaptea. Sistemul de şcolarizare rural, pretindea ca elevii să-şi cumpere rechizitele şi creioanele, dar părinţii lui Billy nu aveau destui bani pentru creioane şi caiete, ce să mai vorbim de manuale. Din pricina aceasta, Billy era nevoit tot timpul să împrumute cărţile de la alţi elevi, pentru a-şi face temele.

Programul şcolar din timpul acela era astfel proiectat încât să ajute la formarea caracterului moral al elevilor, dar şi al intelectului. O lecţie care l-a mişcat profund pe Billy, a fost învăţarea poemului lui Longfellow, Psalmul vieţii”.

„Nu-mi spune că-n numărul tragic
Viaţa nu-i decât un vis.
Că sufletu-i mort, letargic,
Şi că nimic nu-i ce pare a fi.

Viaţa-i reală! Viaţa-i responsabilă!
Şi sfârşitul nu-i mormântul.
„Că-n pământ te vei întoarce”,
Nu-i pentru suflet cuvântul.

Nu-n bucurie sau tristeţe,
Să ajungem la sfârşit.
Ci să facem azi, ca mâine,
Să fim mai departe un pic.

Calea-i lungă, timpul trece,
Inima, deşi e bravă,
Ca şi toba bate încă răsunând
Marşul sumbru spre mormânt.

Pe al lumii câmp de luptă,
În cortul temporar al vieţii,

Nu fii surd ca şi o turmă,
Fii erou în bătălie!

Nu te-ncrede-n viitor, chiar de pare minunat.
Lasă trecutul mort să-şi îngroape morţii
Trăieşte, trăieşte prezentul viu,
Din inimă, cu Dumnezeu deasupra.

Viaţa înaintaşilor ne e exemplu,
Să ne facem vieţile sublime,
Şi-n urma noastră să rămână
Urmele paşilor pe nisipul timpului.

Urme, pe care alţii
Navigând pe marea vieţii,
Poate un frate rătăcit şi fără speranţă,
Văzându-le, să-şi învioreze inima.

Haideţi deci, să fim harnici şi treji
Cu inima, oricare-ar fi urmarea.
În împliniri şi-n încercări
Să-nvăţăm munca şi răbdarea."

Acest poem l-a inspirat pe Billy, dar nici în visele sale cele mai îndrăzneţe, nu şi-ar fi putut imagina ce urme adânci avea să lase viaţa lui pe nisipul timpului. Pentru timpul acela, poemul lui Longfellow era un cântec de speranţă într-o împrejurare tristă. Cuvintele lui înălţătoare au vorbit inimii lui Billy, încurajându-l pe băiatul de 14 ani, cu păr dezordonat, care încerca din răsputeri să înţeleagă toate nedreptăţile pe care le observa în viaţa lui: Băieţii mari îl insultau şi îşi băteau joc de el cu fiecare ocazie, pentru că se născuse în Kentucky; pentru că era sărac; pentru că era prea mic şi slab la vârsta lui; pentru că nu era ca ceilalţi.

Abia acum a putut înţelege motivul pentru care familia lui era săracă: totul se datora faptului că tatăl său era beţiv.

Într-o zi, pe când colegii săi râdeau de el pentru că se îmbrăca aşa sumar, Billy a citit din cartea de Istorie un episod despre Abraham Lincoln, când a coborât din vapor la New Orleans şi a trecut prin târgul de sclavi. Acolo, a văzut cum oamenii albi licitau un negru înalt şi puternic, în timp ce soţia şi copiii lui stăteau şi plângeau în partea cealaltă, fiind vânduţi la alt stăpân. (urmau să fie despărţiţi pentru tot restul vieţii).

Atunci Lincoln a spus: „Acesta este un lucru rău! Într-o zi am să-l opresc, chiar şi cu preţul vieţii!" Închizând cartea de istorie, Billy şi-a zis: „Băutura este un lucru rău. Într-o zi voi lupta împotriva ei, chiar şi cu preţul vieţii!" Dar nimic nu i-a trezit mai mult imaginaţia ca ceea ce a citit în cartea de geografie despre deşertul Arizona. Îşi dorea foarte mult să fie acolo şi să călărească pe întinderile acelea pline de cactuşi. Părea atât de romantic, de liniştitor, de idilic. Poetul din el era atât de inspirat, dar nu avea pe ce să-şi scrie gândurile! A cerut o bucată de hârtie de la colegul de bancă şi a început să scrie:

Îmi e atât de dor
De sud-vestul îndepărtat,
Unde umbrele cad în adâncuri
Peste vârful munţilor.
Pot să aud lătratul coiotului,
Prin ceaţa purpurie,
Pot să aud urletul lupului
Care sfâşie vânatul.
Undeva, pe coama canionului,
Pot să aud răgetul leului
În îndepărtaţii munţi Catalina,
La hotarele Arizonei.

Din nefericire hărţuiala băieţilor mai mari a mers mai departe decât batjocura şi defăimările. După orele de şcoală, ei îl băteau în mod regulat, dar deşi mic pentru anii lui, Billy avea destul temperament ca să nu se lase. Băieţii l-au trântit jos, dar el ridicat din nou. Ei l-au lovit din nou şi au continuat să-l bată până când nu a mai avut putere să se ridice. Multă vreme după aceea a sorbit supa cu un pai, deoarece gura i-a fost atât de zdrobită încât nu mai putea mesteca mâncarea.

Într-o zi de primăvară în anul 1923, Billy a condus o colegă acasă, ducându-i cărţile. Când a pornit spre casă, a fost înconjurat de cinci vlăjgani, care l-au trântit în praf.

Unul dintre ei a rânjit: „De ce ai mers cu fata aceea?" altul l-a ameninţat: „Pui de corcitură murdară din Kentucky, nu vrem s-o mai conduci pe fata aceea acasă!" Ei ştiau că Billy era născut în Kentucky şi că mama lui era din neamul indienilor, de aceea îl numeau „corcitură din Kentucky".

La aceasta insultă, Billy s-a ridicat repede de jos şi a ripostat, strângându-şi pumnii şi lovind în gol, căci cinci erau prea mulţi pentru el. Băieţii s-au luptata cu el până i-au imobilizat mâinile, apoi, în timp ce patru îl ţineau la pământ, unul a luat o piatră şi l-a lovit cu ea în faţă până când a rămas aproape fără simţire. Billy îi rugase: „Dacă mă lăsaţi în pace, vă promit că plec imediat acasă", dar deşi era aproape inconştient, ei l-au mai lovit de câteva ori şi l-au tăvălit prin praf.

Când a scăpat din mâinile lor, Billy s-a dus direct acasă, dar nu ca să stea liniştit. El a luat puşca Winchester de calibru 22, care era atârnată deasupra uşii cabanei, a încărcat-o cu 16 cartuşe, apoi s-a dus în spatele unui tufiş aflat în apropierea drumului pe unde ştia că vor trece cei cinci băieţi care-l bătuseră şi i-a aşteptat. Curând s-au auzit voci

„L-am învăţat pe ronţăitorul de floricele să mai meargă alături de o fată!", spunea unul.

„Aţi văzut ce speriat era?" a adăugat altul.

„Da, puiul de Kentucky va şti pe ce poziţie se află de acum încolo.”

Ieşind de după tufiş, Billy le-a barat calea cu puşca ridicată şi cocoşul tras. „Să vedem care dintre voi vrea să moară primul, ca să nu vadă cum mor ceilalţi.”

Cei cinci au îngălbeni şi au început să tremure îngroziţi. Văzându-i aşa speriaţi, Billy le-a zis: „Nu vă tânguiţi, fiindcă veţi muri oricum unul după altul…” şi îndreptând arma spre cel care-l lovise cu piatra, a continuat: „…începând cu tine.”

A apăsat pe trăgaci: „clic!” Cartuşul nu s-a aprins. Grăbit, Billy şi-a încărcat arma din nou, introducând alt cartuş în cameră: „clic!…” nici acesta nu a luat foc.

În timpul acesta, băieţii au luat-o la fugă, strigând, ascunzându-se pe după copaci şi încercând să se îndepărteze cât mai repede posibil de locul acela. Voind să nu-i scape, Billy s-a grăbit să bage cartuş după cartuş în cameră, dar de fiecare dată când apăsa pe trăgaci se auzea: „clic! Clic! Clic! Clic!” fiecare cartuş dând rateu.

Curând cei cinci băieţi erau deja departe, iar la picioarele lui Billy erau 16 cartuşe intacte. Le-a luat de jos, a şters praful de pe ele şi le-a pus din nou în încărcător, apoi a îndreptat arma spre un copac şi a început să apese pe trăgaci: „crac! Crac! Crac! Crac!…” De data aceasta fiecare cartuş s-a descărcat, zburând aşchii, din trunchiul copacului, în toate direcţiile. Billy stătea în mijlocul drumului fierbând de mânie, apoi deodată a început să râdă, un râs prostesc, care venea din adâncul nemulţumirilor sale. Râdea cât putea de tare, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

În anul acela, când a sosit vacanţa de vară, Billy a părăsit şcoala pentru totdeauna şi nu i-a mai trecut pragul niciodată.

Capitolul V

Împuşcat accidental

William Branham şi-a petrecut cea de cincisprezecea vară ajutându-şi tatăl să îngrijească grădina şi să lucreze câmpul. Charles avea doi cai în bătătură: unul bătrân, care era al lui, şi unul mai tânăr, împrumutat de la domnul Wathen. Deoarece avea două pluguri cu un brăzdar, Charles mergea întotdeauna cu ambele pluguri deodată.

În iunie, Billy şi tatăl său săpau printre rândurile de porumb, când caii au început să sforăie şi să tropăie nervoşi. Billy se străduia din răsputeri să-şi ţină calul în limita rândului, astfel ca plugul să nu taie tulpinile plantelor. El a strigat:

„Tată, ce este cu calul acesta?" Calul lui Charles dansa şi el. Charles s-a oprit, şi-a tamponat fruntea transpirată cu batista în dungi albe şi roşii, a cercetat orizontul cu privirea şi a răspuns:

„Vine furtuna, fiule."

Billy a privit mirat cerul albastru, senin: „ Furtună? Nu văd nici un semn de furtună, tată."

„Nu înţelegi, fiule? Dumnezeu le-a dat acestor cai un instinct prin care pot simţi furtuna de departe."

Au continuat să sape, dar n-au terminat încă două rânduri şi orizontul a fost acoperit de nori negri. Abia au

avut timp să adăpostească animalele în şopron că a şi început vijelia.

Billy se gândea foarte rar la Dumnezeu, deoarece subiectul nu era abordat niciodată în conversaţiile familiale, dar în ziua aceea s-a gândit la El şi se întreba ce alte instincte înţelepte a mai pus Dumnezeu în animale. Gândindu-se la toate lucrurile minunate pe care le văzuse la creaturile din pădure, Billy a decis că „Dumnezeu trebuie să fie un Băiat foarte deştept."

Într-o sâmbătă dimineaţa, Billy a cerut voie să meargă în oraş. Charles îi dăduse 10 centi pentru că muncise toată săptămâna, spunându-i: „Să nu-i cheltuieşti pe toţi deodată, biete!"

Călătorind cu autostopul, Billy a ajuns acasă la vărul său, Jimmy Poole, care locuia în Jeffersonville. Împreună cu acesta şi cu Earneast Fisher, au început să colinde centrul oraşului pentru a cheltui banii. Pe drum, Billy îşi pipăia moneda din buzunar şi se simţea tare bogat. Mai întâi şi-a cumpărat un cornet de îngheţată, care costa un penny (un cent), dar după ce l-a terminat şi-a cumpărat încă două. Apoi a intrat în magazinul de bomboane Schimpff, şi a privit cu poftă şirurile de borcane pline cu bomboane tari. Mai fusese acolo, aşa ca ştia ce-i place mai mult. A plătit doi centi pentru o jumătate de pound de bomboane roşii cu scorţişoară, şi a păstrat cinci centi pentru a putea merge de două ori la cinematograful Leo.

După ce a văzut filmul western, Billy şi-a imaginat ca trăieşte în vestul sălbatic, că este îmbrăcat în haine de cow-boy şi că este un erau într-o ferma de cai. Ţinta ambiţiei sale din tinereţe era să ajungă un cow-boy, cu centură, cu pistol, cu cizme, cu pălărie cu boruri mari şi cu un cal nărăvaş pe care să nu-l poată călări nimeni altcineva afară de el. Îl auzise adesea pe tatăl său povestind cum, în tinereţe, îmblânzise mânjii sălbatici la rodeo, în tot ţinutul, din Kentucky până în Texas, aşa că Billy se gândea: „Oh, când voi fi puţin mai mare, voi pleca în vest şi voi fi un călăreţ adevărat."

Billy făcea exerciţii de călărie cu bătrânul cal de plug, cu care lucra pământul. Când el şi tatăl său lucrau toată ziua pe câmp, Billy se întorcea totdeauna mai devreme, ca să se ocupe de treburile gospodăriei. Îşi ducea mârţoaga obosită lângă şopron, la adăpătoarea confecţionată dintr-un trunchi de copac scobit. Calul îşi afunda botul în apa noroioasă, sugând cu înghiţituri rare, în timp ce Billy îi desfăcea hamul şi îl ducea în şopron. Albinele zumzăiau în jurul adăpătorii. Fraţii mai mici ai lui Billy se adunau şi strângeau de pe jos părul căzut din coada calului la ţesălat, şi împleteau un „şarpe" pe care-l aruncau în adăpătoare. Când calul îşi mişca botul bând apă, şarpele din păr unduia cu sclipiri de viperă pe suprafaţa apei. Billy a ieşit din şopron târând cu greu după el o şa pe care a pus-o pe spatele calului. Rogozul creştea des în jurul fântânii, aşa că Billy a luat o mână de rogoz şi l-a pus sub şa înainte ca s-o încingă strâns. Fraţii lui s-au aliniat în spatele gardului, pentru spectacol. Sărind în spatele calului, Billy l-a lovit cu călcâiele în coaste, încercând să-l facă să se mişte. Bietul animal bătrân, obosit de ziua lungă de muncă, a azvârlit doar o dată cu picioarele din spate, după care s-a întors şi a aruncat sarcina la pământ. Billy a căzut, dar s-a ridicat repede din praf, pretinzând că are un cal sălbatic, neîmblânzit, apoi a strigat: „Priviţi-mă, sunt un cow-boy!" şi a lovit cu pălăria de paie spatele calului. Toţi fraţii lui au început să râdă şi să bată din palme.

În toamna aceea, după culesul recoltei, Billy petrecea tot mai mult timp în pădure, pescuind şi vânând cu câinele său, Fritz. Billy îşi iubea mult câinele şi se mândrea cu el, spunând că poate prinde orice gâză care zboară. Nici chiar sconcsul nu putea să-l descurajeze. Fritz îl hăituia într-un tufiş, apoi începea să alerge în jurul lui pentru ca animalul să nu poată fugi. Când ajungea acolo, Billy nu trebuia decât să ridice crengile şi să-i spună: „Prinde-l, băiete!" Fără ezitare, Fritz se arunca înăuntru şi înşfăca sconcsul ignorând mirosul puturos pe care-l

răspândea acesta. Bineînţeles, mama lui Billy dezaproba această practică.

Vânatul şi pescuitul au devenit pentru Billy mai mult decât un timp petrecut în natură: orele petrecute în pădure deveniseră o evadare în afara lumii, o pauză plină de pace într-o viaţă atât de plină de stres, prin forţa împrejurărilor. În pădure, Billy nu se mai simţea ca un proscris, ci i se părea că face parte din viaţa sălbatică, din ritmul anotimpurilor şi din ordinea naturală a Universului. Simţea că şi-a găsit locul; că aparţine de acolo.

De fiecare când pleca în pădure, hoinărea tot mai departe de casă. Aşa a descoperit Tunelul Morii, o zonă rurală situată la 15 mile (25 Km) nord-est de Jeffersonville, lângă Charlestown, Indiana. Zona primise denumirea aceasta de la o renumită moară de făină albă, situată pe un pârâu numit Fourteen Mile Creek (Confederaţie de indieni). La începutul anilor 1800, un om numit John Work, a căutat un loc bun pentru a construi o moară. N-a fost uşor să găsească un loc potrivit, deoarece apa trebuia să aibă viteză şi volum mare ca să poată învârti roata uriaşă a morii sale, cât mai mult timp posibil în cursul anului. John Work a observat că, într-un loc, Fourteen Mile Creek curgea peste o stâncă, cu cădere de 24 de picioare (8 m). Cu înţelepciune, el a calculat că dacă îşi construieşte moara în partea de jos a dealului şi face un tunel direct prin stâncă, până la roata morii, căderea prin tunel ar da destulă putere ape ca s-o învârtă. Tunelul şi moara au fost terminate în anul 1820 şi au rămas cunoscute în zonă sub numele de „Tunelul Morii”. Treizeci de ani mai târziu, fiul lui John Work a vândut moara lui Wilford Green, a cărui familie o stăpâneşte şi astăzi. Acesta este motivul pentru care localnicii o mai numesc şi Moara lui Green.

Izolată de civilizaţie, zona Tunelul Morii era împânzită de căprioare, sconcşi, răcani, muscari, veveriţe, oposumi, peşti, copaci, coline, stânci, pârâiaşe şi cer senin – pe scurt, tot ce-şi dorea Billy în viaţă. El mergea des acolo, călătorind cu maşinile de marfă care treceau între

Jeffersonville şi Charlestown. Uneori, îi convingea şi pe cei doi prieteni ai săi, Jimmy Poole şi Sam Adair, să meargă acolo cu el, iar alteori era însoţit de Edward şi de Henry. De obicei, dormeau într-o cabană părăsită şi luau micul dejun chiar lângă pârâu. Într-un loc, pârâul avea 3 metri adâncime şi 13 metri lăţime, formând un bazin perfect pentru înot. Billy a botezat locul acela „Balta castorilor". El a împletit o frânghie pe care a agăţat-o de o ramură de copac ce atârna deasupra apei. Celălalt capăt ajungea până pe malul opus. Băieţii prindeau capătul frânghiei de pe mal şi-l roteau, lovind cu mijlocul arcului pe care-l forma frânghia, suprafaţa apei. Jocul cu frânghia le oferea nenumărate ore de distracţie.

Când nu avea pe cine să ia cu el, Billy făcea autostopul singur şi petrece zile întregi vânând şi pescuind sau explorând pădurile virgine. (prin anii 1900 America nu era atât de populată ca astăzi). Într-una din aceste peregrinări, el a descoperit, din întâmplare, viitoarea ascunzătoare. Mergând pe o coastă a dealului, a ajuns la o stâncă calcaroasă, de la care relieful se adâncea brusc, într-o depresiune adâncă de aproximativ 30 de metri. Toată zona era împădurită şi presărată cu pietre mari care căzuseră din stânca de deasupra. Păşind mărunt şi cu grijă pe lângă baza stâncii, Billy a descoperit la picioarele sale o groapă aproape ascunsă de un tufiş.

La început a crezut că este o vizuină de vulpe, dar o cercetare mai atentă i-a dovedit că era gura unei peşteri. La început a scormonit intrarea. Gaura cobora ca 3 m, iar de acolo se lăţea pe orizontală pătrunzând în deal, până se forma un culoar suficient de înalt ca el să meargă în picioare. Aerul era rece şi umed. Billy a păşit pe culoar bâjbâind, dar după ce a parcurs o mică distanţă a început să-i fie frică. Daca a intrat într-o vizuină de lup? Nu ar trebui să meargă mai departe acum, pe întuneric. Se va întoarce altă dată mai bine pregătit.

Data următoare când s-a întors în zonă, Billy a adus cu el nişte lumânări, ca să poată explora peştera. El s-a

strecurat prin deschizătură până la locul în care putea sta în picioare. Acolo coridorul avea o jumătate de metru lăţime. Deşi pereţii erau aproape perpendiculari, umbrele cauzate de lumina pâlpâitoare a lumânării accentuau numeroasele neregularităţi ale stâncii de calcar. Coridorul cotea puţin la dreapta şi se lăţea. De aici tavanul şi pardoseala aveau suprafaţa mai regulată, părând a fi prelucrate de oamenii care au locuit înăuntru. Era şi o porţiune scobită în perete, de mărimea unui pat. După încă 1,2 m coridorul cotea din nou. Podeaua şi tavanul deveneau iarăşi neregulate. Tavanul era înţesat cu ţurţuri ascuţiţi de calcar, bine fixaţi, însă lăsau impresia că sunt gata să cadă în orice moment.

Până acum înaintase cam 2,5 m de la intrare. Deodată s-a oprit şi a fluierat cu uimire. În faţa lui, pe perete, se deschidea o cameră mică. În mijlocul încăperii era aşezată o masă dintr-o singură bucată de piatră masivă. Masa avea forma rectangulară, înaltă de un metru, lată de un metru şi lungă de 1,25 m. Suprafaţa mesei era perfect plată şi dreaptă, şi cele patru colţuri erau la 90 de grade. Dar cea mai interesantă piesă din dotarea camerei era o piatră ascuţită cu trei feţe, care ieşea din tavan, ca o piramidă inversată. Această piatră atârna direct deasupra mesei, vârful piramidei ajungând doar la câţiva centimetri de suprafaţa acesteia.

Billy era mulţumit de ceea ce găsise. Părea o ascunzătoare perfectă. S-a hotărât să n-o arate fraţilor săi, nici prietenilor. Urma să fie secretul său. Când a părăsit peştera, i-a camuflat bine intrarea, încât nici un vânător sau turist curios să n-o poată descoperi din întâmplare.

Acestea au fost cele mai frumoase vremuri din viaţa lui – colindând pădurile, dormind sub stele, pescuind pentru micul dejun sau vânând pentru cină cu puşca sa de calibru 22. Abilitatea lui s-a dezvoltat atât de mult încât putea să împuşte veveriţa de la 45 m, de fiecare dată, direct în ochi. De fapt, devenise un obicei fairplay de a nu apăsa pe trăgaci decât dacă veveriţa privea spre el. Devenise atât de

îndemânatic în mânuirea puştii, încât putea doborî orice pasăre în mijlocul zborului.

Într-o seară de toamnă a anului 1923, băiatul de 14 ani, Billy, mergea spre casă împreună cu vărul său, Jimmy Poole. În ziua aceea, amândoi vânaseră păsări, iar acum gândurile le erau aiurea. Glumeau, râdeau, se înghionteau unul pe celălalt, dar din nefericire, Jimmy a neglijat să-şi asigure puşca. Deodată, arma s-a descărcat, lovind picioarele lui Billy de la mică distanţă. Billy s-a prăbuşit, ţipând de durere. Jimmy a căzut în genunchi, murmurând:

„Îmi pare rău, Billy. Îmi pare atât de rău… A fost un accident, n-am vrut să fac asta…" apoi s-a uitat mai bine la picioarele prietenului său. Albindu-se la faţă, Jimmy a zis:

„Billy, nu încerca să te mişti. Mă duc după ajutor."

„Nu! Te rog nu mă părăsi!" a gemut Billy, dar Jimmy fugea deja ca un iepure hăituit. Când Billy şi-a privit picioarele, a văzut cu groază că erau sfâşiate. Şi-a lăsat capul înapoi, pe pământ, şi a început să tremure de frică.

„Doamne, ai milă de mine!" a murmurat. „Tu ştii că eu niciodată…"s-a oprit, încercând să se gândească la fapte bune din viaţa lui, care să-L influenţeze pe Dumnezeu ca să aibă milă de el, dar singurul lucru care i-a venit în minte a fost: „Doamne, ai milă de mine! Ştii că niciodată nu am comis adulter…"

curând, Jimmy s-a întors cu un vecin, Frankie Eich, care l-a dus pe Billy la spitalul „Clark County Memorial." Billy striga în agonie în timp ce surorile tăiau cu foarfecele bucăţile de carne sfâşiată şi-i curăţau rănile cum puteau mai bine. Domnul Eich îl ţinea de mână, iar când surorile au terminat, abia au desfăcut degetele înţepenite ale lui Billy de pe mâna lui. Radiografia arăta că o bucată de alice se afla atât de aproape de arteră încât orice mişcare greşită ar fi putut s-o taie şi să producă o hemoragie fatală. În vremea aceea nu se făceau încă transfuzii, de aceea pierderea unei cantităţi mari de sânge putea fi fatală.

În noaptea aceea, Billy a avut un somn neliniştit, uneori suspinând, alteori gemând de durere. O dată s-a

trezit auzind un zgomot ca acela făcut de o apă curgătoare, dar când îşi pipăia picioarele, mâna i se afunda într-o baltă de sânge. A sunat clopoţelul dar tot ce au putut face surorile a fost să tamponeze sângele cu prosoapele şi să-i mai strângă puţin bandajele. În dimineaţa următoare a fost transportat în sala de operaţie, unde i-au dat eter, ca să-l anestezieze.

Doctorul Reeder a făcut tot ce a putut ca să-i repare picioarele, dar fiindcă Billy era atât de slăbit, se îndoia că băiatul îşi va mai reveni. Alături de tatăl şi mama sa, în această încercare grea prin care treceau, se mai aflau alături de el încă doamne: doamna Steward, o prietenă a familiei şi doamna Roeder, a cărei soţ era supraveghetor la o firmă de transport local.

Billy a dormit opt ore sub anestezie, iar când a deschis ochii, a văzut-o pe doamna Roeder stând lângă patul lui şi plângând, pentru că el fusese atât de aproape de moarte. Imediat, a căzut din nou într-un somn adânc, fiind inconştient multă vreme.

Atunci s-a întâmplat ceva – era ca un vis, însă mult mai real decât visul; ceva clar, de parcă ar fi fost prezent acolo… şi în starea conştientă simţea că este în cădere, o cădere printre nori întunecoşi în eternitatea pierzării, în jos, tot mai jos… Se părea că lumea nu mai are temelii; că nu exista nimic să-i oprească prăbuşirea. A strigat: „Tată!” dar cuvântul i se părea gol. „Mamă! Mamă!” însă mama lui nu era acolo. „Doamne, prinde-mă!” a strigat din nou, dar strigarea lui suna ca un ecou în golul nemărginit. Era în întunericul nesfârşit? Trecuse de hotarele pământene; dincolo de prezenţa lui Dumnezeu? va continua să cadă pentru totdeauna în felul acesta? L-a cuprins groaza. Deşi era fără conştiinţă, deoarece leşinase, auzea zgomote – voci şi gemete. I se părea că era înconjurat din toate părţile de gemete şi bolboroseli. Apoi, în acel întuneric, au apărut chipuri de femei, hidoase, cu cearcăne verzi în jurul ochilor şi cu gura strâmbă, care gemeau: „Uh…uh…uh…uh!”

Billy a strigat: „O, Doamne, ai milă de mine! Ai milă, Te rog…Dacă mă laşi să mă întorc la viaţă, îţi promit că voi fi un băiat bun!”

Imediat a fost din nou în camera de spital, privirea lui ceţoasă focalizându-se în ochii negri şi adânci ai mamei sale. Faţa ei s-a înseninat şi l-a îmbrăţişat plângând: „Oh, Billy, Billy, am crezut că eşti mort! Slavă Domnului că trăieşti.”

Da, era viu, dar suferind. Pe atunci nu aveau încă penicilină, iar rănile deschise s-au infectat. Din pricina aceasta şederea lui în spital s-a prelungit câteva săptămâni. Familia Branham nu avea bani să plătească spitalizarea, de aceea doamna Roeder a organizat o colectă de caritate, pentru Billy, prin asociaţia de ajutorare a bisericii ei, a Bisericii Masonilor, a Ku Klux Klan-ilor şi prin donaţii private, banii adunaţi fiind folosiţi pentru plata tuturor taxelor medicale.

După un timp, medicii au spus că Billy poate pleca acasă, dar, din nefericire, greaua lui suferinţă era încă departe de sfârşit, pentru că era încă grav bolnav. Au trecut câteva luni, dar nu se observa nici o îmbunătăţire a stării picioarelor lui. Billy a petrecut multe ore triste şi pline de durere, pe salteaua de paie, gândindu-se la experienţa neobişnuită pe care o trăise când se afundase în întunericul adânc al morţii. Totul fusese atât de real! Unde fusese? Doctorii i-au povestit mai târziu despre starea lui de atunci: pulsul se oprise de tot, ceea ce-i făcuse să creadă că a murit.

Billy ar fi dorit să ştie dacă a fost în iad. Gândul acesta l-a îngrozit şi l-a făcut să se gândească ce bine ar fi să nu mai ajungă niciodată acolo. Şi nu doar el, ci nici o fiinţă umană să nu fie nevoită vreodată să meargă într-un loc ca acela.

Apoi s-a gândit la ceea ce-i promisese lui Dumnezeu în momentele acelea: „Dacă mă vei lăsa să trăiesc din nou, promit să fiu un băiat bun.” Ce înseamnă „a fi un băiat

bun”? şi, la urma urmei, cine era Dumnezeu? Întreaga experienţă îl punea în încurcătură.

După trecerea iernii geroase, în primăvara anului 1924, rănile lui Billy se infectau tot mai rău. Gambele lui aveau doar jumătate din mărimea normală, iar ligamentele erau atât de umflate, încât nu-şi putea îndrepta picioarele. Doctorul Reeder a diagnosticat starea lui ca „infecţie în sânge”, cauzată de resturile de alice rămase în răni. Viaţa lui Billy era din nou n pericol, iar doctorul a recomandat să i se amputeze picioarele de la şolduri.

Billy nu putea suporta gândul că-şi va pierde picioarele. Cum va mai putea vâna şi cum va mai străbate pădurile? Mai bine sa moară. A refuzat categoric să aibă picioarele amputate, spunând cu lacrimi în ochi: „Nu, doctore! Mai bine urmă mai sus şi taie pe aici…” şi cu mâna a tras o linie imaginară la nivelul gâtului.

„Mai este o şansă pe care am putea s-o încercăm fără să-ţi amputăm picioarele”, a replicat doctorul. „Putem încerca să curăţăm din nou rănile de corpurile străine. Este o şansă mică, dar s-ar putea să reuşim.”

Era o şansă mică, dar Billy s-a agăţat imediat de ea. Astfel, la şapte luni după rănirea s-a prin împuşcare, Billy a fost pus din nou pe masa de operaţie. Doctorul Reeder şi doctorul Pearl, un specialist din Louisville, au redeschis rănile şi au căutat cu grijă, printre muşchi, extrăgând bucăţele de material din pantalonii cu care fusese la vânătoare şi bucăţi de alice – într-un cuvânt, tot ce au putut găsi. După ce au terminat, au pansat rănile, sperând că totul va fi bine. Billy dormit multe ore sub anestezie, iar când s-a trezit din inconştienţă, a avut o altă experienţă şocantă, la fel de vie şi de reală ca cea anterioară, însă diferită. De data aceasta ştia că estre treaz, deoarece stătea pe patul de spital privindu-l pe tatăl său. Deodată imaginea camerei de spital a dispărut şi s-a văzut în preria din vest. Peste tot, până la orizont, creşteau doar cactuşi şi smocuri de iarbă, iar în faţa lui atârna o cruce mare de aur ce strălucea ca soarele, răspândind raze de lumină în jur.

În timp ce îşi întindea mâinile spre ea, câteva din aceste raze de lumină păreau că zboară direct spre pieptul lui. Apoi viziunea s-a terminat şi Billy s-a văzut din nou în camera de spital, privind spre tatăl său. Operaţia era reuşită.

Capitolul VI

Vântul stârnit din senin

Când a mai crescut, părerile lui William Branham despre sexul opus erau foarte negative, datorită faptului că vedea de multe ori femei măritate care, imediat după lăsarea întunericului, mergeau în „shed" (barcă din scânduri folosită ca depozit), unde-şi petreceau toată noaptea cu bărbaţi care nu erau soţii lor. Adesea, dimineaţa acele femei erau atât de ameţite, încât bărbaţii le dădeau cafea şi le plimbau încoace şi încolo încercând să le trezească pentru a putea merge acasă să pregătească micul dejun pentru familiile lor. Acest mod de viaţă l-a dezgustat profund pe Billy, care-şi zicea: „Dacă este aşa, eu nu voi lua o astfel de fiinţă, nici chiar dacă m-ar omorî!"

Urmarea acestor expuneri negative, a fost că Billy a început să urască orice eveniment social în care era nevoit să stea în apropierea fetelor. Dacă era vorba despre aniversarea unei zile de naştere sau despre o petrecere cu dans, Billy căuta orice pretext să nu meargă. Întotdeauna când afla că se fac ceva pregătiri festive, el îşi nota ziua şi locul unde urma să aibă loc evenimentul respectiv, apoi se asigura să fie ocupat în altă parte la ora respectivă. Uneori, tatăl şi mama sa îşi invitau vecinii la ei acasă, pentru o petrecere. Atunci, Billy îşi lua câinele şi lanterna şi se

afunda în pădure, la vânătoare de ratoni şi oposumi, până după miezul nopţii, iar daca atunci când se întorcea acasă mai auzea muzică, se urca în podul magaziei şi dormea acolo până în zori.

Părăsirea şcolii nu a rezolvat nici una din problemele lui Billy, ci doar le-a rearanjat, deoarece continua să fie respins în continuare. Băieţii nu-l agreau din cauză că nu fuma şi nu bea, iar fetele nu-l plăceau pentru că nu mergea la dans şi la petreceri. Nimeni nu putea să-l înţeleagă, iar Billy nu putea înţelege unde greşeşte. Cu toate că îi plăceau oamenii şi dorea să fie acceptat de ei, Billy nu-şi putea impune să acţioneze ca ceilalţi băieţi de vârsta lui.

Adesea îşi zicea: „Bine, dacă toţi mă pun deoparte, mă voi face vânător cu ajutorul capcanelor, iar când voi creşte mare şi voi putea câştiga destui bani să-i dau mamei ca să se poată întreţine, voi pleca în Colorado, în statul Washington sau poate, sus, în Columbia Britanică, unde voi fi vânător. Îmi voi lua capcanele, puşca şi câţiva câini şi voi trăi acolo până voi muri. Dar nu mă voi căsători niciodată."

Billy observa că mama lui îşi făcea întotdeauna planuri şi era supărat pentru că ea trebuia să îndure atâtea greutăţi din pricina vieţii uşuratice a tatălui său. La 30 de ani, ea era mama a opt băieţi, cel mai mare fiind de 15 ani. Niciodată n-a avut suficienţi bani; niciodată n-a avut destule haine şi adesea nu le ajungea nici pâinea. Adesea, Billy o văzuse stând pe scările de la intrare şi plângând cu un bebeluş în braţe în timp ce privea spre interiorul casei, unde Charles zăcea beat şi inconştient toată noaptea. Deşi trecuse prin toate aceste greutăţi, Ella Branham era credincioasă soţului ei şi continua să lupte pentru a-şi păstra familia îmbrăcată, hrănită şi fericită. Billy o iubea pentru decenţa ei, dar mai ales pentru că era singura fiinţă care-l accepta aşa cum era, cu toate slăbiciunile lui. El simţea că mama sa merită mai mult de la viaţă şi se considera responsabil pentru fericirea ei viitoare. Exemplul ei îi dădea lui Billy speranţa că poate mai există încă o femeie decentă pe lume.

În anul 1926, a venit în oraş o fată care s-a împrietenit cu iubita lui Jimmy Poole. Deoarece Billy şi Jimmy erau prieteni, el a întâlnit-o pe noua venită în casa prietenului său, fiind profund surprins de frumuseţea ei. I se părea ca are ochi de porumbiţă, dinţi albi ca perlele şi gâtul graţios ca o lebădă. Când Jimmy l-a prezentat fetei, aceasta a clipit din ochi şi a spus cochetă: „Ce mai faci, Billy?" Billy era şocat. Mai târziu, Jimmy i-a spus lui Billy, jucând rolul de intermediar:

„Cred că ea te place, Billy."

„Chiar crezi asta?" l-a întrebat Billy

„Cu siguranţă. Ştii ceva? Ce ar fi să mergem la o întâlnire dublă? Dacă pot aranja lucrurile, le vom lua pe fete la o plimbare cu vechiul Ford vechi al tatălui meu."

„Nu ştiu ce să zic…" a răspuns Billy, frământându-se.

„Ne vom simţi foarte bine, dar avem nevoie de ceva bani. De câţi bani poţi face rost?" Billy a ezitat, apoi s-a decis: dacă această fată minunată îl place, merită să cheltuiască câţiva bani, aşa că a răspuns:

„Am 30 de cenţi." Răspunsul i-a plăcut lui Jimmy, care a zis: „În ordine. Eu am 35 de cenţi. Pe lângă benzină, trebuie să luăm ceva băutură slabă, îngheţată sau altceva, pentru fete."

Lui Billy i-a venit o idee, care îl putea pune într-o lumină mai bună în ochii fetelor: „Ştii ceva, Jimmy? Ce-ar fi ca tu să plăteşti benzina, iar eu să fac cumpărăturile?"

„Îmi convine", a răspuns Jimmy. A fost nevoie să ridice roţile din spate ale maşinii şi să învârtă de mai multe ori motorul cu manivela, până când au reuşit să pornească vechiul Ford model „T". Soarele apusese când le-au luat pe fete, iar Billy şi partenera lui şedeau pe scaunul din spate. Mai timid ca niciodată, el stătea retras pe partea lui, în timp ce fata şedea pe partea ei. Billy spera că spaţiul dintre ei şi întunericul nopţii va ascunde faptul că are o îmbrăcăminte veche. Cu acoperişul maşinii coborât, ei au colindat, fără nici o ţintă, drumurile luminate de lună. Toate discuţiile

erau purtate de Jimmy şi de prietena lui, în timp ce Billy stătea tăcut şi privea cu coada ochiului spre fata de alături, gândindu-se cât de frumoasă pare sub lumina lunii, iar inima îi era plină de mândrie pentru faptul că o frumoasă ca ea ieşise la plimbare cu el. poate că nu toate fetele sunt rele cum credea el. la un moment dat, fata l-a privit şi a spus:

„Este o seara frumoasă, nu-i aşa?”

„Da, domnişoară”, a răspuns Billy

„În seara aceasta este dans în „Grădina cu sicomori” a continuat ea. „Hai să mergem acolo.”

„Nu, domnişoară! Nu vreau, pentru că eu nu dansez,” a răspuns Billy. S-au mai plimbat un timp prin împrejurimi, apoi s-au apropiat de un magazin de alimente, situat lângă drum. Billy şi Jimmy se sfătuiseră mai dinainte cum să procedeze. Astfel, Billy şi-a dres vocea şi a spus:

„Jimmy, mi-e cam sete. Nu crezi că ar trebui să oprim puţin?”

„Bună idee, Billy.” Jimmy a oprit în faţa magazinului şi a spus: „Mă duc înăuntru să iau ceva de mâncare şi de băut.” Aşa fuseseră înţeleşi, dar Jimmy nu mai avea nici un penny în buzunar. Cheltuiseră 5 centi pe doua galoane de benzină (cam 8 litri) şi le-au mai rămas 40 de centi pe care Billy îi pusese în buzunarul lui. Astfel, Billy a spus:

Nici nu mă gândesc, Jimmy! Cumpărăturile le fac eu.” Sandviciurile au costat un nichel – patru sandviciuri mari cu şuncă, presărate cu ceapă, aşa că lui Billy i-am mai rămas bani exact cât să poată cumpăra patru coca-cola. Au mâncat în maşină, ascultând cântecul greierilor şi bucurându-se de aerul răcoros al serii. Billy se simţea foarte bine, pentru că fata aceea îl plăcea. În seara aceea făcea şi el parte din gaşcă, deci era cineva. Au terminat de băut, iar Billy a dus sticlele înăuntru, ca să primească banii de garanţie. Când s-a întors, cei trei fumau. Lui Billy nu-i venea să creadă ce vedea: prietena lui, fata aceea drăguţă, fuma. Ea îşi dădea capul pe spate, dând afară fumul pe nas. Când a văzut aceasta, Billy s-a simţit deodată bolnav. S-a

prăbuşit pe locul lui şi se ţinea cu greu drept în scaun. Fata l-a întrebat:

„Billy, vrei o ţigară?”

„Nu, domnişoară, eu nu fumez.” Fata l-a privit surprinsă şi i-a zis:

„Billy Branham, ce este cu tine? Prima dată ai spus că nu dansezi, iar acum spui că nu fumezi? Ce îţi place să faci?”

„Îmi place să vânez şi să pescuiesc”, a răspuns el.

„Ce prostie!” Fata a plescăit din buze cu dezgust, apoi a continuat: „Uite, Billy, fumează ţigara aceasta şi lasă la o parte felul tău de viaţă.”

„Nu, domnişoară, nu cred ca vreau să fac aceasta.”

„Vrei să spui că noi, fetele, suntem mai bărbătoase decât tine?” a spus ea batjocoritoare. „Cum se poate aceasta? Înseamnă că eşti un mare fătălău, un sisy!” Acest cuvânt oribil l-a rănit mai tare decât o copită primită de la un cal nărăvaş. „Un sisy”. Durerea îi sfâşia inima. Nu era posibil! El era Bill cel mare şi rău, vânătorul care punea capcane, un luptător, iar ea îl numea „sisy”! Îi va arăta el.

„Dă-mi ţigareta”, a poruncit supărat. Mulţumită, fata a scos o ţigară din pachet şi i-a întins-o, iar el a zis: „Dă-mi şi un chibrit.”

„Acum eşti mai mult decât un bărbat”, a spus ea şi i-a întins chibritul.

Billy i-a smuls chibritul din mână şi s-a pregătit să pună ţigara în gură, dar înainte ca aceasta să-i atingă buzele, a auzit un zgomot. Suna ca vântul care bate printre frunze. A lăsat ţigara în jos şi a ascultat cu atenţie. „Nu am auzit nimic” s-a gândit el. „Este doar imaginaţia mea.”

Fata l-a întrebat: „Ce se întâmplă, Billy?”

„Nimic,” a răspuns el dând din cap, „încerc doar s-o aprind.” Şi a ridicat din nou ţigara ducând-o spre gură. Atunci a auzit din nou sunetul acela, de data aceasta mai puternic. Părea că este un vânt lin, care bate tot mai tare, până când a început să vuiască în urechile lui: „Huuşş!” Mâna i-a încremenit la jumătatea drumului, iar mintea a

făcut legătură rapidă cu vocea care îi vorbise şi-l avertizase din plop.

„Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu-ţi întinezi trupul în nici un fel, pentru că atunci când vei fi mare vei avea de făcut o lucrare importantă!"

Mâinile au început să-i tremure, iar chibritul i-a ars degetele aşa că l-a aruncat jos. A aruncat ţigara şi a început să plângă, în timp ce fata i-a zis râzând: „Acum ştiu că eşti un sisy!" Supărat, frustrat şi înfricoşat, Billy a deschis uşa de la maşină, a sărit afară plângând. Jimmy conducea maşina pe lângă el şi i-a zis: „Vino în maşină, Billy!" dar el a refuzat, zicând: „Nu, Jimmy!" şi a mers mai departe. Jimmy se ţinea după el, rugându-l să urce în maşină, dar fata continua să-l batjocorească fără milă: „Billy Branham, am crezut că eşti bărbat, dar eşti un mare fătălău!"

„Şi eu cred ca sunt!" a răspuns Billy, apoi s-a întors şi a luat-o pe câmp, unde maşina nu putea să-l urmeze. Păşea mecanic şi a mers aşa până a trecut dealul, ieşind din câmpul vizual al însoţitorilor săi, iar acolo s-a aruncat la pământ, plângând în hohote: „Nu mă pot potrivi cu nimeni şi nu pot avea prieteni! Sunt o oaie neagră între băieţi. Pentru ce trăiesc, când nimănui nu-i place de mine? Care-mi este rostul? O, dacă aş avea posibilitatea să mor acum şi să termin cu toate! Sunt prizonierul acestui „Ceva" ciudat şi nu ştiu ce să fac."

A plâns până şi-a epuizat toate emoţiile, apoi a stat şi a privit luna, fără să simtă nimic, de parcă ar fi fost fără viaţă. Deodată a simţi ceva ciudat, ca o presiune care îi apăsa pielea. I se părea că nu este singur. Ţinându-şi respiraţia, a ascultat cu atenţia, dar nu se auzea nici un zgomot. A privit în jurul său, peste câmpul scăldat în lumina lunii, şi deşi nu se vedea nimeni, Billy simţea pe „Cineva" sau „Ceva" care stătea foarte aproape de el. A simţit cum un fior de frică îi străbate şira spinării şi ridicându-se a luat-o la fugă spre casă.

Experienţa aceasta l-a făcut pe Billy să înţeleagă că viaţa lui era diferită de una obişnuită şi în alte privinţe, nu numai în ce priveşte sărăcia. Aveau loc tot felul de întâmplări ciudate, care-l tulburau profund.

De exemplu, odată a fost acostat de o prezicătoare. El şi Jimmy Poole erau la un carnaval, plimbându-se prin mijlocul târgului şi ascultând prezentatorii diferitelor jocuri şi exchibiţii. La un moment dat, cei doi băieţi au trecut pe lângă cortul unei prezicătoare. La intrarea cortului stătea o ţiganca tânără.

„Hei, tu, vino puţin aici!"

S-au întors amândoi băieţii, dar ea a continuat: „Tu, cel cu puloverul în dungi…" Cel care purta un pulover în dungi era Billy. El s-a îndreptat spre prezicătoare, gândindu-se că poate doreşte să-l trimită după un sandvici sau să-i aducă o cola şi i-a zis:

„Da, doamnă, ce pot face pentru tine!"

„Ştii că este o Lumină care te însoţeşte?" aceste cuvinte l-au izbit pe Billy.

„O Lumină? Ce vrei să spui?"

„Văd că eşti născut sub un semn – trei planete importante au fost în conjuncţie în prima ta casă şi s-au aliniat cu Neptun. Din pricina aceasta te urmează o Lumină. Tu eşti născut pentru o chemare divină."

„Lasă lucrurile acestea, femeie!" i-a răspuns Billy şi a plecat repede de acolo.

Mai târziu i-a povestit mamei sale cele întâmplate, iar ea i-a zis: „Billy, ai procedat bine, pentru că prezicătoarele sunt de la diavolul."

Acesta l-a pus pe gânduri. Ce legătură avea cu diavolul faptul că el avea, - cum o numise prezicătoarea? „O chemare divină"? Incapabil să înţeleagă aceste lucruri, Billy era din ce în ce mai nemulţumit de situaţia lui. De ce se părea că el este întotdeauna răţuşca cea urâtă, care nu se poate potrivi cu semenii săi? Nici chiar casa lor nu era un refugiu pentru el. deşi Charles îşi mutase familia, din

cabana domnului Wathen, într-o casă mai mare, în Jeffersonville, viaţa familiei era totuşi dezorganizată.

În august 1927, Ella Branham l-a născut pe cel de-al nouălea băiat, James Donald. Nouă băieţi, de la un an până la 18 ani, locuiau şi se luptau cu viaţa într-o singură casă. Ca întotdeauna, Billy îşi găsea liniştea colindând pădurile, însoţit de câinele său, Fritz. În vremea aceea s-a stârnit „furtuna", pentru că domnul Short, ajutorul local de şerif, l-a otrăvit pe Fritz. Billy s-a aprins de mânie. Charles l-a prins lângă postul de poliţie , cu puşca în mână: „Am să-l omor, tată", a spus el furios, dar Charles i-a smuls arma din mână zicând: „N-o vei face câtă vreme sunt eu aici!"

Billy s-a întors la mormântul câinelui său, a îngenuncheat, şi-a scos pălăria şi a spus: „Fritz, tu mi-ai fost prieten şi tovarăş adevărat. M-ai acoperit, m-ai hrănit şi m-ai însoţit la şcoală. Acum, când ai îmbătrânit, aş fi avut eu grijă de tine, dar domnul Short te-a omorât înainte de vreme. Îţi promit, Fritz, că nu va trăi, căci într-o zi îl voi prinde pe stradă şi îl voi călca cu maşina. O voi face pentru tine."

Pentru că cel mai bun prieten al lui murise, Billy simţea că, mai mult ca oricând, este nevoie de o schimbare în viaţa lui. Astfel, a trecut râul la Louisville, Kentucky, şi s-a înscris la Societatea Navală „Seara". Când i-a spus mamei sale ce a făcut, ea s-a înfuriat, iar a doua zi s-a dus la oficiul de recrutare şi a insistat să se şteargă din registru numele fiului ei. Atunci Billy a înţeles că dacă se hotărăşte să plece, trebuie s-o facă în secret, iar mai târziu, în toamnă, i s-a dat ocazia s-o facă, deoarece a cunoscut un om numit Francisco, care se pregătea să călătorească în vest, spre Phoenix, Arizona. Discutând cu domnul Francisco, Billy i-a spus că şi el intenţionează să plece în vest, iar acesta l-a întrebat dacă nu vrea să meargă împreună. I-a oferit chiar şi o plată ca să-l ajute la condusul maşinii pe parcursul distanţei de două mii de mile, până în vest. Billy a primit oferta şi a început să se pregătească pentru plecare, spunându-i mamei sale că merge pentru o

săptămână sau două la Canalul Morii. În felul acesta, putea părăsi oraşul, fără ca ea să ştie că pleacă departe, urmând ca atunci când va ajunge în Arizona să-i scrie şi să-i explice cum stau lucrurile.

Capitolul VII

Refugierea în deşert

Când William Branham a ajuns în Phoenix, Arizona, domnul Francisco i-a oferit 3 dolari pentru că-l ajutase la şofat. Aceia erau toţi banii pe care-i avea Billy pe lume, dar nu-şi făcea griji. Era sigur că avea să i se ivească vreo ocazie.

Era luna decembrie a anului 1927, iar Billy avea 18 ani şi era plin de entuziasm pentru noua şansă ce i se oferea în viaţă.

După ce a trimis mamei sale o scrisoare în care-şi explica fapta, Billy s-a pornit să exploreze oraşul. Curând a ajuns la un concurs neoficial de călărie. Aceasta l-a făcut să se gândească: „Păi, sunt un călăreţ bun şi pentru că sunt falit, de ce să nu fac rost de nişte bani din acest rodeo? Dar va trebui să-mi cumpăr o pereche de chaparajos (pantaloni de piele purtaţi de cow-boys) şi voi ieşi în fruntea tuturor acelor cow-boys.

S-a dus pe stradă în jos până la cel mai apropiat magazin de haine şi a încercat o pereche de pantaloni din piele. Erau magnifici – pe centura lor era scris cuvântul „Arizona” -, iar pe fiecare crac era brodat capul unui cârmaci cu nasturi de aramă în loc de ochi. Necazul era că erau mult prea lungi şi îi târa după el.

Billy s-a privit în oglindă şi s-a gândit: „Arăt ca un cocoş de Bantam – mai mult puf şi pene”

Şeful magazinului i-a spus: „Această pereche costă 25 de dolari”, iar Billy s-a bucurat că are o scuză să-i dea înapoi, aşa că i-a răspuns:

„Mă tem că am numai 3 dolari.”

„Atunci v-aţi putea uita la o pereche de „Levis”, i-a sugerat şeful.

Billy şi-a cumpărat o pereche de „Levis” şi o pălărie de cowboy , apoi s-a dus la rodeo. Sus pe gard, erau un şir de cowboys desfiguraţi şi cu picioarele sucite de parcă fuseseră călcaţi de vite.

Billy i-a privit şi s-a gândit: „Aici e de mine”, apoi s-a aşezat lângă ei pe gard. Toată lumea din jurul lui murmura plină de entuziasm.

Billy ajunsese chiar atunci când un călăreţ renumit încăleca un armăsar sălbatic. Calul era legat într-o boxă din apropiere. Billy a privit călăreţul, cu picioare lungi, care s-a aşezat în şa şi s-a gândit: „Dacă tipul nu va călări calul acesta, o voi face eu.”

Dintr-o dată poarta boxei s-a deschis larg şi calul a ţâşnit afară fornăind şi cu toate patru picioarele în aer. Când a atins pământul a sărit din nou sucindu-şi trupul şi lovind în acelaşi timp cu picioarele din spate. Călăreţul a fost aruncat din şa ca o sperietoare de ciori făcută din paie şi s-a prăbuşit cu o bufnitură de oase rupte, rămânând fără simţire în mijlocul arenei, cu sângele curgând din nas.

În timp ce unul din oameni a prins armăsarul şi l-a dus în boxă, alţii l-au ridicat pe cow-boy-ul leşinat şi l-au pus într-o ambulanţă.

Chiar atunci a trecut un bărbat care călărea încet pe lângă gardul pe care stătea Billy şi ceilalţi cow-boys şi a spus: „Plătesc 50 de dolari celui care poate sta cel puţin 30 de secunde pe calul acela.” Omul a privit în ochi pe fiecare dintre jucători şi a repetat oferta, dar nu s-a oferit nimeni. Bărbatul s-a oprit şi în faţa lui Billy şi l-a întrebat: „Ştii să călăreşti?”, dar el i-a răspuns sfios: „Nu, domnule.”

În cele din urmă, Billy s-a angajat la o fermă de vite situată la nord-vest de Phoenix, lângă un oraş numit Wickenburg. Aptitudinile lui de călăreţ s-au îmbunătăţit repede, astfel că putea să-şi facă treaba ca un adevărat cow-boy, aşa cum visase că va fi.

Frumuseţea ţinutului a întrecut şi cea mai îndrăzneaţă imaginaţie referitoare la sălbăticie, în jurul lui Billy ţâşnind din pământul preriei munţi neregulaţi, în timp ce întinderea deşertului şi pereţii înclinaţi ai canionului erau populaţi de uriaş cactuşi Saguaro. Peisajul deşertului era foarte divers, abundând în smochini, cactuşi mici care semănau cu coada de castor, fiind acoperiţi cu ace foarte dese de parcă avea o blană; cactuşi-butoiaş care arătau ca un butoi cu coaste de spini, iar mai jos erau cactuşi pitici cunoscuţi sub denumirea spaniolă de „palo verde", adică „băţ verde". Billy a fost fascinat şi de varietatea sălbăticiunilor: uriaşii Gila, şerpi cu clopoţei, şoareci-cangur şi porci de prerie, totul fiind atât de exotic şi de diferit de ţinuturile împădurite ale văii râului Ohio. Şi când te gândeşti că el trăia acolo, călărind un cal, mergând prin preria plină de praf, muncind împreună cu acei cow-boys. Aceea da viaţă! Ce putea fi mai bun? Se simţea de parcă păşise într-unul din acele filme romantice despre vestul sălbatic, la care se uitase când era copil.

Dar după un an de muncă, iluzia acelei vieţi perfecte a început să pălească. De îndată ce a început vara anului 1929, nemulţumirea lui Billy s-a accentuat. De multe ori se întreba ce nu merge? Venise în deşert să găsească pacea şi împlinirea, dar se părea că s-a înşelat, pentru că nu era fericit şi nu se simţea întreg. Din viaţa lui lipsea ceva, dar ce?

Când umbrele serii s-au lăsat, Billy şi-a tras jos şeaua de pe cal, aşezând-o în apropierea focului, în loc de pernă. După cină, s-a rezemat de ea ca să privească soarele care apunea după munţi împrăştiind raze strălucitoare cu nuanţe de roz, portocaliu şi roşu pe tot cerul.

Un texan bătrân, pe nume Slim, a început să cânte la chitară. În fiecare seară Slim cânta serenade cu balade despre cow-boys şi deşert, fiind acompaniat de un alt cow-boy care sufla printr-un pieptene, făcând o bucată de hârtie să bâzâie în armonie.

Slim cânta:

„Seara trecută eram în prerie
Uitându-mă la stelele de pe cer
Şi mă întrebam dacă vreodată un cow-boy
Ar putea pluti spre ele curând.

Este un drum spre acel tărâm luminos,
Şi cărarea este îngustă, aşa spun ei.
Dar cea largă care duce la pierzare
Este însemnată şi luminată peste tot.

Ei vorbesc de un alt mare Proprietar
Care nu s-a oprit din adunat, aşa spun ei.
El face tot timpul loc pentru un păcătos
Care va apuca pe acea cale îngustă şi strâmtă.

Ei spun că El nu te va lăsa
Şi cunoaşte fiecare faptă şi privire.
Pentru siguranţă, mai bine să fii însemnat
Să ai numele scris în marea Lui Carte.

Căci se zice că va fi o mare razie
Când cow-boys ca şi vitele se vor aduna
Să fie însemnaţi de călăreţii judecăţii
Care sunt puşi şi ştiu fiecare rasă.

Eu cred că voi fi un rătăcit,
Doar un om condamnat la moarte.
Voi fi tăiat împreună cu cei rai
Când Şeful acelor călăreţi vor veni.”

Billy a înţeles sensul adânc ale versurilor acelei balade. Vitele rătăcite erau animalele care nu aveau marca pe ele şi sfârşeau ca şi carne pentru supă. Dar cum rămânea cu marele Proprietar şi Cartea Lui? Billy se întreba dacă aceasta este ceea ce îl tulbura pe el? Avea vreo legătură cu Dumnezeu?

Slim a început să cânte un alt cântec, dar de data aceasta era un vechi imn bisericesc:

„Jos la cruce unde a murit Mântuitorul meu,
Jos, unde pentru curăţirea de păcate am plâns,
Acolo unde, pe inima mea sângele a fost pus,
Slăvit să fie Numele Lui."

Ascultând acea melodie lină, Billy a simţit o durere profundă în inimă. S-a întors cu spatele şi şi-a tras plapuma pe cap, lăsându-şi afară doar ochii şi nasul.

Stelele erau atât de aproape ca şi când ar fi stat pe munţi. În veşnica şoaptă a brizei care sufla printre pini, lui Billy i se părea că-L aude pe Dumnezeu strigându-l pe primul Său fiu rătăcit: „Adame, Adame, unde eşti?"

După trei săptămâni, recensământul vitelor s-a terminat, iar cow-boys s-au întors la fermă, ca să-şi încaseze plăţile şi să-şi citească scrisorile.

Billy avea o scrisoare de la mama lui. Îi fusese trimisă cu câteva săptămâni în urmă şi, printre altele, ea îi spunea că Edward era foarte bolnav. Billy s-a gândit că este vorba doar de o gripă sau de o răceală.

În după-amiaza aceea, toţi cow-boys s-au dus în Phoenix să chefuiască, dar Billy nu se simţea atât de bine ca ei, aşa că în timp ce băieţii au intrat într-un bar, el a mers mai departe, hoinărind singur pe străzi. Se simţea foarte tulburat. Ce nu era în ordine? Categoric, nu-i era dor de casă. Îi plăcea Arizona, îi plăcea deşertul şi îşi iubea munca, dar cu toate acestea se simţea incomplet; simţea că în inima lui este un gol şi nu îşi putea explica de ce.

S-a aşezat şi a stat un timp liniştit, uitându-se la trafic. O fată spaniolă, drăguţă, a trecut prin apropiere, clipind des spre el în timp ce lăsa să-i cadă batista albă. Cu gândurile în altă parte, Billy i-a strigat: „Hei, ţi-ai scăpat batista!" Fata şi-a ridicat batista de jos şi a trecut mai departe.

Curând, Billy a auzit o muzică departe, în josul străzii şi urmându-i sunetele, a mers până a ajuns la o arenă goală de rodeo. Acolo, lângă grajduri, un cow-boy bătrân cânta la o chitară:

„Jos la cruce unde Mântuitorul meu a murit,
Jos, acolo, pentru curăţirea de păcat am plâns,
Acolo a fost pus Sângele pe inima mea,
Slăvit să fie Numele Lui."

Dar acest cow-boy cânta cu mai mult simţ decât o făcea Slim în prerie. Acest om cânta din inimă, acel imn, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

La sfârşitul refrenului, el s-a întors spre Billy şi i-a zis: „Frate, tu nu ai de unde să ştii până când nu Îl primeşti pe acest minunat Isus Hristos…" apoi a început să cânte încă o dată refrenul: „Glorie Numelui Său…"

Billy şi-a tras pălăria în jos şi a plecat mai departe, în timp ce inima îi bătea cu putere, cuprinsă se simţăminte inexplicabile. După ce a hoinărit o vreme, Billy a ajuns din nou la bar, unde camarazii lui de la fermă râdeau zgomotos, împuşcându-se unul pe altul în papuci ca să se facă să danseze, sau pariau pe 5 dolari că pot merge pe o linie dreaptă, deşi erau atât de beţi încât nu puteau nici să umble.

Billy i-a adunat pe toţi în maşină şi i-a dus înapoi la Wichenburg.

În dimineaţa următoare, când Billy a intrat în popotă, a primit un bilet în care scria: „Vino pe păşunea din nord. Foarte important!"

Când a ajuns la poarta ţarcului, Billy era aşteptat de un fermier bătrân numit Pop, care i-a spus: „Mă tem că trebuie să-ţi dau veşti triste!" după care i-a înmânat o telegramă în care scria: „Fratele tău, Edward, a murit noaptea trecută. Vino acasă imediat!"

Vestea l-a buimăcit. Era prima moarte pe care o întâlnea în imediata sa apropiere. S-a întors de la Pop şi a privit peste preria scăldată de soarele gălbui, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Se gândea ce viaţă grea avuseseră el şi fratele său: cum merseseră la şcoală fără destule haine pe ei; fără manuale, fără creioane sau caiete, de multe ori flămânzi.

Apoi şi-a amintit cum a furat un pumn de floricele de porumb de la fratele lui. O, dacă ar fi putut să se întoarcă înapoi, în timp, nu ar mai fura de la acea gură flămândă. Dar fratele lui nu mai era. Nu mai putea nici măcar să-i spună că-i pare rău. Billy se întreba dacă fratele lui fusese pregătit să se întâlnească cu Dumnezeu.

Deodată a fost atins de Ceva: cu el cum rămâne? Este pregătit să-L întâlnească pe Dumnezeu?

Billy s-a întors la Jeffersonville pentru înmormântare. Ca şi concluzie la predica sa, reverendul Mc.Kinney a spus: „Poate că aici sunt unii care nu-L cunosc pe Dumnezeu. dacă eşti in situaţia aceasta, acceptă-L chiar acum!"

Billy se ţinea cu toată puterea pe scaun, ca să nu se ridice cumva în picioare. În inima lui era Ceva ce-l atrăgea, un fel de magnet pe care nu-l înţelegea, dar orice ar fi fost, îl făcea să se simtă un nenorocit.

După înmormântare, Billy a plănuit să se întoarcă înapoi în Arizona, dar mama lui l-a rugat să rămână în Indiana. În cele din urmă, el a cedat gândindu-se că va găsi ceva de lucru.

Curând avea să găsească o slujbă la săpat de şanţuri pentru introducerea ţevilor de gaz , la Compania de Servicii Publice, Indiana. Astfel, s-a hotărât să rămână în Jeffersonville, cel puţin pentru o vreme.

Zăpada a căzut târziu în toamna anului 1929. Dimineaţa, când Billy s-a trezit şi a văzut că pământul era rece şi alb, a luat una din păturile mamei sale, s-a dus în cimitir, a dat la o parte zăpada de pe mormântul lui Edward, apoi a pus pătura peste mormanul de pământ proaspăt săpat. Voia să-i fie cald lui Edward…

Capitolul VIII

Urmează semnul – 1929

În octombrie 1929, piaţa de mărfuri din New York s-a prăbuşit, cufundând Statele Unite în cel mai cumplit coşmar economic pe care l-a avut vreodată. Mii de bănci şi-au închis uşile din faţă în timp ce bancherii neputincioşi se strecurau prin spate, ferindu-se de depunătorii furioşi.

Marea criză a atins fiecare segment al economiei. Fabricile ori şi-au restrâns producţia, ori s-au închis în întregime; agricultorii au strâns cureaua sau au dat faliment; şomajul s-a ridicat vertiginos până s-a ajuns ca unu din patru americani să stea în trândăvie.

Cu toate că slujba lui Billy, de la Departamentul Serviciului Public din Jeffersonville, era plătită doar cu 20 de cenţi pe oră, el se considera norocos pentru că lucrează. În inima lui, continua să spere că într-o zi îşi va dedica viaţa vânării animalelor de blană în munţii din vest, dar deocamdată familia lui avea nevoie de ajutorul lui bănesc. Sănătatea tatălui său se şubrezise, datorită faptului că bea foarte mult. În vârstă de 38 de ani, Charles Branham nu numai că era fără slujbă, dar şansele de a avea un loc de muncă stabil se împuţinau tot mai mult.

Pe 2 noiembrie 1929, Ella Branham a născut al zecelea şi ultimul ei copil. După nouă băieţi avea în sfârşit şi

o fată. Ella a numit-o Fay Dolores Branham, dar îi spunea Dolores. Astfel, din unsprezece Branhami care locuiau într-o singură casă, doar Billy era angajat permanent şi cu normă întreagă. De altfel, el simţea că are obligaţia de a susţine restul familiei pentru încă câţiva ani.

Munca la Serviciul Public Indiana se potrivea bine cu temperamentul lui Billy. Slujba sa era tot timpul afară, iar sarcinile pe care le primea se modificau de la o săptămână la alta, aşa că foarte rar se plictisea.

Într-o săptămână săpa şanţuri pentru conductele de gaz; săptămâna următoare citea măsurătorile, remedia scurgerile de gaz sau urca pe stâlpii electrici să repare legăturile electrice. Singurul lucru pe care nu-l făcea cu plăcere, era să întrerupă furnizarea energiei electrice clienţilor care nu-şi puteau plăti facturile.

Deşi Billy era mulţumit cu cei 8 dolari pe care-i primea săptămânal de la Serviciul Public, banii nu-i ajungeau pentru întreţinerea celor unsprezece membri pe care-i avea familia sa. Aşa se face că atunci când i s-a oferit o jumătate de normă ca paznic la Game Warden, Indiana, a acceptat-o imediat. Această nouă muncă îl obliga să iasă din oraş, în mod regulat, pentru a supraveghea pădurea. Gândul că va fi plătit să facă chiar ceea ce-i plăcea i se părea perfect, dar în realitate nu s-a dovedit a fi aşa deoarece plata lui era un comision calculat pe baza chitanţelor pe care urma să le elibereze celor ce încălcau legea, or Billy nu a fost niciodată în stare să scrie nici măcar o singură chitanţă de amendă. Simţea ca este mai bine să stea jos cu braconierul şi să-i citească despre beneficiile ocrotirii naturii şi importanţa respectării legilor.

În final, Billy a înţeles că noua slujbă îi ocupă timpul liber, dar era mulţumit la gândul că poate ieşi din oraş şi să cutreiere pădurile ţării, ceea ce era o mare recompensă.

Într-o zi, Billy a fost însărcinat să patruleze în rezervaţia Henryville, la 20 mile nord de Jeffersonville. De îndată ce s-a îmbarcat la bordul autobuzului „Ogarul cenuşiu”, a fost cuprins de un sentiment ciudat. I se părea

că este presat de o forţă nevăzută. Pentru că autobuzul era aglomerat, locurile erau ocupate, iar oamenii stăteau chiar şi în picioare, Billy s-a îndreptat spre mijlocul maşinii oprindu-se lângă o femeie de vârstă mijlocie şi un marinar.

În timp ce autobuzul pleca din staţie, femeia a privit spre Billy şi i-a spus: „Bună". „Bună ziua", a răspuns el, privind pe fereastră casele care alunecau uşor pe lângă.

Acea forţă ciudată apăsa tot mai puternic asupra lui şi se părea că vine dinspre femeia corpolentă lângă care se oprise. Cu coada ochiului, Billy putea s-o vadă cum îl privea fix, acest lucru făcându-l să se simtă jenat. Curând, ea a început o conversaţie:

„Eşti poliţist?"

Billy purta uniforma de paznic cu pistolul pus în teacă într-o parte.

„Sunt paznic de rezervaţie", a răspuns el.

„Eşti singur, nu-i aşa?"

„Nu, doamnă!" şi-a mascat Billy surprinderea, minţind.

„Ei bine, nici acasă nu eşti!" a zis ea.

„Sunt acasă atât cât pot fi."

Femeia a dat din cap şi a spus: „Tu ai fost născut să mergi în vest."

Aceste cuvinte l-au şocat profund pe Billy. Parcă i-ar fi turnat apă rece ca gheaţa pe cap, aşa că a răspuns:

„Ce tot vorbeşti?"

„Stai să-ţi explic. Eu sunt astrolog…" Bill a mormăit ceva în sine, gândindu-se că şi aceasta este una din acele fiinţe caraghioase. Apoi s-a îndepărtat de ea, apropiindu-se de marinar. Femeia s-a dus însă lângă el, clătinându-se puţin din pricina mişcării autobuzului, şi i-a spus:

„Aş vrea să vorbesc puţin cu tine."

Billy nu i-a dat nici o atenţie, deşi se gândea: „Nu este prea cuviincios din partea mea, dar nu vreau să vorbesc cu ea!"

Totuşi, femeia nu l-a lăsat în pace, ci a repetat:

„Ia spune domnule paznic, aş putea vorbi puţin cu tine?”

Atunci Billy s-a întors spre replicându-i tăios: „De fapt, ce doreşti?” Se simţea vinovat pentru că se poartă atât de grosolan, dar nu voia să discute cu un astrolog. Şi-a amintit ce i-a spus şi ţiganca aceea ghicitoare de la carnaval.

Femeia l-a întrebat: „Eşti creştin?”

„Nu!” a repezit-o el. „Şi ce are a face cu asta?”

„O, am întrebat doar aşa”, a spus ea ridicând din umeri, după care a continuat: „Ştii că te-ai născut sub un semn?”

Billy a înghiţit greu şi a zis: „Ascultă, doamnă, nu vreau să ştiu nimic din toate acestea, înţelegi? Ştiu că te-am repezit, dar nu vreau să ştiu nimic!”

Ea s-a retras puţin şi a spus: „O, nu fi aşa de dur!”

„Ei bine, nu vreau să te rănesc, dar nu ştiu nimic în legătură cu vreo religie şi nici nu vreau să aflu.” Apoi s-a întors cu faţa spre marinar şi privea peste acesta către partea din faţă a autobuzului.

„Măi, măi, n-ar trebui să te porţi aşa, pentru că asta nu are nici o legătură cu religia. Eu lucrez la Casa Albă şi merg la Chicago să-mi văd fiul care este predicator baptist. Ştiai că poziţia stelelor are legătură cu evenimentele care se petrec pe pământ?”

„Nu ştiu nimic despre aceasta”, a răspuns Billy.

„În faţa ta stă un marinar. Întreabă-l dacă nu este adevărat că luna controlează fluxul.”

„Atâta lucru ştiu şi eu”, a răspuns Billy.

„Ei bine, mai sunt şi alte corpuri cereşti care au însemnătate aici pe pământ. Dacă îţi voi spune exact când te-ai născut, mă vei crede?”

Billy s-a încruntat şi i-a zis: „Nu cred că poţi s-o faci.”

Ea a zâmbit: „Ba da, pot! Te-ai născut pe 6 aprilie 1909, la ora 5 dimineaţa.”

Expresia dură a feţei lui Billy s-a schimbat într-una de mirare. „Aşa este. Spune-mi acum când s-a născut marinarul acesta."

„Nu pot", a răspuns ea, apoi a continuat: „Vezi, tu ai fost născut sub un semn. Nu a vorbit nici un predicator cu tine?"

„Nu am absolut nici o legătură cu predicatorii."

Femeia a privit într-o parte, în timp ce gândea cu voce tare: „Nu este ciudat că predicatorii nu ştiu nimic despre asta?" apoi şi-a întors din nou privirea spre el şi a spus: „Uite, vreau să-ţi spun ceva. Tu te-ai născut sub un semn, ca un dar pentru omenire. Dacă ai putea să-l recunoşti…"

„Poate voi fi un alt Daniel Boone", a întrerupt-o el, „căci am fost născut în Kentucky şi-mi place să vânez."

„Nu, eu nu despre aceasta vorbesc…"

„Poate voi fi un om de afaceri, căci am ceva şcoală."

Femeia nu părea amuzată de ceea ce-i spunea şi a repetat: „Nu despre aceasta vorbesc. Eu nu ştiu ce vei fi, însă îţi văd aura şi ea arată că ai fost născut ca dar. Îţi aminteşti povestea despre acei înţelepţi care au fost călăuziţi de către o stea la copilul Isus?"

„Eu nu ştiu nimic despre religie."

„Dar ai auzit de înţelepţii care au mers să-l vadă pe Isus, nu-i aşa?" a insistat femeia.

„Da."

„Ei bine, ce este un înţelept"

„Păi, tot ce ştiu este că ei erau înţelepţi", a răspuns Billy.

Atunci femeia i-a explicat: „Acei înţelepţi erau exact ceea ce sunt eu, adică astrologi sau cititori în stele. Ştii, înainte ca Dumnezeu să facă ceva pe pământ, mărturiseşte mai întâi în ceruri. Asta a făcut şi când s-a născut Isus: trei corpuri cereşti s-au aliniat formând o conjuncţie care a captat atenţia unor astrologi ce locuiau în Est. Unul din ei era din linia lui Hai, unul se trăgea din Sem, iar al treilea era din linia lui Iafet – cei trei fii ai lui Noe.

Cei trei îi reprezentau pe toţi oamenii de pe pământ, şi fiecare dintre ei a călătorit separat, fără să ştie unul de altul, spre Vest, întâlnindu-se în Ierusalim. De acolo s-au dus la Betleem, unde L-au găsit pe pruncul Isus.

Ei au ştiut că Isus era Acela pe care-L căutau din pricina culorii aurei Lui. Tu ştii ce este o aură? Este lumina supranaturală a sufletului. Fiecare om are o astfel de aură; ea se prezintă în diferite culori, fiecare culoare însemnând ceva. „Auriu" înseamnă un dar de la Dumnezeu. Cei trei înţelepţi au ştiut aceasta, de aceea L-au venerat pe Isus şi I-au adus daruri, apoi au plecat şi s-au depărtat unul de altul aşa cum s-au depărtat acele corpuri cereşti, fiecare pe orbita lui.

Pentru comemorarea acestui mare Dar pe care Dumnezeu L-a dat omenirii – Fiul Său, Isus -, de fiecare dată când aceste trei corpuri cereşti se aliniază din nou, Dumnezeu trimite un dar mai mic, oamenilor.

Tu ai fost născut sub o astfel de conjuncţie şi ai o aură aurie în jurul tău. Acesta este motivul pentru care ştiu ziua şi ora la care te-ai născut şi mai ştiu că destinul tău se află în Vest."

Din politeţe, Billy încerca s-o asculte cu răbdare, dar deja auzise prea mult, aşa că i-a zis: „Cocoană, tot ce ştiu este că eu sunt un paznic în rezervaţia din Indiana, că nu sunt religios şi că nu mai vreau să aud nimic!"

Acestea fiind spuse, Billy a încheiat discuţia cu astroloaga plecând spre partea din faţă a autobuzului, astfel că între el şi femeia stătea marinarul.

Totuşi, incidentul acesta l-a tulburat profund şi nu l-a uitat multă vreme, revenindu-i adesea în gânduri. Viaţa lui părea atât de diferită de a multor oameni, însă să fie un dar?… Ce putea să însemne aceasta? Din ce cauză îi atrăgea pe oamenii aceştia bizari? Ghicitoarea îi spusese că este însoţit de o lumină, iar astroloaga i-a spus la fel, numind-o „aură" Billy nu le putea pune împreună.

Întrebările se rostogoleau în mintea lui ca smântâna în putina de făcut unt. De ce era el atât de diferit? De ce a

simţit acea presiune puternică de îndată ce a urcat în autobuz? Şi de ce a fost atât de tulburat când a venit vorba de religie? Se temea? Poate Dumnezeu îl căuta iar el încerca să se ascundă?

Şi de a vrut să spună femeia prin cuvintele: „Destinul tău este în vest.”?

Capitolul IX

Ultima lui şansă
1931 – 1932

Când William Branham a intrat în cel de-al 20-lea an de viaţă, a fost pe punctul să sufere un accident în timp ce voia să câştige ceva bani în plus.

Într-o zi, el a împrumutat o motocicletă Harley Davidson, iar în timp ce mergea cu viteză pe un drum cu pietriş, a pierdut controlul derapând într-un şanţ din faţa unei tabere de antrenament pentru boxeri.

Câţiva oameni au văzut accidentul şi au alergat peste drum să vadă dacă era rănit. Din fericire, Billy nu suferise leziuni grave, dar era prea zdruncinat ca să se poată ridica şi să continue drumul. Aşa se face că acei bărbaţi l-au invitat înăuntru să privească câteva meciuri până îşi va mai reveni puţin.

Imediat ce Billy a intrat în încăpere, unul dintre antrenori, un om numit George Smith, poreclit „şase secunde”, a deschis uşa unei colivii mari. De acolo a ieşit un cangur care a zburat atât de repede prin încăpere încât Smith nu l-a putut prinde. Când pasărea a trecut însă pe deasupra capului lui Billy, acesta a înşfăcat-o din aer.

„Sase-secunde”, adică Smith, a fluierat admirativ şi a spus: „ De când sunt n-am văzut un om atât de iute de mână. Tinere, te-ai gândit vreodată să lupţi?”

Acea remarcă l-a pus pe Billy pe gânduri cu privire la box şi curând a ajuns să petreacă mult din timpul său liber făcând sport: alerga 7-8 mile pe zi, după care intra în tabăra de antrenament unde lovea sacul de box până când vreun boxer îi cerea să lupte cu el.

Privind antrenamentul lui Billy, „şase secunde” era impresionat mai degrabă de îndârjirea lui decât de viteza cu care lovea. Antrenorul şi-a petrecut multe ore cu Billy, învăţându-l jocul de picioare potrivit, mişcarea mâinilor şi ce era mai important, cum să iei bătaie fără să fii trântit la podea.

George Smith a primit porecla de „şase secunde” după prima luptă profesionistă la care a participat, deoarece şi-a lăsat adversarul lat după numai şase secunde.

Smith era cu vreo opt ani mai bătrân decât Billy, cu vreo 35 de pounds mai greu şi era cel mai dur om pe care l-a întâlnit vreodată.

Prima dată când a urcat în ring cu antrenorul „şase secunde”, Billy a fost ciomăgit fără milă de acesta. Odată, Smith l-a lovit atât de tare încât l-a aruncat peste corzi, pe nişte scaune aflate în afara ringului. Lui Billy i-au trebuit câteva minute bune până să se poată ridica. Când în sfârşit şi-a recăpătat suflul, el a zis:

„”Şase”, de ce m-ai lovit atât de tare?”

Smith a râs şi i-a răspuns: „Felul acesta de lupte îţi vor face cel mai bine.”

„Cum adică îmi face bine? Era cât pe ce să mă omori.”

„Ascultă, Billy, mie nu-mi pasă cât eşti de bine pregătit fizic, dacă de fiecare dată când eşti lovit îţi este zdruncinat tot sistemul şi ţi se opreşte circulaţia sângelui spre inimă. În box trebuie să înveţi cum să primeşti o lovitură grea şi să-ţi revii imediat. Dacă corpul tău se nu obişnuieşte să-şi revină repede, vei rămâne jos şi vei fi

numărat. Dar dacă te obişnuieşti, chiar dacă eşti la pământ, te vei ridica repede. Acesta este felul în care vreau să te antrenez, şi chiar dacă nu-ţi place de mine acum, mă vei aprecia atunci când vei ajunge în competiţie."

Billy s-a urcat din nou în ring şi a continuat. Curând a câştigat un asemenea control asupra lui însuşi încât Smith „şase secunde" putea să-l lovească atât de tare în stomac încât să-l arunce între frânghii, căci asta nu-l deranja cu nimic pe Billy, care se ridica şi sărea înapoi în luptă.

Billy a devenit tot mai bun în ring şi chiar dacă era doar o luptă de antrenament sau pentru plăcerea lui personală, dădea tot ce avea. Boxul l-a eliberat de toate emoţiile, iar furia şi confuzia acumulate de atâta vreme în inima lui, i-au „aprins" mâinile care loveau ca gloanţele mitralierei.

În următorii ani, Billy a susţinut 15 meciuri în limitele categoriei „cocoş" (118 livre), câştigându-le pe toate. A câştigat chiar şi meciul susţinut cu campionul din trei state al acestei categorii. Fiecare victorie îi aducea tot mai multe laude, ceea ce a făcut ca încrederea lui Billy în sine să crească.

Niciodată până atunci nu avusese o experienţă care să fi fost atât de mult recunoscută şi apreciată. Astfel a ajuns să simtă că era şi el cineva şi că viaţa lui avea un sens.

Şirul succeselor s-a încheiat brusc în toamna anului 1931, dar nu din cauză că a fost învins în luptă, ci din pricina a două întorsături ale sorţii care au conspirat împreună la schimbarea cursului vieţii lui pentru totdeauna.

Într-o zi, Billy lucra la repararea contorului de gaz de la Agenţia de gaz din New Albany. În timp ce verifica scurgerile, emanaţiile de gaze i-au întunecat simţurile şi a căzut leşinat la podea. Urmările acestui accident, aveau să-l supere constant: avea dureri de cap, vederea îi era neclară; când mânca avea probleme cu stomacul; şi tot timpul simţea arsuri în gură şi pe gât din pricina acizilor gastrici.

Angajatorul lui, Serviciul Public Indiana, i-a plătit consultaţiile la câţiva medici specialişti din Louisville şi Kentucky, dar aceştia au întâmpinat mari dificultăţi în diagnosticarea problemelor pe care le avea.

După mai multe examinări, medicii au spus ca ar putea fi apendicită. Această veste l-a surprins pe Billy, deoarece durerea era localizată în stomac şi nu într-o parte. Până la urmă, specialiştii l-au convins că de multe ori intoxicarea cu gaz au făcut investigaţiile confuze, mascând simptomele apendicitei. Ei insistau că are apendicele inflamat şi că trebuie scos de urgenţă.

Fără nici o tragere de inimă, Billy a acceptat până la urmă să fie operat, însă numai cu anestezie locală, deoarece avea amintiri cumplite de la operaţia pe care o suferise la vârsta de 14 ani, când ambele picioare îi fuseseră zdrobite de explozia unei puşti.

Îşi amintea că nu putuse să-şi revină decât foarte greu din anestezie şi nu putea uita experienţa îngrozitoare pe care o avusese când plutea în acel loc cu suflete pierdute care erau hidoase la vedere. Acolo era întuneric, ceaţă şi singurătate, iar el nu voia să mai revadă acel loc.

Nervos şi speriat, Billy dorea să aibă pe cineva lângă el în timpul operaţiei, pe cineva care ştia să se roage, aşa că l-a rugat pe un predicator de la biserica baptistă locală să stea lângă el.

Operaţia a reuşit, apendicele scos şi Billy a fost adus în salonul lui. Stând pe deplin conştient pe patul de spital, simţea cum pulsul devine tot mai slab. A încercat să-i spună ceva asistentei, dar simţea că vocea îi era doar o şoaptă, iar braţele îi erau prea slabe ca să se mişte.

Respiraţia era tot mai grea, iar inima bătea tot mai încet, tot mai încet, până nu s-a mai auzit. „Oare aceasta este moartea? Voi muri?” s-a întrebat el.

Lumina din încăpere scădea; pereţii deveneau neclari şi formau nişte umbre ca şi crengile copacilor. Parcă era într-o pădure rece şi întunecoasă, iar undeva în depărtare auzea şuieratul vântului. Mai întâi a leşinat…

Încet, încet acel zgomot creştea tot mai mult venind dintr-o parte. Gândurile lui Billy au fost cuprinse de panică: Asta este… Asta este moartea care vine să mă ia!"

A încercat să se roage dar nu găsea cuvinte. Vântul acela venea mai aproape şi mai aproape, până când crengile copacilor din jurul lui au început să se mişte tare. Apoi totul s-a schimbat; pădurea întunecată a dispărut şi Billy s-a văzut stând la umbra unui uriaş plop argintiu. Era copacul pe care l-a evitat cu teamă, încă din copilărie, de când se speriase de acea voce care-i vorbise din el. Aerul părea că stă pe loc şi era ca în zilele când era încărcat 99% cu umiditate. Zgomotul foşnetului de frunze a făcut ca privirea lui Billy să se îndrepte în sus. A văzut acelaşi vârtej de vânt care se învârtea deasupra crengilor şi a auzit aceeaşi Voce profundă care-i zicea: „**Să nu bei niciodată, să nu fumezi şi să nu-ţi pângăreşti trupul în nici un fel! Eu te-am chemat şi tu nu ai vrut să vii!"**

Gândul lui Billy s-a dus înapoi la acea zi, cu mulţi ani în urmă, când Vocea i-a spus: „…**Va fi o lucrare pentru tine când vei fi mare!"** dar acum, Vocea îl acuza: „**Te-am chemat şi tu nu ai vrut să vii!"**

Billy era îngrozit. Oare nu a înţeles sensul vieţii lui? Era deja prea târziu? S-a trezit vorbind cu voce tare: „Cine m-a strigat? Cine eşti? Ce vrei să fac?"

Şi Vocea a repetat a treia oară: „**Eu te-am chemat, dar tu nu ai venit."** Atunci Billy a strigat: „Isuse, dacă eşti Tu, lasă-mă să mă întorc înapoi pe pământ şi voi propovădui Evanghelia Ta de pe acoperişurile caselor şi de la colţul străzilor. Le voi spune tuturor despre Ea."

Instantaneu, Billy a fost din nou pe patul său din spital. Inima îi bătea puternic, iar plămânii inspirau adânc. Trăia.

Chirurgul care stătea lângă patul lui era vizibil surprins să-i vadă obrajii îmbujorându-se în timp ce puterea îi revenea atât de repede în trup. Întorcându-se spre Charles şi Ella Branham, el a spus: „Eu nu merg la biserica

deoarece serviciul îmi ocupă tot timpul, dar un lucru ştiu: că Dumnezeu l-a vizitat pe băiatul acesta!”

Din cauza lipsurilor, Billy s-a reîntors la lucru de îndată ce firele i-au permis s-o facă. Din nefericire, operaţia nu i-a vindecat nici una din simptomele de la început, aşa că în iarna anilor 1931 – 1932, starea lui s-a înrăutăţit. Stomacul refuza să primească aproape orice încerca să mănânce, silindu-l să se hrănească doar cu pâine şi cu compot de prune. Mai mult, a făcut astigmatism, aşa că nu mai putea vedea fără ochelari cu lentile groase. Ori de câte ori îşi scotea ochelarii, i se mişca atât de tare capul încât frizerul nu putea să-l tundă.

Specialiştii din Louisville erau în încurcătură. După un rând de examinări medicale, unul din doctori i-a spus:

„Domnule Branham, mă tem că starea ta este fără ieşire. Stomacul tău este un nod mare plin cu umflături, aşa că va trebui să ţii un regim sever pentru tot restul vieţii. Să nu uiţi aceasta, deoarece o îmbucătură bună de mâncare solidă te poate ucide.”

Billy s-a întors acasă bolnav şi deznădăjduit. Totuşi, cel puţin era în viaţă. Acum era silit să-L găsească pe Dumnezeu astfel încât să-şi poată ţine promisiunea făcută. A început să citească prin Biblie în mod serios. Şi cu cât citea mai mult se simţea mai încurajat.

Putea chiar să-şi identifice unele din experienţele lui cu ceea ce citise – cum ar fi situaţiile când bărbaţi şi femei au auzit Vocea lui Dumnezeu vorbindu-le direct.

Era posibil să fie Glasul lui Dumnezeu cel ce-i vorbise din plopul acela când era doar un copil? Întotdeauna a presupus că era, dar niciodată nu fusese pe deplin convins, până când a citit ca Dumnezeu i-a vorbit lui Iov dintr-un vârtej de vând. Aceasta l-a convins.

Apoi, pe măsură ce citea despre vieţile lui Isus, Petru, Pavel, Billy Branham ardea de emoţie. Acolo a găsit explicaţii pentru stările ciudate pe care le-a experimentat, când era cât se poate de treaz şi dintr-o dată se afla

altundeva văzând lucruri care se derulau şi care păreau tot atât de reale ca şi pantofii din picioarele lui.

Biblia le numea vedenii. Poate viaţa lui nici n-a fost atât de ciudată, în definitiv. Poate ca Dumnezeu se ocupa de el. Billy a început să viziteze diferite biserici din zonă, întrebându-se cum L-ar putea întâlni pe Dumnezeu, dar în loc să găsească o înţelegere generală şi o cărare dreaptă şi netedă, a dat peste conflicte şi păreri care semănau numai confuzie.

Prima biserică baptistă la care s-a dus, a vrut să-i scrie numele în registrul ei şi să-i dea o scrisoare de acceptare. Şi luteranii au vrut să-l primească, dar trebuia să participe la orele de confirmare. Catolicii spuneau că trebuie să-l recunoască pe papa ca autoritate supremă a lui Dumnezeu, pe pământ, şi să participe în fiecare duminică la slujbă. Adventiştii de ziua a şaptea i-au spus că trebuie să ţină Sabatul. Fiecare biserică susţinea că deţine monopolul asupra Adevărului, excluzându-le pe celelalte.

Billy nu mai ştia ce să facă. Nu avea nici o idee unde să-L găsească pe Dumnezeu şi atunci s-a gândit că L-a văzut în natură. „Cred că voi merge în pădure sa vorbesc cu El."

Astfel a atins unul din punctele lui preferate, dar asta nu l-a ajutat cu nimic, căci nu ştia ce să spună şi se simţea ca un prost care vorbeşte acolo unde se părea că nu e nimeni să-l asculte.

Atunci i-a venit o altă idee: de ce să nu-i scrie o scrisoare? Părea o idee bună, aşa că a scris:

„Dragă Domnule, ştiu că treci pe această potecă, deoarece eu vin aici la vânătoare de veveriţe şi ştiu că treci prin locul acesta. Nu ai vrea să vii să vorbeşti şi cu mine câteodată? Aş vrea să-ţi spun ceva... Billy Branham."

A agăţat scrisoarea într-un copac, gândindu-se că se va întoarce mai târziu să vadă dacă s-a întâmplat ceva pozitiv. Dar în ziua următoare a început să aibă îndoieli în timp ce se gândea: „Stai puţin! Eu n-am văzut pe nimeni

acolo, în pădure… Şi apoi, dacă Dumnezeu este peste tot, ar trebui să mă pot întâlni cu El şi aici în oraş, tot atât de uşor ca la ţară. Dar asta mă aduce înapoi la problema iniţială: Vreau să vorbesc cu Dumnezeu şi nu ştiu cum s-o fac."

Atunci s-a dus în vechiul şopron din spatele casei şi a închis uşa. Interiorul era îmbibat de umezeala acumulată de la ploaia care căzuse peste noapte. Ignorând pământul umed, Billy a îngenuncheat lângă un Ford răblăgit tip „T".

Billy avea un singur gând şi scop: să vorbească cu Creatorul Lui.

„Acum ce să fac?" s-a întrebat disperat. „Am văzut tablouri cu oameni care se roagă şi cred că îşi ţin mâinile aşa…" Astfel, şi-a împreunat mâinile, luând poziţia clasica pentru rugăciune, apoi şi-a zis: „Acum ce să spun? Există un fel de a face lucrurile acestea, dar eu nu-l ştiu."

S-a decis că sigura posibilitate de a ajunge undeva era să încerce şi să meargă mai departe, aşa că a spus: „Dragă Domnule, aş fi vrut să vii să vorbeşti puţin cu mine ca să-ţi spun cât sunt de rău…" S-a oprit şi a ascultat. Şopronul era cufundat într-o linişte deplină. „Poate trebuia să-mi pun mâinile aşa…" s-a gândit încrucişându-şi degetele unul lângă celălalt, apoi a încercat din nou:

„Dragă Domnule, nu ştiu exact cum se face, dar cred că mă vei înţelege. Vrei să mă ajuţi?" S-a oprit din nou să asculte. Nimic!

Parcă nu mai avea răbdare să aştepte. Deodată a izbucnit, în timp ce lacrimile au început să-i curgă pe obraji: „Domnule, chiar dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, eu am să-ţi vorbesc. Domnule Dumnezeu, eu nu sunt bun. Mi-e ruşine de mine. Îmi pare rău că te-am neglijat în toţi anii aceştia, dar acum Te vreau. Te rog frumos vino şi vorbeşte cu mine." Dintr-o dată s-a simţit ciudat, iar când a deschis ochii şi a privit în sus, un fior rece de frică i-a străbătut spinarea.

În faţa lui plutea o lumină de culoarea chihlimbarului formând o cruce perfectă în aer. Din adâncurile energiei ei a

venit un glas care vorbea într-o limbă necunoscută pe care Billy nu o mai auzise până atunci. Apoi crucea s-a făcut nevăzută.

Billy a rămas în genunchi, fără răsuflare şi înţepenit, nefiind în stare să se mişte. Într-un târziu şi-a adunat puterile şi a spus: „Domnule, nu îţi înţeleg limba dar presupun că ar trebui să fiu luat în considerare undeva în acea cruce…cred că şi păcatele mele sunt în ea. Dacă mă vei ierta, Te rog vino înapoi şi vorbeşte pe limba mea, iar dacă nu poţi vorbi limba mea, am să te înţeleg."

Crucea a apărut din nou, radiind căldură şi lumină, iar Billy a închis ochii şi şi-a întins braţele. Atunci a avut o senzaţie ciudată, simţind ceva ca nişte picături de ploaie caldă bombardându-i trupul. Deodată s-a simţit liniştit şi eliberat ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de 100 de livre de pe umeri. Când a deschis ochii din nou, crucea nu mai era acolo.

Emoţionat de parcă plutea, Billy a alergat din şopron şi a dat buzna în casă. Mirată, mama lui l-a întrebat:

„Ce-i cu tine, Billy, eşti nervos?"

„Nu, mamă. Tocmai s-a întâmplat ceva minunat."

„Ce anume?"

„Nu ştiu, dar mă simt atât de bine…"

După ce a spus aceste cuvinte, s-a repezit afară căutând un loc unde să-şi verse bucuria.

Prin spatele casei lor trecea o şină de cale ferată. Billy s-a urcat pe terasament şi a alergat de-a lungul şinei, oprindu-se apoi, sărind în sus şi lovind cu pumnii în gol pentru a se uşura.

În sfârşit, după lungi căutări, Îl găsise pe Dumnezeu în crucea lui Isus Hristos.

Câteva zile mai târziu, Ella i-a spus: „Billy, am avut un vis în care te-am văzut stând pe un nor alb şi predicând la întreaga lume."

Aceste cuvinte l-au mirat pe Billy şi i s-au părut ciudate deoarece mama lui nu mai visase niciodată până atunci.

Capitolul X

Primul test de credinţă

În toamna anului 1932, în timp ce William Branham verifica nişte contoare electrice pe o stradă din New Albany, a venit o maşină care a parcat în spatele maşinii de intervenţii.

Uşa maşinii s-a deschis şi din ea a coborât o tânără frumoasă. Părul ei negru lucea în lumina soarelui, iar ochii păreau că scapără foc dinăuntrul lor. A fost suficient să arunce o singură privire spre ea şi problema burlăciei lui Billy a fost rezolvată. Fata şi-a îndreptat cutele rochiei, a luat un pachet de pe bancheta maşinii şi a plecat. Billy a început să transpire… I se părea că dacă nu-i spune chiar atunci ceva, n-o va mai întâlni niciodată, aşa că a făcut pasul hotărâtor şi i-a zis:

„Bună ziua, domnişoară. Este o zi frumoasă, nu-i aşa?"

Fata s-a întors spre el şi i-a răspuns zâmbind: „Frumoasă? E splendidă." După care şi-a ridicat mâinile desenând un cerc: „Priveşte culoarea roşie-portocalie pe care o au arţarii. Sunt absolut uluitori."

„Da, cred că sunt …ăăă…uluitori…" a răspuns Billy, gândindu-se că ea era cea care-l uluia, apoi a continuat:

„Mă numesc Billy Branham, lucrez la Departamentul serviciului public şi tocmai controlez aceste conducte."

Fata i-a întins mâna: „Mă bucur să te cunosc, Billy. Eu sunt Hope (Speranţa) Brumbach. Poate ai auzit de tatăl meu, Charlie Brumbach, căci este şef de echipă jos la căile ferate."

„Nu cred că-l cunosc… Locuieşti aici?"

„Da, în casa aceea de acolo”, a răspuns ea arătând o casă aflată mai sus pe stradă.

Billy simţea că face progrese – nu ştia doar numele fetei, ci aflase şi unde locuieşte. Dar aceasta nu era suficient, aşa că a continuat să-i pună tot felul de întrebări, căutând un pretext s-o revadă.

Astfel a aflat că Speranţa era creştină şi că aparţinea la Biserica Misionară Baptistă de pe Watt Street, din Jeffersonville. Aceasta l-a ajutat să facă pasul decisiv:

„Ştii, eu tocmai am devenit creştin cu câteva săptămâni în urmă şi nu am o biserică anumită la care să mă duc. Poate în duminica aceasta voi vizita biserica ta să văd cum îmi place.”

„Am să-ţi ţin un loc” a răspuns Speranţa zâmbind.

Când Billy şi-a făcut apariţia în biserică, în duminica următoare, a găsit un loc lângă Speranţa, iar după încheierea serviciului, ea a stat de vorbă cu el înainte de a merge acasă.

Plăcută şi plină de viaţă, fata aceasta de 19 ani îl interesa mai mult decât orice fată pe care o întâlnise până atunci. Era ceva proaspăt în bucuria şi inocenţa ei, ceva care l-a atras ca un magnet, aşa că a mers la biserică iar şi iar până când a devenit unul obişnuit acolo. De altfel, Billy recunoştea că motivul pentru care a ales Biserica Misionară Baptistă înaintea altor biserici din oraş, era foarte simplu: acolo mergea Speranţa Bumbach.

Curând a primit un mare respect pentru păstorul acelei biserici. Roy Davis predica şi spunea că Dumnezeu nu este mai bun decât Cuvântul Său şi că un creştin nu este mai bun decât credinţa lui în Cuvântul lui Dumnezeu – cuvinte care l-au izbit pe Billy, care le considera a fi un adevăr absolut.

Dr. Davis provoca în mod constant adunarea să creadă Cuvântul lui Dumnezeu din toată inima şi să-L pună în practica de zi cu zi. Mai mult, lui Billy i se părea că acel păstor trăia ceea ce predica.

Într-o dimineaţă, dr. Davis a povestit în adunare o întâmplare din tinereţe, spunând că în vremea aceea era un necredincios care străbătea ţara ridicându-se din biserică în biserică şi provocând credinţa creştină printr-un text dur. Dr. Davis îl auzise într-o adunare mare din Memphis, Tennessee. Omul a citit din Marcu 16 unde Isus spunea: ***„...aceste semne îi vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi şi bolnavii se vor însănătoşa."***

După ce a citit aceste cuvinte, necredinciosul a aşezat o sticlă cu acid sulfuric pe podea şi a provocat audienţa:

„Toţi cei care sunteţi creştini ştiţi că Isus a spus că dacă credeţi puteţi bea şi ceva de moarte căci nu vă va face nici un rău. Dacă acesta este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, atunci vreau să văd cine dintre voi are curajul să bea acid sulfuric din sticla aceasta."

Omul a repetat provocarea de câteva ori, criticându-i pe creştini pentru lipsa lor de credinţă şi batjocorind însăşi ideea existenţei lui Dumnezeu.

Tânărul dr. Davis s-a întors spre un metodist bătrân care stătea lângă el şi i-a spus:

„Dacă necredinciosul acesta mai face încă o provocare, eu mă ridic şi o beau." Bătrânul a încercat să-l potolească, zicând:

„Dă-i pace, fiule, căci omul acesta doar se prosteşte. Biblia spune să nu-L ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău."

Dar dr. Davis era hotărât să răspundă provocării:

„Nu, nu-i dau pace! Şi dacă voi muri în papucii mei, voi merge în cer deoarece cred Cuvântul lui Dumnezeu."

Spunând aceasta, dr. Davis a urcat pe podium, a privit spre sală şi a vorbit unei audienţe de 3000 de oameni:

„Am 25 de ani şi sunt un propovăduitor al Evangheliei. Eu ştiu că Dumnezeul meu este în stare

să mă scape de acest acid sulfuric şi chiar dacă nu mă va scăpa, nu voi permite ca acest necredincios să stea aici şi să sfideze Cuvântul lui Dumnezeu!"

După ce a spus aceste cuvinte, a apucat sticla cu acid sulfuric şi l-a băut pe tot fără să sufere nici măcar un junghi. Apoi a predicat Evanghelia cu atâta convingere încât 1500 de oameni şi-au rededicat vieţile lui Isus.

În timp ce asculta această povestire, Billy se gândea că bătrânul metodist avusese totuşi o gândire mai sănătoasă decât dr. Davis. De ce trebuie ca cineva să dovedească existenţa lui Dumnezeu? Nu a spus chiar şi Isus, despre acei farisei necredincioşi: *„Daţi-le pace. Dacă un orb călăuzeşte un alt orb, amândoi vor cădea in groapă."*?

Totuşi, chiar dacă Billy nu era de acord cu ceea ce făcuse dr. Davis, admira credinţa lui.

Trăind în preajma unui om cu convingeri atât de adânci, Billy a fost determinat să dea mai multă atenţie Cuvântului lui Dumnezeu.

Primul cântec pe care l-a învăţat în biserică a fost:

„Să fiu ca Isus, să fiu ca Isus,
Pe pământ doresc să fiu ca El."

Aceste cuvinte au devenit de altfel rugăciunea permanentă a inimii lui Billy: „Isuse, ajută-mă să fiu ca Tine."

După ce a citit pentru a doua oară prin Noul Testament, Billy şi-a dat seama că avea nevoie să fie botezat. El citise în Matei 28 unde Isus îi spunea lui Petru şi celorlalţi ucenici: *„Mergeţi în toată lumea şi faceţi ucenici din toate neamurile botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh."*

Apoi a citit în Fapte 2, unde scrie cum câteva săptămâni după aceea, Petru le-a poruncit oamenilor: *„Fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos…"*

Billy se gândea că dacă cineva a înţeles cu adevărat ce a vrut să spună Isus atunci când a dat acea însărcinare, acela a fost Petru şi restul ucenicilor. Acesta este motivul

pentru care l-a rugat pe dr. Davis să-l boteze aşa cum au botezat ucenicii în cartea Faptelor. Astfel, deşi acest lucru era contrar doctrinei Bisericii Misionare Baptiste, dr. Davis a fost obligat să-l boteze pe Billy în Numele Domnului Isus Hristos.

Cu toate că trecuseră deja câteva luni de când avusese accidentul cu gaz, în New Albany, sănătatea lui Billy se şubrezea tot mai mult, în loc să se facă mai bine. Acum îi tremura şi capul, chiar dacă purta acei ochelari groşi, iar fără ei era absolut orb. Stomacul îl durea aproape tot timpul în ciuda regimului sever cu zeamă de orz şi suc de prune. Dar lucrul cel mai alarmant era că puterea şi energia i se topea tot mai mult din pricina regimului alimentar.

Acum avea însă un nou medicament: **credinţa**. Billy citise acolo unde Isus spune: ***„Orice veţi cere în rugăciune să credeţi că aţi şi primit."*** Apoi a citit în Iacov 5: ***Este cineva bolnav printre voi? Să cheme pe bătrânii bisericii, să se roage, să-l ungă cu untdelemn în Numele Domnului şi rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav...şi Domnul îl va vindeca."*** Acesta era răspunsul Lui.

Imediat după ce a citit acest lucru, Billy a alergat la casa dr. Davis cerându-le bătrânilor să-l ungă cu untdelemn şi să se roage pentru el. Apoi recunoscându-se, a plecat acasă pretinzându-şi vindecarea..

În seara aceea la cină Billy şi-a pus Biblia pe masă anunţându-şi familia că este vindecat şi că începând de acum înainte va putea mânca orice, la fel ca ceilalţi oameni. Întristată de aceste cuvinte, mama lui l-a avertizat: „Billy, nu am nimic împotrivă să ai o religie, dar tu ştii ce a spus doctorul: că orice îmbucătură de mâncare solidă poate să-ţi ia viaţa."

„Dar eu ştiu ce a spus Dumnezeu", a replicat Billy, „şi El a spus că sunt vindecat. Ne putem ruga?"

Până atunci nu fusese spusă niciodată vreo rugăciune la masa familiei Branham. Charles nu ştia ce să

facă aşa că se agita pe scaun, în timp ce Ella a aruncat o privire neajutorată şi înţelegătoare spre fiul ei, după care a izbucnit în lacrimi.

Billy şi-a plecat capul şi s-a rugat: **„Dumnezeule, dacă voi muri, eu vin Acasă nădăjduind în Tine. Cuvântul Tău spune că sunt vindecat, iar eu trebuie să iau în considerare ori ceea ce spune medicul ori ce spui Tu. Timp de un an am luat în considerare ceea ce a spus doctorul şi nu sunt mai bine; de fapt merg spre rău, de aceea nu mai iau în considerare cuvântul lui ci iau ceea ce ai spus Tu. Te rog binecuvântează această mâncare să fie de folos trupurilor noastre, căci o cer în Numele Fiului Tău Isus Hristos. Amin."**

Apoi, împingând deoparte paharul cu compotul de prune, s-a apucat de mâncat fasole, ceapă şi pâine de porumb. De îndată ce prima înghiţitură a ajuns în stomac, a venit înapoi, dar Billy şi-a dus mâna la gură şi a înghiţit din nou. Mâncarea a venit înapoi, dar el a înghiţit-o încă o dată. Stomacul a protestat din nou împotriva invaziei mâncării solide, respingând-o şi arzându-i gâtul şi gura cu acidul ca focul. Dar Billy a refuzat să-şi ia în considerare stomacul, având gândul aţintit la ceea ce spusese Dumnezeu despre aceasta şi nu la ceea ce simţea. A continuat să înghită acea îmbucătură de fasole până când, în cele din urmă, a rămas în stomac.

După cină, Billy s-a închis în cameră. Stomacul îl durea atât de tare încât i-au dat lacrimile. Râgâia periodic, în timp ce din gură a început să-i picure acid. Slăbit, a început să cânte o cântare pe care o auzise la biserică:

„Eu pot, eu vreau, eu cred
Că Isus mă vindecă acum."

S-a prăbuşit pe pat şi a spus cu o voce mai mult şoptită**: „Doamne, eu Te cred pe Cuvânt."**

Maică-sa a bătut la uşa şi l-a întrebat: „Cum te simţi, Billy?"

„Sunt bine…"

„Am sunat un medic, iar el a spus că vei muri…"

Billy a înghiţit acidul din gură după care, **neluând în seamă simţurile trupului şi bazându-se pe ceea ce simţea faţă de făgăduinţa lui Dumnezeu,** i-a spus: „Nu voi muri, mamă. Mă simt foarte bine."

În dimineaţa următoare, vasul cu fasole era încă pe sobă. Când fiul ei a intrat în bucătărie, Ella şi-a întors privirea spre el şi l-a întrebat:

„Ce vrei să mănânci la micul dejun?"

„Mai vreau fasole cu pâine de porumb."

Zilele au trecut, dar el continua să sufere, fiecare masă fiind o luptă fizică deoarece stomacul lui protesta cu încăpăţânare, iar starea de ameţeală persista tot timpul.

Cu toate acestea, pe tărâmul credinţei Billy nu a avut nici o luptă şi continua să repete cuvintele lui Isus: **„Dacă crezi, toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede."** Aceasta era ancora lui şi în ciuda tuturor simptomelor, a ceea ce simţea, a continuat să mărturisească că Isus Hristos l-a vindecat.

Tot în Biblie, el a citit cuvintele lui Pavel care spunea: ***„Să nu datoraţi nimănui nimic şi să vă iubiţi unul pe altul."*** Când a citit aceste cuvinte, Billy a simţit în inimă un sentiment dureros de vinovăţie, deoarece datora 2000 de dolari pentru operaţie.

După ce s-a rugat, el a înţeles că Dumnezeu nu le interzice creştinilor să se împrumute, ci mai degrabă le cere să-şi plătească datoriile la timp.

Billy datora 300 de dolari farmacistului, domnul Mason, un om simpatic care nu l-a refuzat niciodată cu medicamente, chiar dacă ştia cât de săracă era familia Branham.

Billy s-a dus la el şi i-a zis: „Domnule Mason, vă datorez ceva şi am să vă plătesc. Sunt încă slăbit după operaţie, dar am să încerc să lucrez. Am o slujbă la Serviciul Public Indiana şi primesc 20 de cenţi pe oră. Din banii aceştia voi încerca să vă plătesc cum pot. Acum sunt creştin şi prima mea datorie este faţă de Dumnezeu; mai întâi Îi datorez Lui zeciuielile, iar următorul lucru pe care

trebuie să-l fac este să-mi plătesc datoriile. Banii sunt destul de puţini pentru că tatăl meu este bolnăvicios şi trebuie s-o ajut pe mama şi pe cei opt fraţi mai mici, dar voi încerca să vă plătesc câte 25 de centi pe zi. Dacă nu voi putea să vă plătesc atât, voi veni să vă spun."

Zilele se adunau în săptămâni şi Billy era încă suferind dar, puţin câte puţin, starea lui s-a ameliorat în următoarele luni până când a putut să mănânce orice fără să aibă nici cel mai mic disconfort.

Astigmatismul s-a ameliorat şi el aşa că până la urmă nu a mai avut nevoie de ochelari iar, când şi-a făcut testul pentru vedere, medicii au constatat că vederea lui este perfectă. Când a aflat aceasta, Billy a sărit în sus de bucurie, iar încrederea lui în făgăduinţele lui Dumnezeu a crescut.

Capitolul XI

Împuternicit cu o Evanghelie supranaturală

William Branham şi dr. Roy Davis îşi purtau un respect reciproc – Billy fiind inspirat de exemplul de credinţă al bărbatului mai în vârstă, iar dr. Davis era impresionat, în aceeaşi măsură, de râvna tânărului. Nu a durat mult şi pastorul i-a făcut o propunere: să devină predicator.

Dr. Davis era împuternicit de organizaţia lui naţională să acorde „permis de lucru" persoanelor care promiteau ceva, lucru foarte important, deoarece tinerii

aleşi de el erau recunoscuţi între predicatorii Bisericii Misionare Baptiste fără vreun curs făcut în prealabil.

Billy nu uitase făgăduinţa făcută lui Dumnezeu cu un an în urmă, când moartea îl revendicase. Atunci Îi promisese Domnului că dacă va primi încă o şansă să trăiască, va propovădui Evanghelia la colţul străzilor şi de pe acoperişul caselor. El a fost foarte bucuros pentru că i se dădea această posibilitate.

Aşa se face că în apropierea Crăciunului din anul 1932, dr. Roy Davis l-a ordinat pe William Marrion Branham ca predicator al Evangheliei lui Isus Hristos, după legile şi supra legile Bisericii Misionare Baptiste. Billy avea 23 de ani.

La câteva zile de la ordinare, Billy era în New Albany unde trebuia să facă un lucru care nu-i plăcea deloc: să întrerupă serviciile către oamenii care nu şi-au putut plăti apa, gazul sau curentul electric. El a bătut la o uşă ca să anunţe ocupanţii locuinţei că trebuie să le fie întrerupt curentul. Când a auzit aceasta, femeia care i-a deschis uşa a început să înjure fără ruşine. Billy i-a spus:

„Femeie, nu ar trebui să înjuri în felul acesta. Nu te temi de Dumnezeu?"

„Măi idiotule pitic, dacă aş vrea să-mi vorbească cineva despre Dumnezeu, nu aş lua lecţii de la o jumătate de vrăjitor ca tine, căci maică-ta este o…" şi s-a lansat într-o descriere vulgară şi dură la adresa mamei şi strămoşilor lui.

Billy spusese întotdeauna că „bărbatul care loveşte o femeie, nu e destul de bărbat să lovească un bărbat," dar în ce-o privea pe femeia aceea, care arunca cu atâta mizerie pe minunatul caracter al mamei sale, dacă ar fi făcut-o cu un an în urmă, ar fi încălcat toate regulile cu ea. Desigur, ar fi fumegat de furie şi i-ar fi răspuns înapoi, dar acum insultele ei nu l-au înfuriat deloc. Şi aşa cum alunecă apa pe cizmele lustruite cu untură de raton, aşa au trecut şi înjurăturile femeii pe lângă el fără să-i tulbure pacea sufletească.

Politicos, el i-a zis: „Doamnă, voi plăti eu factura ta.” şi a plecat.

Chiar atunci Billy a ştiut că schimbarea din inima lui este autentică şi permanentă.

Următorul lucru pe care l-a avut de făcut a fost să întrerupă serviciile unei case ai cărei ocupanţi se mutaseră. De vreme ce casa era goală, Billy s-a strecurat înăuntru să se roage şi să-i mulţumească Domnului. Îngenunchind pe podeaua goală, şi-a desfăcut braţele, dar nici n-a închis bine ochii când dintr-o dată încăperea s-a schimbat. Pereţii nu mai erau acoperiţi cu tapetul cu dungi pestriţe ci erau netezi şi albi, iar camera nu mai era goală. Billy privea un bătrân de culoare cu părul şi mustaţa albă care stătea pe ceva ce părea a fi un pat de spital. Se părea că omul avusese un accident deoarece braţele, picioarele şi pieptul ii erau acoperite cu bandaje.

Pe o parte a patului, mai aproape de Billy, stătea o doamnă de culoare. Probabil era soţia bolnavului, deoarece părea cam de aceeaşi vârstă cu el. Billy a observat că se mişcă ceva, iar când s-a întors a văzut că în cameră intră un tânăr alb şi o femeie, care s-au aşezat în partea îndepărtată a patului. Cei doi tineri păreau trişti, dar Billy nu a putut să-şi dea seama ce legătură ar putea exista între ei şi omul bandajat de pe pat.

După ei au intrat încă doi tineri, dar aceştia stăteau cu feţele spre pat aşa că Billy nu a putut vedea cum arată. Cei doi îi păreau foarte cunoscuţi şi s-a gândit că poate îi va recunoaşte şi dacă stau cu spatele spre el. Da. Pe unul dintre ei l-a recunoscut; era George DeArk pe care-l condusese la Domnul doar cu câteva săptămâni în urmă. Dar celălalt? Se tot plimba dintr-un loc în altul… Care din cunoscuţii lui are părul negru şi creţ? Tocmai atunci bărbatul s-a întors să vorbească cu femeia în vârstă de lângă el. Billy a rămas uimit căci se uita la el însuşi.

Da, Billy s-a văzut pe el însuşi stând lângă pat şi rugându-se pentru pacientul de culoare. Imediat, omul s-a ridicat în şezut şi a început să-şi desfacă bandajele. Apoi, în

vedenia lui Billy au apărut o mulţime de asistente şi de medici care intrau în cameră, iar tabloul s-a îndepărtat pentru că Billy se vedea în altă parte. Era în stradă, în faţa spitalului şi în timp ce stătea şi privea, uşa din faţă s-a deschis şi acelaşi bărbat în vârstă a ieşit din spital, coborând scările ca şi cum n-ar fi fost bolnav niciodată. Nu mai avea nici un bandaj şi era îmbrăcat cu un palton maro şi cu pălărie. Brusc scena s-a întrerupt şi Billy s-a regăsit în genunchi pe podeaua din camera goală cu pereţii acoperiţi cu tapet în dungi.

Ce se întâmplase? Unde fusese? Nu se mişcase nici un inch din locul unde îngenunchease şi totuşi cumva fusese într-un spital unde văzuse desfăşurarea unei drame incredibile. Cum? Sigur nu visase, căci era cât se poate de treaz. Şi acţiunea din jurul lui, de la spital, păruse cât se poate de reală.

Deşi nu a înţeles ce se petrecuse, Billy ardea de nerăbdare să împărtăşească această viziune primei perechi de urechi cu care s-ar fi întâlnit. Acela s-a întâmplat a fi John Potts, un creştin care era în conducerea Serviciului Public. Când a ajuns Billy era cu puţin înainte de ora închiderii, iar domnul Potts n-a apucat să spună mai nimic în timp ce Billy îi povestea cele întâmplate. Doar din când în când spunea: „Oh!", „Chiar aşa?", „Ce interesant!"

În dimineaţa următoare, imediat ce a intrat pe uşă, domnul Potts l-a chemat deoparte şi i-a spus:

„Billy, în legătură cu visul pe care l-ai avut ieri după-amiază…"

„Dar nu a fost un vis, domnule Potts, căci am fost treaz ca acum. Nu ştiu ce a fost aceea, dar bănuiesc că am fost într-un fel de transă…"

„Bine, dacă aşa spui tu. Oricum, aş avea un indiciu care ar putea însemna ceva. Aseară am vizitat un prieten de-al meu la spitalul catolic din New Albany, iar unul din pacienţi se potrivea cu descrierea bărbatului pe care l-ai văzut în transa ta. Se numeşte William Merrill. E un bărbat de culoare de vreo 65 de ani şi este într-o stare foarte

gravă. Am discutat puţin cu el. Se pare că are o căruţă cu doi cai şi trăieşte din adunarea gunoaielor de pe aleile din New Albany. Cu două zile în urmă, un tânăr şi o tânără goneau cu maşina pe stradă, iar la un colţ au pierdut controlul maşinii şi au intrat în căruţă, fracturându-i bietului om braţele, picioarele şi spatele. I-am spus despre tine şi despre transa ta, iar el s-a tulburat foarte tare şi m-a rugat să te chem să te rogi pentru el."

„Mă întreb dacă este acelaşi bărbat pe care l-am văzut…"

Toată ziua Billy s-a întrebat ce se va întâmpla dacă se va ruga într-adevăr pentru un om care se află la pat, într-o stare foarte gravă ca domnul Merrill. Gândul acesta îi producea o stare de nervi. Oare chiar va sări omul acela din pat scoţându-şi bandajele? După aceea s-a gândit la predicile vorbite de dr. Davis, în care îi îndemna pe creştini să creadă în puterea supranaturală a lui Dumnezeu care face minuni.

Între timp a început lucrul. Se simţea pregătit. Şi-a găsit prietenul, pe George DeArk căruia i-a spus toată povestea aceea fantastică.

După ce l-a ascultat, George i-a spus:

„Sigur, Billy, voi merge cu tine să te rogi pentru omul acela."

În timp ce urcau scările spitalului, Billy îi explica: „Frate George, eu nu înţeleg lucrurile acestea ciudate care mi s-au întâmplat, dar ştiu că nu mă pot ruga pentru el până nu sunt în cameră şi cei doi oameni albi care stăteau pe partea cealaltă a patului, deoarece trebuie să fac totul exact în felul cum mi s-a arătat. Din cauza aceasta nu ştiu dacă se va întâmpla în seara aceasta, însă tu vei vedea că omul acesta va fi vindecat."

Cum au intrat în spital, Billy a întrebat de domnul Merrill şi a fost îndrumat spre salonul lui. A fost suficientă o singură privire şi Billy a ştiut că se află în locul potrivit şi că acesta era omul pe care-l văzuse ieri.

„Bună seara, domnule. Eu sunt Billy Branham. Aseară a fost aici un domn care v-a vorbit despre mine."

Bătrânul i-a răspuns nerăbdător: „Oh, tu eşti băiatul care se va ruga pentru mine ca să fiu vindecat?" Soţia bătrânului stătea pe pat şi a replicat nemulţumită:

„Tinere, cred că nu-ţi dai seama de starea gravă în care se află soţul meu. Nu numai că are febră mare, dar la raze au descoperit că nişte coaste rupte îi împung plămânii. Dacă acele aşchii se mişcă numai un inch, pot să-i străpungă plămânii, sau mai rău, pot să-i taie vreo arteră sau vreo venă, ceea ce ar duce la o hemoragie fatală. Cred că n-ar trebui să te afli aici ca să-l faci să se agite."

Domnul Merrill vedea însă altfel lucrurile: „Stai să vedem mai întâi ce vrea să ne spună băiatul."

Billy a relatat din nou experienţa pe care o avusese cu o zi înainte, iar în clipa când a terminat de povestit au intrat pe uşă un tânăr şi o tânără. Domnul Merrill i-a prezentat ca fiind ocupanţii maşinii care l-a accidentat.

Amândoi regretau accidentul şi păreau îngrijoraţi cu adevărat de starea bătrânului. Trişti şi serioşi, ei s-au dus şi s-au aşezat pe partea cealaltă a patului, aproape de perete.

Acesta era semnul pentru Billy. El fusese atent la tot ce se întâmpla şi a început să se roage. Deodată domnul Merrill a strigat: „Sunt vindecat!" şi a sărit în şezut. Speriată, soţia lui a strigat: „William, nu face asta!" şi a încercat să-l pună înapoi pe saltea. În aceeaşi clipă a năvălit în cameră un internist care a încercat să-l ţină pe domnul Merrill culcat, dar bătrânul a reuşit să se dea jos din pat strigând tot timpul: „Sunt vindecat! Sunt vindecat!"

O mulţime de asistente şi de medici au intrat înăuntru. A venit şi o soră catolică şi ea le-a spus lui Billy şi lui George: „Voi doi trebuie să plecaţi de aici urgent! Nu vă putem lăsa să-l mai chinuiţi pe omul acesta care este foarte bolnav."

Billy şi George au plecat, dar William Merrill a continuat să se lupte cu ei încercând să-şi ia hainele pe el,

în timp ce câţiva medici căutau să-l convingă să se întoarcă în pat.

Odată ieşiţi, Billy s-a oprit la capătul scărilor spitalului şi i-a spus lui George: „Haide să aşteptăm aici. Să fii atent, căci omul va purta un palton maro şi o pălărie pleoştită. Va coborî imediat chiar pe scările acestea."

Au trecut câteva minute… şi iată-l ieşind împreună cu soţia lui. Cobora scările atât de vioi încât s-ar fi părut că este doar un vizitator venit în spital şi nu un pacient. Purta un palton maro şi o pălărie pleoştită exact cum spusese Billy.

George l-a întrebat pe bătrân: „Cum ai reuşit să scapi de toţi acei doctori?"

„Mi-au luat temperatura, iar când au văzut că nu mai aveam febră m-au lăsat să plec", a şoptit bătrânul pe sub mustaţa albă.

În ziua următoare Billy s-a trezit pe când se crăpa de ziuă. În timp ce bâjbâia prin semiîntuneric căutându-şi hainele, a văzut că deodată odaia este scăldată într-o lumină ca lumina zilei, ceea ce l-a făcut să creadă că aprinsese cineva becul.

Imediat a realizat însă că nu se mai afla în camera sa. Camera în care se găsea era mai mare decât a lui; părea o camera de zi – cu o canapea, un scaun de club, un divan, o masă şi lămpi, iar într-un colţ a văzut un pat înalt.

Pe patul acela se afla o femeie de vârstă mijlocie, groaznic de ologită. Billy a privit uluit membrele răsucite ale femeii şi a văzut că se îndreaptă devenind normale. Imediat, femeia a coborât din pat şi s-a îndreptat chiar spre el, ceea ce i-a permis să-i vadă faţa bine. Apoi s-a văzut din nou în camera lui luminată doar pe jumătate. Atunci s-a aşezat pe marginea patului şi a stat multă vreme acolo încercând să lege lucrurile. Evident că Domnul Isus urma să mai elibereze pe cineva, dar pe cine şi când? La un moment dat şi-a zis: „Ei bine, poate voi afla astăzi."

În ziua aceea, Billy a lucrat în New Albany pe strada East Oak 2223 unde, o familie se mutase dintr-o casă în

alta iar el avea de închis apa dintr-o parte a casei. Când a ajuns în curte nu era însă în clar care aparat aparţine de o casă şi care de alta, aşa că a închis valva unui apometru şi a pornit spre partea ocupată a casei.

Când a bătut la uşă, i-a deschis o adolescentă atrăgătoare, îmbrăcată sărăcăcios, care l-a întrebat:

„Ce doreşti?”

„Lucrez pentru Serviciul Public şi aş vrea să verifici dacă este închisă apa.”

„Sigur că da”, a răspuns fata şi s-a dus după colţ, în bucătărie.

În timp ce stătea la uşă şi o aştepta, Billy a putut vedea o femeie care zăcea în camera de zi într-un pat ca de spital. Corpul ei era extrem de deformat, ceea ce o făcea să arate ca un păianjen. Era întoarsă spre uşa, aşa că Billy a putut să-i vadă faţa. Inima a început să-i bată mai tare din pricina emoţiei, căci aceasta era femeia oloagă pe care o văzuse în vedenia din dimineaţa aceea. Ea citea dintr-o carte cu coperte negre, în timp ce lângă pat era împrăştiat un ziar.

„Bună ziua, doamnă. Numele meu este Billy Branham.”

„Bună. Eu mă numesc Mary Der Ohanion, iar fiica mea se numeşte Dorothy.

Dorothy s-a întors în cameră şi a spus:

„Apa nu este oprită.”

„Cred că am oprit celălalt apometru. Îţi mulţumesc că ai verificat.”

Dar nu a plecat imediat, pentru că trebuia să intre cumva în discuţie cu femeia oloagă.

„Ce citiţi, doamnă?”

„O Biblie armeană”, a răspuns ea.

„Şi credeţi” a provocat-o el.

Doamna Der Ohanion şi-a lăsat cartea în poală şi a spus: „Dorothy are 17 ani, iar sunt infirmă şi zac la pat de când s-a născut ea. În dimineaţa aceasta am citit însă în ziar că la spitalul catolic a fost vindecat un om, aşa că mi-

am zis: „Mai este o şansă şi pentru mine”. Dar mai spune-mi o dată, cum ai zis că te numeşti? Branham?” După ce a spus aceste cuvinte, femeia şi-a scos ochelarii pentru citit ca să se uite mai bine la tânărul care stătea în uşa camerei ei. Deodată expresia feţei ei s-a schimbat, căci l-a recunoscut în omul cu apa pe tânărul din articolul din ziar.

„Tu eşti omul lui Dumnezeu care l-a vindecat aseară pe acel bărbat de culoare?”

„Nu, doamnă. Eu nu sunt un vindecător. Mie mi s-a arătat într-un fel că trebuie să mă rog pentru el, dar Vindecătorul este Domnul Isus, nu eu.”

Femeia a continuat: „Încă de când am citit despre acest miracol I-am cerut lui Dumnezeu să facă unul şi în viaţa mea. Vrei să te rogi şi pentru mine?”

Billy a privit spre această femeie a cărei membre deformate o făcuseră să sufere timp de 17 ani de atrofie şi i-a răspuns prudent:

„Mă voi ruga pentru aceasta şi voi reveni.”

A plecat şi a găsit un loc unde să fie singur cu Dumnezeu, apoi s-a rugat până când curajul lui s-a potrivit cu vedenia, după care s-a dus acasă la George DeArk şi i-a zis:

„Frate George, vino cu mine căci am întâlnit femeia despre care ţi-am vorbit azi dimineaţă.”

Cei doi au intrat în casa doamnei Ohanion şi au stat lângă patul ei. În timp ce femeia îşi îmbrăţişa Biblia armeană, strângând-o la piept, Dorothy şi fratele ei de opt ani s-au ascuns după pomul de Crăciun, de partea cealaltă a camerei, chicotind şi râzând la gândul că mama lor se va da jos din pat după 17 ani. Ce glumă!

Billy a spus ignorând copiii: „Doamnă Ohanion, Domnul Isus te va vindeca.” Apoi a îngenuncheat împreună şi George şi au început să se roage.

Chiar dacă pleoapele sunt închise, sesizează apariţia luminii. Astfel, Billy a văzut o lumină care se îndrepta spre doamna Ohanion şi a deschis ochii instinctiv aşteptându-se să vadă un bec aprins. În loc de bec, a văzut însă un cerc

de aură ca de foc, ce se învârtea deasupra patului femeii. Imediat a fost copleşit de o teamă ce i-a luat răsuflarea, amestecată cu curiozitatea. Aceasta trebuie că era aceeaşi Lumină care a format acea cruce în aer când s-a rugat în şopronul de după casă.

Inspirat, Billy s-a întins, a prins-o pe femeia oloagă de mână şi a spus: „Doamnă Ohanion, Domnul Isus Hristos mi-a spus azi dimineaţă că vei fi bine. Ridică-te în picioare şi umblă în Numele lui Isus."

Dând la o parte cuvertura, femeia s-a tras până la marginea patului, ajutându-se de braţele ei uscate şi de picioarele ce păreau de lăcustă. Billy s-a gândit o clipă că dacă ar fi lăsa-o să cadă din patul acela înalt şi-ar fi rupt gâtul când ar fi ajuns jos.

Apoi s-a gândit cât de perfectă a fost vedenia cu William Merriell; cât de precisă şi încrederea i-a revenit.

De îndată ce doamna Ohanion a început să se tragă pe marginea patului, ambele picioare i s-au îndreptat sub privirile tuturor celor prezenţi. Dorothy a început să ţipe isteric, smulgându-şi părul din cap şi a alergat spre uşă. Vecinii au început să alerge din toate părţile, umplând coridorul casei şu uitându-se prosteşte, neîncrezători, la vecina lor care, pentru prima dat după 17 ani, umbla prin cameră ţinând două braţe sănătoase deasupra capului, în timp ce-L lăuda pe Domnul Isus Hristos în limba ei maternă – limba armeană.

Billy s-a dus acasă emoţionat şi plin de bucurie din pricina acestor minunate vedenii care erau precedate de asemenea minuni, dar curând emoţia avea să dispară, iar bucuria să se transforme în teamă, pentru că următoarea vedenie urma să fie total diferită.

Când a descris-o păstorului său, Billy a rămas foarte confuz din pricina răspunsului pe care l-a primit. Aveau să urmeze ani de nesiguranţă care, în cele din urmă, l-au condus la descoperirea secretului referitor la viaţa lui ciudată – un secret care avea să pună în mişcare cea mai

mare slujbă de vindecare, prin credinţă, din câte văzuse lumea.

Surse şi bibliografie

Faptele profetului, Pearry Green, 1969. Cuprinde momentele cele mai importante din viaţa lui William Branham, împreună cu experienţele personale ale lui Pearry Green, legate de William Branham. 207 pagini. Disponibilă la Tabernacolul Tucson, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, USA.

Totul e posibil: Vindecări şi alte miracole în evanghelizările din America zilelor noastre, David Harrell junior, 1975, Indiana University Press. Arată felul în care William Branham a constituit punctul de pornire în campaniile de vindecare sau de evanghelizare ale altor predicatori, în anii ’50. 304 pagini.

Hristos Vindecătorul, F. F. Bosworth, 1973. Fleming H. Revell Co., Old Tappan, New Jersey. O colecţie de predici ţinute în anii ’20 şi ’30 de către Fred Bosworth, dovedind cu versete din Scriptură faptul că Isus Hrisos este şi astăzi Vindecătorul.

Urme pe nisipul timpului, editată de o echipă de la editura "Cuvântul Vorbit", 1975. O colecţie de povestiri spuse de William Branham despre viaţa lui neobişnuită, transcrise după înregistrările predicilor şi transpuse în format autobiografic. 700 pagini.

N-am fost nesupus faţă de vedenia dumnezeiască, Rev. William Branham, 1974. Descrie vindecarea fetiţei de 7 ani Betty Daugherty şi redă un jurnal al campaniei de vindecare ce a urmat în St. Louis, Missouri. 27 pagini.

Isus Hristos – Acelaşi ieri, azi şi în veci, Rev. William Branham, 1936. Descrie pe scurt chemarea lui timpurie către lucrare, primele vedenii şi primele vindecări de după întoarcerea la Domnul, din 1932. 24 pagini. Disponibilă la casa de înregistrări "Glasul lui Dumnezeu", P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, USA.

Revista Crede numai, editor: Rebeka Branham Smith. Prezintă articole despre viaţa şi lucrarea lui William Branham. Publicată de "Credincioşi din toată lumea", P.O. Box 78270, Tucson, Arizona 85703, USA.

Predicile tipărite şi (sau) înregistrate ale lui William Branham, disponibile la casa de înregistrări "Glasul lui Dumnezeu", P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, USA. (Un index al predicilor înregistrate ale lui William Branham disponibil contra cost.)

Predicile tipărite ale lui William Branham, disponibile la Tabernacolul "Mesajul timpului din urmă", 9200, 156 St., Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Canada.

Predicile tipărite ale lui William Branham, disponibile la editura "Cuvântul", P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, USA.

Predicile lui William Branham pe CD-ROM, disponibile la Eagle Computing, P.O. Box 490, Elizabethon, Tennessee 37643, USA.

William Branham, un om trimis de Dumnezeu, Gordon Lindsay (în colaborare cu William Branham), 1950. Cuprinde viaţa lui William Branahm până în 1950, prezentând capitole scrise de Jack Moore, Gordon Lindsay şi Fred Bosworth. 216 pagini. Disponibilă la Asociaţia Evanghelică "William Branham", P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, USA.

William Branham. Un proroc în Africa de Sud, Julius Stadsklev, 1952. Raport detaliat al călătoriei lui William Branham în Africa de Sud, în 1951. 195 pagini. Disponibilă la Asociaţia Evanghelică "William Branham", P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, USA.

S U P R A N A T U R A L :
Viaţa lui William Branahm

de
Owen Jorgensen

Cartea întâia:
Tânărul şi sărăcia (1909 – 1932)

Încă din clipa naşterii, William Branham fu altfel decât cei din jur. Chinuit de sărăcie şi dispreţ, deveni curând un copil dificil. I se întâmplau tot felul de lucruri ciudate dar prima oară când se gândi la Dumnezeu fu la vârsta de14 ani, când puţin a lipsit să-şi piardă picioarele amândouă într-un accident de vânătoare. Zăcând într-o baltă de sânge, el văzu atunci o imagine îngrozitoare a iadului – se văzu căzând tot mai adânc printre suflete pierdute şi rătăcitoare. În clipa aceea strigă la Dumnezeu pentru îndurare şi, în chip miraculos, i se dădu o a doua şansă. O şansă pe care mai târziu era gata să o piardă iarăşi.

Cartea a doua:

Tânărul şi disperarea (1933 – 1946)

Ca tânăr pastor, William Branham luptă din răsputeri să-şi înţeleagă viaţa atât de stranie. De ce era el singurul pastor din oraş care avea vedenii? În 1936 Dumnezeu îl chemă pentru prima oară la o lucrare de evanghelizare naţională, dar el ignoră chemarea; avea să plătească foarte scump greşeala aceasta, pentru că în urma ei soţia şi fiica şi muriră de tuberculoză. Vedeniile veneau în continuare, iar pastorii îi spuneau că ele sunt de la Satana. Disperarea şi trimise până la urmă să-L caute pe Dumnezeu în sălbăticie şi acolo se întâlni cu o fiinţă supranaturală. Îngerul îi dădu din partea lui Dumnezeu darul vindecării miraculoase, cu care să meargă în toată lumea. Când William Branham îşi exprimă temerea că oamenii nu vor crede că se întâlnise cu un înger, acesta îi zise că va primi două semne supranaturale care să-i dovedească chemarea – văzându-le, oamenii vor fi obligaţi să creadă. Şi chiar că au crezut!

Cartea a treia:
Tânărul şi lucrarea (1946 – 1950)

Imediat după vizita îngerului apăru primul semn: o reacţie fizică a mâinii sale care apărea numai când atingea mâna cuiva care suferea de vreo boală bacteriologică. În mai puţin de doi ani de lucrare, darul extraordinar al lui William Branham era cunoscut în toată ţara. Mii de oameni se înghesuiau la adunările lui, unde el predica despre mântuire şi vindecare miraculoasă în Numele lui Isus Hristos. Şi miracole se întâmplau din belşug. Lumea întreagă nu mai cunoscuse aşa ceva din zilele când Isus Hristos umbla prin Galileea, alungând duhurile rele şi vindecându-i pe cei bolnavi şi suferinzi. Chiar şi aşa, unii se îndoiau totuşi că un înger venise într-adevăr la omul acesta needucat. Atunci apăru al doilea semn… şi fură obligaţi să creadă!

Cărţi în curs de apariţie până în 1996:

Cartea a patra:
Predicatorul şi faima (1951 – 1954)

Cartea a cincia:
Învăţătorul şi respingerea (1955 – 1962)

Cartea a şasea:
Prorocul şi descoperirea (1963 – 1965)

(Cărţi disponibile la Tabernacolul Tucson, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, USA.)